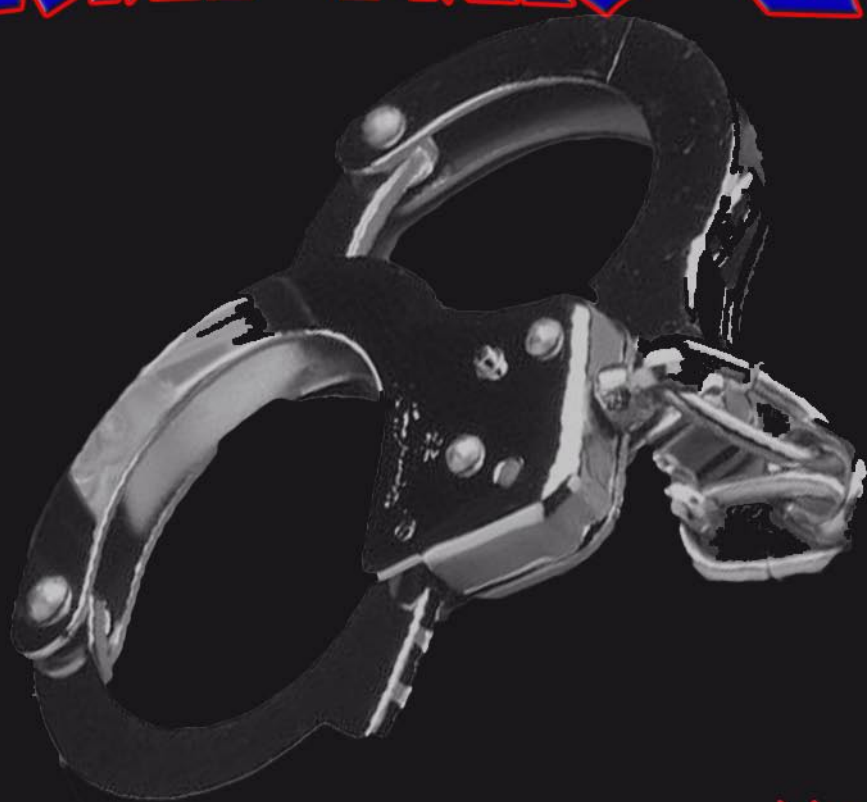

V. Molnár Ferenc

AKIT JOSE KAPTAK EL

Mercator
Stúdió

Minden jog fenntartva, beleértve bárminemű
sokszorosítás, másolás és közlés jogát is.

Kiadja a Mercator Stúdió
Felelős kiadó a Mercator Stúdió vezetője

Szerkesztő: dr. Pétery Kristóf
Műszaki szerkesztés, tipográfia: dr. Pétery Kristóf

ISBN-10: 963-606-548-9
ISBN-13: 978-963-606-548-5

© V. Molnár Ferenc, 2008
© Mercator Stúdió, 2008

Mercator Stúdió Elektronikus Könyvkiadó
2000 Szentendre, Harkály u. 17.
www.akonyv.hu és www.peterybooks.hu
T/F: 06-26-301-549
06-30-30-59-489

V. Molnár Ferenc
Akit sose kaptak el

Akit sose kaptak el

Ajánlás

Farkas Gábor (Fari) emlékének,
aki a legjobb és legigazabb barátaim közé tartozott.

Prológus

Az ember alapjában véve jó... ezt sokan így gondolták régen, és sokan így gondolják napjainkban is. Ha ezt a szót hallom, akkor feldereng bennem annak viszonylagossága, hiszen kinek mi a „jó”.

Jó az, amelyre egy belső lény nem felel oly módon, hogy ordítása megfájdítja a fejet, rugdalózása minduntalan gyomrunk leggyengébb pontját találja el, és idegessége a szívünk verésének természetes ütemét gyorsítja sokszorosára. Ez a bennünk lakó lény formálja meg az emberiség jótetteit, Ő írja az etikai kódexet, neki szánták azt a feladatot egy még nálánál is magasabb szinten lévő, emberi ész számára felfoghatatlan elmével rendelkező szellemek, hogy tartsa féken az embert.

Na mármost, ha szükség van egy ilyen lényre ahhoz, hogy láncon tartson minket, akkor hogy is mondhatnánk ki teljes őszinteséggel a következő mondatot: „Az ember alapjában véve jó.”? Hiszen kell egy segítő, aki a jó úton tartja az embert, aki alapjában véve rossz...

Persze ha jobban belegondolunk, ez a lény se sokkal jobb, mint az, akiben lakik, hiszen Ő is eshet tévedésekbe, és Ő is elsüllyedhet Hádész folyójában, ha eljön annak az ideje.

Tévedhet! Érdekes kis játék a természetnek, hogy még a leg-erősebb és legjobb bírő is tévedhet, amikor ítélethirdetésre kerül sor, és kiadja a bűnösnek vélt fejre a halálbüntetést, holott az csak annyit vétkezett, hogy azt hitte magáról, hogy elkövette a tettet.

Halandó! Bizony az ember sokféle módon meghalhat, ezt tudjuk jól. Ennek következményeként az emberben lakó lény is sokféleképpen halhat meg. Élete véget érhet akkor, ha az, akiben lakozik, átlépi az életet és halált elválasztó kis vonalat. Ebből is látszik, hogy mennyire ostobán is van ez a rendszer kitalálva, és ha ugyan nem is az ember találta ki, hanem azok a bizonyos szellemek, logikusan következik, hogy mi is olyanok vagyunk, mint ők, még akkor is, ha mi nem tudunk annyi mindent a világ dolgairól. Ezt azért mondom, mert ha megfigyeljük kicsit közelebbről ezt a kérdést, akkor rájöhetünk arra, hogy ez a lény, amikor büntet, akkor saját magát is keményen bünteti. Ha kiszabja a halálbüntetést, akkor mindjárt két életet vesz el... a bűnösnek vélt vádlottét és a sajátját is. Elmélázhatunk azon, hogy miért van ez így... Talán, mert tudja, hogy a halál után egy másik világba kerülhet. Egy olyan régióba,

ahol nem szenvednek a lakók, ahol nem stresszelnek attól, hogy mi mennyibe kerül, ahol olyan meleg van mindig, hogy nem csak a gáz árát nem emelik, hanem nincs is szükség gázra. Ezen a csodálatos helyen nem kell még villany sem, a víz pedig kristálytisztán csörge-dezik egy csodálatos vízesésből. Lehet, hogy a belső lény már tudja azt, amit mi emberek még nem tudunk, méghozzá azt, hogy a halál után csak jobb lehet.

Természetesen az is lehet, hogy az előbb leírtak nem is léteznek, hanem egyszerűen belekerül a tudat a felfoghatatlan semmibe. És az a semmi nem lehet rossz, – persze jó sem – hiszen a neve is sugallja: SEMMI.

Van olyan eset is, hogy az ember nem hagyja itt a háborúk és a megszorító intézkedések világát, hanem csak a lénye. Ez a szomorú esemény akkor következhet be, ha az ember kiöli magából Őt. Persze minden gyilkosságnak megvan a maga büntetése... ha valaki megteszi ezt, akkor súlyos csapás éri a bűnöst. Eluralkodik elméjében a gonoszság, és soha nem tud szabadulni a vágytól, hogy rosszat tegyen. Ha valaki elég furfangos ahhoz, hogy megöljön egy nálánál magasabb eszmei szinten álló lényt, az elég furfangos ahhoz, hogy bármikor megkerülje az emberi igazságszolgáltatás lefátyolozott szemét.

Nem hiszik el, amit mondok? Íme egy történet valakiről, aki ezt megtette. Egy sátáni emberről... a férfiről, akit sose kaptak el.

Akit sose kaptak el

Rendőrségünk mindig is kiválóan végezte feladatát, amit bizonyít az a statisztika, amely kimutatta, hogy a XX. században a bűnesetek 77%-át sikeresen oldották meg. A Magyar Felügyeleti Szerv (MaFüSz) 1943 óta létezik ebben a formában, és ez alatt a 63 év alatt mindig büszke volt arra a tényre, hogy Európa második legjobb rendőrségeként tartják számon. – Csak a Scotland Yard előzte meg mindig.

Örömmel értesült a MaFüSz vezetősége, hogy ilyen jók a számadatok a múlt század egészét tekintve, ezért amellet, hogy a Statisztikát Készítő Szervezet (SKSZ), hivatalos újságjában, az Adathalmaz Magazinban megjelent egy cikk erre vonatkozólag, készítettek egy saját cikket is, mely részleteket tartalmazott magáról az eredményről, amit kriminalisztikai érdekességekkel és interjúkkal bővítettek ki. Ez utóbbi a MaFüSz saját újságjának, a Lajstromnak a hasábjain jelent meg.

A XX. század második legjobbjai

77%-os sikerrel oldottuk meg a XX. század bűntényeit.

„Ha az ember megfelelően beleéli magát az elkövető helyzetébe, megpróbálja világosan látni, hogy mit akarhatott a tettes, és hogy miért követte el a bűntényt és a logika bámulatra méltó eszközeit megfelelően használja, nem lehet a bűntény megoldatlan.” – nyilatkozta Dr. Nagy Attila, a gyilkossági csoport vezető hadnagya. Nyilatkozatához Szemes Jenő rendőrpáncsnok a következőket fűzte hozzá: „Azért vagyunk Európai szinten a második helyen, mert minden nyomozónk így gondolkodik.” A megoldatlan 23%-ba olyan bűnügyek tartoznak leginkább, ahol nem voltak a nyomok egyértelműek. Például az 1969-es évben 13 gyilkosság történt, az akkori nyomozócsoport az elkövetési mó-

dok hasonlósága miatt arra következtetett, hogy egy ember, vagy embercsoport állt a háttérben. Az áldozatok között egy fiatal házaspár, négy egyedülálló középkorú nő, egy hatéves leánygyermek, egy kilenc éves fiú, két tinédzser korú lány, egy 76 éves öregasszony, egy 45 éves kamionsofőr és egy 52 éves hajléktalan férfi is volt. Mindegyiket brutálisan megcsónkították, és megerőszakolták. Feltételezhető, hogy az 1974-es gyilkosságok is ennek a szervezetnek, illetve embernek a számlájára írhatóak fel. Érdekessége az utóbbinak, hogy mikor elő akarták állítani a feltételezett bűnöst, – igaz, jó pár évvel később, 1979-ben – az saját otthonában égett hamuvá, amikor felrobbant a gázpalack.

Mivel az áldozat bűnössége nem volt bizonyított és nem találtak további nyomokat, az ügyet lezárták. Ez a gyilkosságsorozat a legnagyobb fekete folt rendőrségünk tevékenységében.

A további megoldatlan esetek közt néhány gyilkosság, robbantás, rablás tartozik. Azért minden polgár nevében reméljük, hogy a MaFüSz továbbra is ilyen jól végzi majd a feladatát.

Valahol egy Budapeستől nem is messze található kisváros leglepoustaltabb régiójában egy öregember olvasta el a cikket, nézte egy darabig, néha felnevetett, majd újra belemerült. Jó erősen megnézte a Dr. Nagy Attila hadnagyról készült fotót, hosszasan mélézött rajta. „Ő lesz az!” – gondolta az öreg. Majd lecsapta az újságot a kopott tölgyfa asztalra, amely mögött ücsörgött. A korhadt fa csak úgy recsegett, mintha csak azt mondta volna: „Rakjál már tüzre, vagy verj szét, mert én ezt már nem bírom!”

De az öregember nem rakta tűzre, sőt nem is verte szét a szenvedő bútordarabot, ki tudja... lehet, hogy még élvezte is a szenvedését egy kicsit. S hogy tovább kínozza azt a szerencsétlen asztalt, aki igazán nem tehetett semmiről, kinyitotta a fiókját és kivett belőle egy gumikesztyűt, egy félig megcímzett borítékot, meg egy hagyományos magnókazettát. Reszkető kézzel egy toll után nyúlt, de – mint a legtöbb ember, aki nem szeretné művét karcolásokkal csúfítani – előbb kipróbálta egy darabka füzetlapon, melyet az Isten tudja, mikor téphettek ki abból a füzetből, amelynek részeként a papírlap elmondhatta, hogy tartozik valahova. Jól is tette, hogy ezzel kezdte, és nem pedig úgy, mint a kapkodó ember, aki ha nem sikerül neki valami, akkor még őrjöngésbe is kezd. A toll nem fogott... legalábbis az első pillanatban nem, de valami túlvilági sugallat hatására – vagy azért, mert az öreg úgy elkezdte rázni, mint boldogabb időkben a legkedvesebb testrészét –, a toll ráébredt, hogy mit is kívánnak tőle. A vénember felhúzta a kesztyűt, majd megfogta a borítékot a jobb kezével, a tollat pedig a bal kezébe vette. Ennek csak azért volt jelentősége, mert eredetileg jobb kezes volt. A következőt írta a már előre megírt cím fölé:

Dr. Nagy Attila hadnagy
saját kezébe

Majd letette a tollat és megnézte az írást. Büszkén konstataálta, hogy a két írás tökéletesen megegyezik. Miután befejezte gyönyörködését, fogta a magnó kazettát, és belehelyezte a borítékba, amit ezután gondosan lezárt. Elnézte egy ideig munkáját, majd éles kacagást hallatott, mely annyira sátánian hatott, hogy az asztal és a toll is beleremegett szinte.

* * *

– Nézze, fiam! – mondta Dr. Nagy Attila a vele szemben ülő 22 év körüli, sápadt, reszkető fiatalembernek. – Maga három nappal ezelőtt megölte az édesapját, és az egy dolog, hogy azonnal jelentette is az esetet, attól még ez bűn! De miáltal Ön jelentette az esetet, ezért én arra a következtetésre jutottam, hogy valami oka csak volt

annak, hogy elkövette a gyilkosságot. Na mármost, ha nem mondja el nekünk, hogy mi volt az oka ennek, és ha nem valami nyomós ez az ok, akkor mi kénytelenek leszünk hosszú időre elszállásolni magát, egy igen csak kényelmetlen, és nem éppen öt csillagos szállodában. Ugye ért engem?

– Igen, uram! Értem! – hangzott a felelet, majd a fiú ugyanúgy nézett maga elé, mintha nem is mondott volna semmit. Amúgy is vörös szemét már negyedszer lepték el a könnyek, melyek a sírástól feldagadt arcán végig folytak, majd az asztalon fejezték be útjukat, ahol már sok összeolvadt könnycsepp társuk várta, hogy ők is egyesülhessenek velük.

– Tud mondani valamit, amivel előrébb léphetünk? – kérdezte a doki. Nagy hadnagyot a kollégái becézték dokinak. Hangjában ketős érzés volt, egyrészt unta már, hogy itt kell rostokolnia, hiszen ez nem is az ő feladata lenne. Csakhogy a törvényszéki pszichiáter életének legkellemesebb pillanatait éli át éppen a Bahama szigetek egyikén, ezért neki kell ott lennie, mint az egyetlen MaFüSz tisztnek, akinek pszichiáter az eredeti végzettsége. Másrészről pedig szíve mélyén sajnálta a fiút, és annyiból örült is annak, hogy ő van itt személyesen, mert a gyilkossági csoport vezetőjeként rábírhatja a kollégákat arra, hogy a lehető legalaposabb nyomozást végezzék az ügyben. „Valami itt nincs rendben!” – gondolta magában. – „Ez a fiú valami szörnyű dolgot élhetett meg az apa által... de még azt is merem feltételezni, hogy nem ő volt a tettes.”

Nézte a srácot, aki majd belefűlladt saját orrváladékába. Tudta jól, hogy ma nem szed ki semmit belőle, hiszen ilyen állapotban nem lehet vallasni senkit. Jelezte a szoba ajtajában álló két rendőrnek, hogy kapcsolják ki a videó kamerát, mely arra a célra volt kitalálva, hogy felvegye a vallomásokat és a kihallgatásokat. Sok esetben ez a kamera mindkét félnek megnyugvást okozott: a gyanúsítottaknak azért, mert így nem kellett semmiféle atrocitástól tartaniuk, ugyanis a felvételeket egy külön kis szobában, egy arra feltétel nélkül alkalmas hölgy kezelte. A kamera kikapcsolásának is különleges szabályai voltak. Csak akkor lehetett ezt megtenni, ha a gyanúsítottat már kivezették a szobából, vagy pedig, ha valamelyik vezető hadnagy erre parancsot adott, mint ahogyan azt az imént tette a doki. A rendőröknek pedig azért volt jó a kamera, mert így teljes biztonsággal megörökíthették a vallomásokat, mindenféle hiba, illetve csúsztatás nélkül. A törvény értelmében, a vallasó szobá-

ban felvett videó-anyagokat a bíróságon közvetlen bizonyítékként kell értelmezni.

– Na jól – zárta le ezt a siralmas kihallgatást a hadnagy. – Úgy tűnik, hogy ma nem tudsz beszélni. Mondok valamit neked, és megkérlek, hogy jól gondold át. Holnapra szedd össze a gondolataidat, mert szükség lesz rájuk. Szeretném ha, elmondanád nekem, hogy mi volt az ok, ami miatt ezt tetted! Rendben?

A fiú csak bólintott, mert sok mindent nem tudott mondani a könnyektől. A hadnagy jelzett a két morcos képű rendőrnek, hogy kísérjék a fiút a „lakosztályába”. Az egyik fakabát odalépett a sráchoz, és rátette a kezére a karperecet, sőt, nem hogy rátette, inkább rászorította. A fiú felszisszent, de csak halkán, mert félt, hogy ettől is nagyobb lesz a büntetése. A hadnagy időközben elhagyta a vallató szobát. Ahogy ment lefelé a lépcsőn, a következő jutott eszébe: „Istenem, hova fajul ez a világ?” Barna, enyhén göndör, de nem túl hosszú haja volt, mely mindig az ég felé ágaskodott. Ennek az volt az oka, hogy mindig hátrátúrta kezével azt, mint ahogy akkor, amikor kilépett a vallató szoba ajtaján. Arcán látszódott a fáradtság. Hiába... ha valaki a gyilkossági csoport vezetője, akkor nem pihenhet sokat. A különböző embertípusokon másképpen hatnak a fáradtság jelei. Van, akinek bevörösödik a szeme, van, akinek jobban kitűnik a „táska” a szeme alatt, de van olyan is, akin a ráncok mélyülnek kicsit jobban. A hadnagy abban a szerencsétlen helyzetben volt, hogy az imént felsorolt jelek mindegyike illett rá.

Nyugodtnak látszott kívülről, de igazából a hadnagy világéletében nyugtalan ember volt. Szép komótosan lesétált a porta mellett elhelyezett kávé automatához. Ott elkezdett matatni a zsebeiben, de csak 20 forint aprót talált, ami bizony kevésnek bizonyult egy kávéhoz. Oda lépett a portán szolgálatot teljesítő fiatal rendőrhöz, akit a hadnagy még soha életében nem látott, pedig mindennap háromszor is lejött meginni egy „álfeketét”. A kávé hívtá így, ezzel is hangot adva annak, hogy borzalmas volt az az ital, amit a gép adott. Odaszólt a srácnak:

- Mondja, fiam, nincs kölcsön 40 forintja?
- Drága uram, ez itt a MaFüSz központ, nem pedig a hitelbank. – válaszolta meglehetősen bunkó hangnemben a srác.
- Mondja, mégis melyik csoporthoz tartozik maga?
- Én a gyilkosságihoz, mert ott volt csak ember hiány. No meg a fene se akar integetni az út közepén.
- És régóta tagja az állománynak?

Akit sose kaptak el

– Ma kezdtem.

– Értem. Akkor minden jót. – fejezte be a hadnagy a beszélgetést. „Majd később lerendezem” – gondolta még ez után. Majd meg látta közvetlen főnökét, Szemes Jenőt, aki éppen megnyomta a lift hívó gombját. Odasietett hozzá, és így szólt:

– Szevasz, parancsnok!

– Szevasz, dokikám! Mi a helyzet?

– Nem sok! Te főnök, nincs 40 forint apród kölcsön? Az irodában maradt a pénztárcám, és csak egy 20-as van nálam.

– Persze, várjál... kell lennie...– mondta a parancsnok, miközben könyökig elmerült a saját zsebében. Nagy nehezen kibogarászott két húszforintost és oda adta a dokinak.

– Köszí főnök.

– Egészségedre váljék! – válaszolta a 60 év körüli parancsnok. Majd beszállt az időközben megérkezett liftbe.

Nagy hadnagy pedig odalépett az automatához, és behajigálta a pénzt. Megnyomta a KÁVÉ (tejjel és cukorral) gombot, mire a gép nagy kattogás és zakatolás közepette kiadta a kívánt italt. Miután elvette kávéját, a doki egyből beleszürcsölt, majd félhangosan a következőt mondta:

– Juj. Ez a kávé napról napra rosszabb.

– Mondja, ember. Maga azért van itt, hogy kéregessen, utána pedig a kávé minősítse? Menjen haza, ha egyáltalán haza engedik innen, mert ahogy itt elnézem magát, biztosra veszem, hogy valami rosszban sántikál. – ezek a szavak a portás száját hagyták el. Ez éppen elég volt a hadnagynak, akinek, már így is rossz napja volt. Első gondolata az volt, hogy keményen leteremti az újoncot, de végül inkább úgy tett, mintha meg se hallotta volna azt, amit mondott és szépen elindult felfelé. A hős portásnak, aki ebből annyit vett észre, hogy ez a számára rosszarcú ember elindul a tisztek irodái felé vezető lépcsőn. Ott hagyta a portásfülkét, – mely tetteivel megszegte a szolgálati szabályzat vonatkozó pontját – és a hadnagy után eredt.

– Hova megy, ember? – kiabálta, olyan hangerővel, hogy sokan felnéztek a ricsajra. – Nem hallja, amit mondok?

A hadnagy végig gondolta szép nyugodtan magában, hogyan is intézze el a fiatal, nyilvánvalóan túlbuzgó srácot, majd komolyságot sugárzó arccal a srác szemébe nézett.

– Nézze, fiam! Ha nem megy vissza a helyére azonnali hatállyal, személyesen intézem el, hogy megüresedjen egy hely a közlekedés-
rendészetén.

– Mit ugrál itt nekem? Mutassa meg a személyi igazolványát! –
replikázott a srác.

A doki azonban nem a személyiét kapta elő, hanem a rendőr igazolványt, amin természetesen fel volt tüntetve a minősítése is. Ennek láttán a fiatal rendőr tisztelgett, elnézést kért, majd visszakullogott a porta fülkébe.

– Ne legyen ilyen túlbuzgó! – mondta a hadnagy neki, még mielőtt a srác bement volna a fülke ajtaján. – Majd még kitalálom a büntetését!

– Igenis, uram! – mondta a srác, de már előre félt, hogy mi lesz az.

Ennyi történés után a hadnagy elindult végre az irodája felé. Szép nyugodtan ment, mint ahogy azt már megszoktuk tőle. Irodája két helységről állt, egy belső-, és egy külső helységről. A belsőben volt az ő íróasztala, számítógépe, és egyéb szokásos irodai eszközök.

A másik helységben szintén volt íróasztal, telefon, meg csupa olyan dolog, ami még szokott lenni egy ilyen helyen. Csakhogy ebben az irodarészben a hadnagy titkárnője végezte napi teendőit. 60 éves hölgy volt, feddhetetlen, komoly. Igazi vaslady volt.

Mikor a hadnagy belépett a külső irodába, felállt és köszönt most is, mint mindig. Pedig hányszor mondta neki a hadnagy, hogy nem szükséges felállni, de ő mintha nem is értette volna.

– Levél vagy üzenet? – kérdezte a hadnagy.

– A felesége kereste, azt mondta, majd később hívja önt, illetőleg itt ez a levél. – válaszolta a titkárnő, akinek annyira rekedtes hangja volt, hogy néha nem is lehetett érteni, amit mond.

– De hát ezt valaki felbontotta...– kezdte el a mondatot némi felháborodással a hangjában a doki, de a titkárnő, mintha már tudta volna, hogy ezt a kérdést felteszi a főnöke, közbevágott.

– Igen a leveleket átvevő tizedes, a szabályzat értelmében köteles volt kibontani, mert ha ön is megfigyeli, láthatja, hogy nem levél, hanem egy kis dobozszerűség van benne. Lehetett volna bomba is!

– De nem bomba volt?

– Nem, uram! Ez egy közönséges magnó kazetta.

– Nagyszerű! Köszönöm.– zárta le a beszélgetést a doki.

Ahogy elindult a saját ajtaja felé a következőképpen elmélkedett el: „Ha ebben a dobozban egy olyan bomba lett volna, amelyet ne-

kem címeznek, akkor a levelet kötelességből felbontó tizedes rob-bant volna fel helyettem? Érdekes ez a szolgálati szabályzat, mit ne mondjak!” Időközben beért az irodába, ahol körbe nézett, mint mindig. Ugyanúgy állt minden, ahogy ő hagyta ott, mielőtt elment volna a kihallgatásra. Leült kényelmesen kipárnázott, fekete bőrfo-telébe, amit ő maga választott ki. Megnézte a borítékon a címzést, de semmi különöset nem talált rajta azon kívül, hogy nem értette ki az, aki a munkahelyére küld neki magán levelet. Kivette a kazettát a tokból, és jó erősen megnézte. A borítón csak ennyi állt ugyanaz-zal a kézírással, mint amellyel a címzést is megírták:

$$14 = x + y + z + o$$

A különbség annyi volt, hogy ezt vörös zsírkrétával írták rá. A had-nagy eltűnődött egy kissé ezen a rengeteg megoldással rendelkező négy ismeretlenes egyenleten. Remélte, hogy a felvételen lévő hang-anyag majd választ ad neki a kérdésre. Elővett az íróasztal fiókjából egy régi kis magnót, behelyezte a kazettát, majd megnyomta a PLAY gombot. Csodák csodájára nem történt semmi. Néhány má-sodpercnek el kellett telnie ahhoz, hogy a hadnagy rájöjjön a hiba okára, amely meglehetősen prózai volt. Elfelejtette a hálózati kábelt is használni. Morgolódva pótolta mulasztását. Amikor bedugta a kábelt a helyére egy idegborzoló hang törte meg a helyiség eddigi csendjét. Egy macska szívszorító nyávogása volt. A doki első gondo-lata az volt, hogy azt a szerencsétlen állatot valaki nyúzza. Már-már le akarta kapcsolni a gépet, de hirtelen abba maradt a szenvedés-nek ez a rémisztő ricsaja. Még fel sem ocsúdhatott már egy másik hang szólalt meg a szalagról, méghozzá egy géphang, amely a kö-vetkezőket mondta:

„Apropó! 2006. június 1. nyolcadik oldal!”

A hadnagy agya lázas munkába kezdett. A következő kérdések, és lehetséges válaszok villantak fel az agyában: „Mit akarhat a kazetta küldője?” „Valószínűleg egy még el nem követett bűntényről jelez.” „De miért?” „Biztos, nem mer bejönni és lefűlelni valakit, vagy va-lakiket.” „De mi lesz június elsején?” „Hiszen ma június másodika van!” „Ez egyre bonyolultabb!”

Még sokáig elmélkedett volna ezen, ha nem szakítja félbe a telefon csörgése. Bosszúsan vette fel a kagylót, hiszen kiráncigálták őt a gondolatok sötét erdejéből.

– Igen, ki az? – kérdezte kissé morcos hangon.

– A felesége keresi, uram! Azt mondja fontos! Bekapcsolhatom? – mondta a titkárnő rekedtes hangja.

– Igen kapcsolja! – mondta a hadnagy, mert tudta, hogy ha a felesége azt mondja, hogy fontos, és nem beszél vele, akkor aznap este biztosan fájni fog Nagyné feje. Márpedig ha az ember a gyilkossági csoport vezetője, és nem egy arab sah, akinek harminc felesége van, akkor jobb, ha a kedvére tesz annak az egynek, mert különben nem fog nyugodtan aludni.

Másodpercekkel később egy angyali hang szólalt meg a telefonban:

– Szia, drágám!

– Mondjad, kicsikém!

– Nem akarlak zavarni, csak azért hívtalak, hogy elmondjam neked, hogy vettem egy új mikrót!

– Pont most, amikor el vagyunk maradva kéthavi gázszámlával? – kérdezte felháborodva a doki.

– Ne aggódj! Nagyon olcsó volt, mert nyílt egy új elektronikai nagyker, és az első napon 75%-os árengedményt adnak bizonyos cikkekre. Például erre is.

– Na jó, ha már megvetted nem tudok mit tenni...

– Ebben az új hirdetési lapban láttam meg a reklámjukat. – folytatta a feleség, mintha meg se hallotta volna férjét. – Mi is a neve?... Ja, igen! Apropó! Szóval abban láttam meg, elmentem és megvettem. Na, ügyes vagyok?

– Igen, szívem! Te vagy a legügyesebb...– hirtelen valami megfordult a hadnagy fejében. – Milyen újságot mondtál?

– Apropót! Ez egy új apró hird...– válaszolta volna Nagyné, de férje időközben letette a kagylót, mit sem törődve az esetleges esti fejfájással, és már hívta is a titkárnőjét. Az apropó szó megvilágította neki azt, hogy nem június elsején történt valami, hanem abban a számban egy újabb üzenet van. Mikor a titkárnő felvette a telefont, a hadnagy még annyi időt sem hagyott neki, hogy beleszóljon.

– Azonnal kerítsen nekem egyet az Apropó tegnapi számából, de legalább annak a nyolcadik oldalából. Nagyon sürgős!

– Igen, uram! – mondta az öreglány. Szeretett a hadnagynak dolgozni, mert ő volt az egyetlen, aki alkalmazta őt, még öt évvel ezelőtt.

A munka a szokásos titkárnői feladatokat jelentette, egy-két ilyen sürgős beszerezniával. Alapjában véve jó volt, és azért őszintén szólva, hol kap manapság egy ötven év feletti nő titkárnői állást?

Megkereste az adatbázisban az Apropó szerkesztőségének a számát. Miután megtalálta felhívta őket, és megkérte a még bent lévő főszerkesztőt, hogy küldje át a tegnapi szám nyolcadik oldalát faxon. A szerkesztő először azt felelte, hogy miért nem vásárolta meg, de erre a titkárnő a következőket mondta neki:

– Idefigyeljen! Én a MaFüSz gyilkossági csoportját vezető hadnagynak a megbízásából telefonálok! A hadnagy úr éppen nyomozást folytat egy apagyilkossági ügyben, ha maga megtagadja a segítségnyújtást, akkor 3-5 év szabadságvesztéssel büntetik. Legyen szíves és azonnal faxolja át a kért oldalt!

A szerkesztő erre nem tudott sokat mondani, elkérte a faxszámot, majd közölte, hogy pár perc és ott lesz a kért oldal.

Mintegy három perccel később valóban átjött az újság megjelölt oldala. A titkárnő megfogta, és bevitte a hadnagyhoz.

A doki úgy kapta ki a kezéből a papírt, mintha egy éhező embernek vitt volna egy falat kenyeret. Nagy hadnagy végignézte az összes hirdetést az oldalon, aztán rátalált a neki szólóra:

„Dr. Nagynak üzenem: $17=x+y+z+e$. 3 lány. Sarok.”

Ennyi volt az egész. Utána volt egy hat számjegyű azonosító kód, mely arra hivatott, hogy az üzenetet megkülönböztesse a többitől. A hadnagy ismét el akart merülni a gondolatok ingoványában, de egy rekedt hang megállította.

– Minden rendben van, uram? – kérdezte a hang, amely természetesen a titkárnőé volt, aki mióta a hadnagy kitépte a kezéből az újságrészletet, dermedten állt az ajtóban.

– Nem Aranka, nincs minden rendben. Nézze ezt meg. – mondta a doki, majd a titkárnő kezébe adta a kazettaborítót.

– Ez egy négy ismeretlenes egyenlet. – mondta a legnagyobb nyugalommal az idős hölgy.

– Erre magam is rájöttem. Akkor most figyeljen. – alighogy ki-mondta a mondatot, elindította előlről a felvételt. Aranka teljesen megborzadva állt, főleg azért, mert neki is volt három macskája, akiket nagyon szeretett. Majd elérkezett a felvétel a géphangig. Mi-

kor az elhallgatott, a hadnagy elmondta, hogy emiatt kellett az újság, ezután megmutatta a hirdetést.

– Nos?

– Nos, uram, így már eggyel könnyebb a megoldása az egyenletnek.

– Miért?

– Nos tételezzük fel, hogy az első egyenletben azaz „ó”, az nem is „ó”, hanem nulla. Ebben az esetben a második egyenlet „e”-je hárommal egyenlő.

– Ez eddig értelmes, de akkor, miért írta volna be a nullát az első egyenletbe? Hiszen az nem jelent semmit.

– Lehet, hogy külön is van értelme a dolognak. Lehet, hogy egész mást akar, mint azt, hogy három, és négy ismeretlenes egyenletekkel szórakozzunk. De az is lehet, hogy csak egy hülyegyerek szórakozik. Szerintem nem kéne komolyan venni még.

– És mi van, ha egy jövőbeli eseményt akar a tudunkra hozni?

– Uram, akkor bejön és vallomást tesz. – mondta Aranka ellentmondást nem tűrő hangon, majd elhagyta az irodát.

„Igaza lehet!” – gondolta a hadnagy. Este hét óra volt már, úgy-hogy szépen elpakolt mindent az asztalról. A kazettát és az újságot betette a fiókba. Majd elindult haza. Az ajtóból még egyszer visszaneézett, hogy minden a helyén van-e, mert nem szerette rendetlenül hagyni az irodáját.

Maga a helység nem volt ugyan túlszűfolva, hiszen csak egy széf, egy szekrény, egy mosdó, és az íróasztal jelentette a berendezést. Ezek közül a hadnagy a szekrényt szerette a legjobban. Az volt az egyetlen, ami a saját tulajdona volt, ugyanis amikor elfoglalta az irodát, egy ütött-kopott, rozoga tákolmány állt ennek a helyén. Egy ideig ezt még el is viselte, de amikor az egyik ajtaja kiszakadt véletlenül, akkor dühös kérvényt írt a bútor kicserélése végett. Kérését elutasították, ezért elment, és vett egy használt, de jobb állapotban lévő szekrényt, amit otthon kipofozott, és behozta az irodába. Egyszerű, tolóajtós, polcos szekrény volt, de mindenképpen a sajátja. Aznap is, mint bármely másik napon, ez a szekrény ott állt a helyén, az ablak mellett, a sarokban. Az ablak másik oldalán volt az a bizonyos széf. Egyszerű, szürke hivatali pán célszekrény volt, amelybe fontos iratokat, elemzés alatt álló bizonyítékokat tartott. Jó helyen állt, mert csak az asztal mögött ülő ember tudott hozzáférni, tehát ha ő bent volt az irodában, akkor akár nyitva is tarthatta volna, mert rajta nehezen mászott volna át bárki is. Az íróasztallal

szemben, az imént említett szekrény mellett volt a mosdókagyló. Peremére odakészítve egy szappan, illetve törülközőtartó híján, a szekrény oldalába vert szögre akasztva egy törülköző, melyen a Vassas FC címere díszelgett. Még egy kis tükör is volt a kézmosó felett.

A hadnagy, mikor körbenézett, megvizsgálta, hogy a széf zárva van-e, a szekrényajtót becsukta-e, a csapot rendesen elzárta-e, illetve, hogy lehúzta-e a rolót az ablakon. Elégedetten konstataálta, hogy mindent rendben hagyott. Lekapcsolta a villanyt és becsukta az ajtót.

* * *

Mikor hazaért általában finom, friss vacsora várta a hadnagyot. Mondom: általában. Most nem volt vacsora az asztalon. Nagyné ott ült a konyhában és szűrös szemmel nézte férjét.

– Miért tetted le a telefont? – kérdezte komor hangon.

– Mert a tudtomra adtál egy olyan információt, amivel előrébb léptem egyet egy új ügyben...

– Az újság neve?

– Igen, kicsim. Az újság neve.

– És azaz információ olyan volumenű volt, hogy nem tudtál volna annyit odanyögni még, hogy bocsi, te marha le kell tennem?

– Nem... csak elragadott a hév és...

– Szóval a hév! Ühüm. Értem. Én még három percig egyfolytában beszéltem hozzád, holott te már rég letetted a telefont! – az utolsó mondat úgy hangzott, mintha nem is szemrehányás, hanem egy vicc poénja lett volna. És mint a jó viccek után általában, fel is nevettek mind a ketten.

– Ne nevedd! – mondta Nagyné, miközben ő is kuncogott.

– Ne haragudj rám! Csak nagyon fontos volt. – mondta a hadnagy, majd odalépett nejéhez és forrón megcsókolta. Hihetetlen érzés volt neki megcsókolnia a feleségét, holott már hat éve voltak házasságok, és még mindig olyan szerelmes volt belé, mint a kapcsolat elején. Sokszor meg is említették egymásnak, hogy ez manapság ritka. Ritka a gyötrelmek és a stressz korában az, ha valaki azt mondhatja magáról: „Igen! Én boldog vagyok!” A hadnagy ezt elmondhatta magáról. Sikeres volt a szakmájában, és magáénak tudhatta a világ legszebb asszonyát. Legalábbis ezt ő így gondolta. Más vélemény pedig nem nagyon tudta meghatni.

Mivel az asszony tényleg nem készített vacsorát, ezért lesétáltak egy közeli kis vendéglőbe, ahol kellemesen eltöltötték az időt. Tizenegy óra volt, mire hazaértek. Otthon aztán másképp szándékoztak eltölteni az időt. Mondhatnánk úgyis, hogy hadnagyunknak nem kellett fejfájástól tartania. Sőt! Olyannyira nem kellett ettől félnie, hogy az utóbbi hónapok legszenvedélyesebb aktusán estek át, mely hajnali kettőig tartott, szinte megállás nélkül. Nem törődtek azzal, hogy másnap korán kell kelniük, nem törődtek az égvilágon semmivel, csak egymással. Miután testi-lelki együttlétük testi része véget ért, egymás karjaiban aludtak el.

Reggel a hadnagy a telefon csörgésére ébredt fel. Félálomban szólt bele a kagylóba:

– Halló! Itt Nagy!

– BUMM! Hatszázezer pengő! – mondta egy hang, majd letette a telefont.

A doki egy ideig a kezében tartotta a kagylót, majd a helyére tette. „Egy újabb üzenet!” – gondolta. Ránézett az órára, amely hat óra harminc percet mutatott. Lassan kikelt az ágyból, hogy elvégezze a legtöbb férfi napi első tevékenységét: meglátogassa a mellékhelyiséget.

Utána rendbe szedte magát, felöltözött az aznapi ruhájába, adott egy leheletnyi finomságú puszit felesége arcára, aki még az igazak álmát aludta. Ezután elindult a MaFüSz központja felé, mint ahogyan azt már idestova tizenöt éve minden áldott reggel.

Mikor beért, Aranka a következővel fogadta:

– Úgy néz ki, a tegnapi emberkénk nem adja fel! Két levelet is küldött!

– Igen? Reggel felhívott telefonon.

– Felhívta?

– Igen, Aranka. Miért, maga hogy hívja azt a tettet, amikor telefonon keresik az embert?

– És mit mondott?

– Azt, hogy BUMM, és utána azt, hogy hatszázezer pengő. Na, nézzük a leveleket.

– Pengő? – értetlenkedett a titkárnő.

– Igen, pengő. Ideadná a mai postát? – türelmetlenkedett a doki.

– Ja, hogyne uram! Elnézést kérek! – szabadkozott Aranka, majd átnyújtotta a két levelet. Mindkettő az előző napi levélen található kézírással volt megcímezve. A hadnagy megnézte mindkét borítékon a postai bélyegzőt. Az egyiket Sopronban adták fel tegnap délután

Akit sose kaptak el

négy óra tizenkét perckor, a másikat szintén tegnap, csakhog
Kecskeméten és délután négy óra huszonkettőkor.

– Tíz perc alatt nem lehet lejutni Sopronból Kecskemétre, igaz?

– Legfeljebb repülővel, uram.

– Hm. – zárta le a témát a hadnagy.

Bement az irodájába, leült a már ismerős székre és felbontotta az első levelet. A levélben ennyi állt:

Nyelv, szem, kéz és üres zseb. $x, y, (z+1), x$

Nocsak. A dokinak feltűnt, hogy ez már nem egyenlet, hanem csak felsorolás. „Mindjárt egyre többet fogunk megtudni” – gondolta magában. Kibontotta a másik borítékot is, amelyben nem volt semmi...

Nem tudta mire vélni ezt. Valamit bizonyosan akart üzeni ezzel az üres borítékkal is, de vajon mit? Lehet, hogy valami rejtett üzenet? Jó erősen megnézte, megforgatta a borítékot. De semmi! Csak a címzés. Még nem ébredt fel teljesen, ami nem is csoda, hiszen körülbelül négy órát aludt csak. Nem mintha lett volna oka a panasznak! Nem igazán értette, hogy mi lehet az összefüggés a négy üzenet között. Úgy gondolta lemegy a büfébe és iszik egy kávé. Előző este azért volt kénytelen az automatát használni, mert az a nyomorult büfé csak délután négyig tart nyitva. Elindult hát a büfé felé. Mikor leért a földszintre el kellett haladnia a porta előtt. Aznap is ugyanaz az ifjonc teljesített portaszolgálatot. Amikor meglátta, hogy a hadnagy közeledik, már messziről tisztelgett neki, majd intett, hogy szeretne valamit mondani. A hadnagy úgy gondolta, hogy a fiú csak túlbuzgóságból viselkedett előző nap oly módon, ahogy azt már láttuk, ezért odalépett hozzá.

– Jó reggelt kívánok, fiam! – szólt oda barátságos hangon.

– Jó reggelt, hadnagy úr! – válaszolta a srác. – Kérem, ne haragudjon rám a tegnapi esemény miatt, nem tudhattam, hogy kicsoda ön, és csak dolgomat próbáltam végezni...

– Egy szót se többet! – vágott közbe a hadnagy. – Egyébként, azt hiszem kitaláltam az ön büntetését!

A srác nyelt egyet, mert roppantul félt attól, hogy egy kis túlbuzgóság miatt kocsikat kell irányítania valahol a Belváros egyik legbüdösebb, legszmogosabb útján.

– Az ön büntetése, hogy segít nekem egy ügyet megoldani! Maga még fiatal, hátha eszébe jut valami, amivel előrébb léphetek.

– Igenis, uram! – mondta a srác örömtől sugárzó arccal. – Milyen ügyről volna szó?

– Nézze, ezt majd az irodámban elmondom magának. Egyelőre végezze itt a dolgát, amíg én elintézem, hogy még ma leváltsák. Ha ez megtörtént, akkor jelentkezzen nálam!

– Igenis, uram!

– Mondja, hogy is hívják magát?

– Tóth Tamás közrendőr, uram!

– Rendben van, Tóth közrendőr! Ha leváltották, jelentkezzen! – zárta le a beszélgetést a hadnagy, majd elindult a büfé felé. Miközben útban volt oda egy kissé elgondolkozott a következőkön: „Ha ez a srác segít, az neki is jó, meg nekem is, hiszen több szem többet lát. Ha jól dolgozik, még elő is léptethetik, ha nem, még mindig visszaülhet a portafülke unalmas falai közé.”

Nagy már tudta, hogy milyen unalmas a porta szolgálat, mert – ugyan csak néhány alkalommal – ő is végzett ilyen feladatot újonckorában. Aztán oda ment az akkori parancsnokhoz, Farkas Ádámhoz, és közölte vele, hogy ő nem portásnak jött, hanem nyomozónak. Valóban oka volt annak, hogy bekerült az állományba, ugyanis huszonkét éves volt, amikor az akkor tizenhét éves hűgát brutálisan megerőszakolták, és meggyilkolták. A doki akkor egy évvel állt a pszichiáteri diploma megszerzése előtt. Amikor megtudta otthon, hogy mi történt elhatározta, hogy el fogja kapni a tettest, és az összes olyan mocskot, aki hasonló dolgot merészel elkövetni. A diplomát megszerezte, majd jelentkezett a MaFüSz két éves kiképzésére. Sikerral végezte el azt az iskolát is, majd beállt a többi rendőr közé. Három évvel a szeretett hűg megölése után az akkori nyomozócsoport még mindig nem tudott a gyilkos nyomára jutni, ezért kérvényezte, hogy had segítsen nekik. A parancsnok vonakodva ugyan, de megadta az engedélyt. Sőt! Előléptette tizedessé, hogy tiszti minősítésben nyomozhasson. Így hát Dr. Nagy Attila tizedes munkához láthatott. Háromhavi kemény munka után elkapta a tettest, aki újabb két hónap alatt beismerte tettét.

Négy évvel később a doki már hadnagyi rangot kapott, majd mikor a gyilkossági csoport vezetője nyugdíjba vonult ő vehette át a helyét.

A hadnagy odaért a büféhez, ahol kivételes eseménynek számított, ha nem volt kanyargó sor. Ez most éppen egy ilyen kivételes

Akit sose kaptak el

esemény volt, mert még a madár se járt arra. A doki odalépett az ablak elé, és odaszólt a nagydarab büfésnek:

– Szevasz, Janikám!

– Szevasz, hadnagy! – válaszolta mély, dörmögő hangon a büfés.

– Mit kérsz?

– Egy kávét kérek! De ma ne olyan moslékot adj, mint tegnapelőtt! Várj, előbb megkérdezem, tudsz visszaadni húszezresből?

– Most éppen tudok.

– Remek. Akkor egy kávét kérek! –ismételte el a doki a rendelést.

Mikor a kávé lefőtt, és a nagydarab, Jani nevezetű büfés kiadta neki, a hadnagy odaadta a húszezrest. A büfés betette az átvilágító gép alá a pénzt, ellenőrizve, hogy hamis-e. Természetesen igazi ropogós magyar forint volt, bár mindenki tudta, hogy értéke valahol a béka hátsója alatt van hús-harminc tengeri mérfölddel. A hadnagy elgondolkodott egy kicsit, majd alig hallhatóan a következőt mormolta:

– Egy próbát megér.

– Mit mondasz? – kérdezte Jani.

– Azt mondom, hogy ha lehozok neked ide valamit, betennéd az alá a masina alá?

– Miért a világ második legjobb rendőrségének nincs egy UV lámpája?

– Mit tudom én! Biztos van, de ez most egyszerűbb.

– Persze, hogy beteszem, hozzád csak. – mondta a büfés, majd leszámolta a visszajáró pénzt.

– Kösz. Akkor majd jövök. – fejezte be a beszélgetést a hadnagy.

– Oké.

Szép nyugodtan elszürcsölte a kávét, majd elindult vissza az irodájába. Amikor visszaért a portához, összetalálkozott az egyik alárendelt kollégájával. Az élément, és a következőket mondta:

– Hallottad mi történt? – kérdezte tőle.

– Nem. Mi?

– Az apagyilkos srác...

– Mondott valamit? – kérdezte reménykedve a doki.

– Nem. Meghalt.

– Micsoda? – mintha villám csapott volna le mellé. Ez volt az a szó, amit ha meghallott, akkor a gyomra apró kis dióvá szűkült össze. – De mi történt?

- Felakasztotta magát a cellájában.
- Mivel? Csak nem adott neki valaki kötelet?
- Nem. A nadrágszíját, mint tudod elvettük a szabályok értelmében. De arra nem gondoltunk, hogy a priccsen elhelyezett lepedőt leszedi, összegöngyöli, és azzal...
- Ez nem lehet igaz! Nem te vezetted a nyomozást, ugye?
- Nem. Szabados tizedes.
- Írjon részletes jelentést a...– nem tudta folytatni, mert egy fiatal lány kiabálása megzavarta őt az utasítás kiosztásában.
- Azonnal beszélni akarok a nyomozás vezetőjével! – kiabálta a lány a portásnak. A hadnagy időközben oda lépett és a következőket mondta:
 - Mi a probléma?
 - Segíteni tudok a nyomozásban.
 - Jó, de melyikben?
 - A Varga János meggyilkolásának ügyében.
- A hadnagy nyelt egyet, hiszen ez pontosan az apagyilkossági ügy volt, majd a következőt mondta:
 - Kérem, fáradjon velem.
 - Maga vezeti a nyomozást?
 - Nem. Én a gyilkossági csoport vezetője vagyok.
 - Rendben van. Megyek. – mondta a meglehetősen ifjú lány a hadnagynak, aki mutatta neki az utat. Bevezette az egyik vallató szobába, amely előtt egy rendőrnő állt őrt.
 - Bekapcsoljuk a kamerát, uram? – kérdezte, mikor meglátta a közeledő párost.
 - Nem szükséges.
 - Igen, uram!
- Beléptek a szobába, amelynek igen egyszerű volt a berendezése. Egy asztal, melynek mindkét oldalán volt egy-egy szék, illetve a már többször említett kamera. A helyiségnek egyetlen ablaka volt, amelyre kívülről erős vasrács volt erősítve.
 - Nem a Dezső tette. – mondta a lány viszonylag nyugodt hangon, de látszott rajta, hogy nagyon zaklatott.
 - Ön tudja, hogy pontosan mi történt? – kérdezte a hadnagy.
 - Igen, tudom.
 - Ott volt a helyszínen?
 - Igen.
 - Ki tette?

Akit sose kaptak el

– Én voltam. – ennél a mondatnál elkezdett zokogni a lány. A hadnagy szíve összeszorult. Nem is a zokogás miatt, hanem azért, mert ő már tudta, hogy a fiú ártatlanul halt meg. Adott egy zseb-kendőt a lánynak, majd mondott néhány nyugtató szót.

– Mi a neve? – kérdezte, miután kissé eltávolodtak a fellegek a lány szeméről.

– Bíró Szabina.

– Hány éves?

– 16. – a hadnagy sem tippelte volna többre. „Nagyon komoly oka lehetett ilyen fiatalon ezt elkövetni” – gondolta magában, majd hangosan folytatta:

– Mi történt? Mesélje el nekem.

– Tudja néhány hónapja már jártam a Dezsővel. Megbeszéltük, hogy aznap suli után átmegyek hozzá...

– Melyik napon is volt ez? – kérdezett bele a hadnagy.

– Május 30.-án.

– Értem. Folytassa.

– Szóval én át is mentem, kora délután... szóval suli után egyből...– felnézett a dokira, akin látszott, hogy mit akar kérdezni, ezért a lány nem várta meg, hogy feltehesse azt, hanem megadta a választ előre. – Olyan kettő óra körül volt. A Dezső még nem volt otthon, csak az apja. Tudja ketten éltek együtt, mert az anyja otthagytta őket, még amikor Dezső három éves volt. Az örege jó fejnek tűnt, de bitang sokat ivott. Mikor oda értem, akkor is matt részeg volt. Szóval mondtam, hogy miért jövök, erre betessékelt, és közölte, hogy a Dezső nem ért még haza, de üljek le és várjam meg. Bementem a Dezső szobájába, és leültem az ágyra. Jani bá' utánam jött, leült mellém. Kérdezte, nem kérek-e valamit. Azt mondta, van nagyon finom házikolbásza odahaza. Én nem gondoltam rosszra... mivel éhes voltam azt mondtam, kérek egy kicsit. Erre megfogta a combomat, én mondtam, hogy ne csinálja. Ez után megütött és azt mondta, hogy egy ribanc vagyok. Rálökött az ágyra, letépte rólam a nadrágomat... és... én hiába kapálóztam, meg kiabáltam. Betömte a számát egy ruhadarabbal, amit ott talált...– a lány újra sírva fakadt, a hadnagy borzadva hallgatta a vallomást. Lassan újra megnyugodott és folytatta a beszámolót. – Miután „elvégezte” azt, amit elkezdett, lemászott rólam, felhúzta a nadrágját és kiment a konyhába...

– Szóval megerőszakolta magát?

– Miért, maga ezt, hogy nevezi?

– Nemi erőszaknak.

– Akkor azt tette. Szóval miután kiment a konyhába én egy ideig ott zokogtam az ágyon, aztán a dühtől vezérelve utána mentem. Az öreg ott ült a konyhaasztal mellett, és bort ivott. Megfogtam az egyik kést, és belevágtam a hátába, aztán újra és újra... amíg el nem dőlt, mint a krumpliszák. Aztán hazajött a Dezső, elmondtam neki mi történt. Azt mondta, menjek el, majd ő elintézi mindent. Azt hittem, eltünteti a testet, és nem lesz semmi gond, de tévedtem. Feladta magát, mintha ő lett volna. De én nem akarom, hogy ő bűnhődjön helyettem... mert... mert nem érdemli meg. – harmadszor is elsírta magát a lány.

– Miért nem jött be előbb? – kérdezte a hadnagy. Majd utána a következőt gondolta: „Akkor megmentett volna egy másik életet.”

– Mert nem mertem. De még nem ítélték el, ugye?

– Mi még nem... de ő már elítélte saját magát.

– Ezt hogy érti? Így már ki kell engedniük, hiszen nem bűnös.

– Ki kéne engednünk, de sajnos nem tehetjük.

– Miért?

– Mert... mert... öngyilkos lett az éjjel. – nyögte ki nagy nehezen a hadnagy. Ez után bekövetkezett az, amit ő jól sejtett... kitört a Vezúv, méghozzá pusztítóbban, mint valaha. A lány eddigi síró görcseinél egy sokkal erősebb kapta el. Szinte örvongott.

– Az nem lehet... Istenem! Az nem lehet! – ezt kiabálta hangosan. Borzasztó látványt nyújtott az a szerencsétlen fiatal lány, aki most azért szenved, mert egy vénember, aki valószínűleg évek óta nem látott nőt, vele pótolta ezt a hiányosságot. A lány szemei, mintha vérben forogtak volna. A verejték lefolyt a homlokán, majd egyesült a könnyeivel. Nem volt számára már semmi, ami könnyített volna rajta, csak egy dolog. Ezt a hadnagy is érezte, ezért a következőket mondta:

– Nézze, most bent tartjuk. Az előbbi vallomását meg kell ismételnie a nyomozást vezető tizedes előtt is.

– Minek ismételném meg? – kérdezte hisztérikus hangon a lány.

– Azon, akin ezzel segíteni akartam, már nem segíthetek. Akkor minek adnám fel magam.

– Azért, mert ha nem teszi, a fiút az ő vallomása alapján ítélik el. És az igaz, hogy már az ítéletet nem hajtják végre rajta, de megbélyegzik a halála után. Azt akarja, hogy a világ úgy emlékezzen rá, mint egy gyilkosra?

Akit sose kaptak el

– Nem, azt nem akarom. – mondta kissé nyugodtabb hangon a lány.

– Akkor tegye azt, amit mondok.

– Rendben van.

– Most bent tartjuk. Holnap ki fogják hallgatni hivatalosan. Mondjon el mindent, úgy ahogy nekem tette. Nem fogják leültetni. Legfeljebb felfüggesztett börtönbüntetésre ítélik.

– Ítéljenek. Nekem már minden mindegy.

– Nézze, maga még ahhoz fiatal, hogy eldobja magától a reményt, hogy ez még jobb is lehet. Igaz, hogy most nem túl rózsásak a kilátásai, de higgyen nekem, még minden megváltozhat. Csak akarnia kell.

– Nem akarok én semmit. – mondta a lány, majd elfordította a fejét. A hadnagy látta, hogy most nem ér el semmit, ezért felállt, kiment a helyiségből, és közölte az ott még mindig őrt álló rendőrnel, hogy kísérjék a lányt egy cellába, de a priccsről tüntessék el a lepedőt, és a takarót.

Szomorúan ballagott fel az irodájába. Közölte Arankával, hogy gépelje le Szabados tizedesnek a következőket:

– Hallgassa ki Bíró Szabinát, akinek vallomása kulcsfontosságú a Varga János ügyben. Írjon részletes jelentést Varga Dezső haláláról külön, melyet csatoljon az ügy zárójelentéséhez és a lehető legrovidebb idő alatt zárja le az aktát. Leírta? – kérdezte a végén a hadnagy.

– Igen, uram!

– Továbbá egy másik parancs. Tóth Tamás közrendőrt felmentem a porta szolgálat alól, és magam mellé rendelem, hogy egy nyomozásban a segítségemre legyen. Ma déli tizenkét óráig váltsák le őt, hogy jelentkezhesen nálam eligazításra. Megvan?

– Igen, uram!

– Köszönöm, Aranka! Most ennyi.

– Rendben van, uram.

A hadnagy besétált a belső helyiségbe, ahol megfogta az üres borítékot, és elindult vele a büfé felé. Mikor odaért látta, hogy meglehetősen nagy tumultus van ott éppen, úgyhogy úgy döntött vár még egy kicsit. A büfés azonban nem hagyta, hogy várjon, kinyitott a büfé ajtaját, és jelezte neki, hogy jöjjön be. Nem kellett kétszer mondania, a doki azonnal elindult. Odament az UV lámpához, mit sem törődve a sorban álló kollégákkal, akik egyből elkezdtek szellemeskedni:

– Mi van, doki? Felcsaptál büfésnek?

– Ja. Kérsz egy kis rumot?

– Szolgálatban, dehogyis!

– Szerencséd, hogy ezt mondtad, különben repültél volna! – jót nevetett mindenki ezen a kis élcelődésen. A hadnagy azonban már mással foglalkozott. Még hozzá a borítékkal. A lámpa alá tartotta, megforgatta, és a hátoldalán, mintha valami halvány felirat-dolog lett volna. Nem lehetett pontosan kivenni, hogy mi is az, de hirtelen rájött ennek az okára. Széttépte a borítékot, és a belsejét tette a fény alá. Tökéletesen látszott a felirat:

$$19 = x + y + z + (e + 2)$$

A többi reggel elmondtam.

Kissé boldogabban ment fel az irodába, hiszen megint sikerült előrébb lépnie egyet. Végre megint leülhetett az íróasztalához, és újból belemerülhetett a levelek értelmének megfejtésébe. Az agya nem forgott most olyan gyorsan, mint tegnap, ami érthető is volt a történetek után. Leírta az üzeneteket egymás mellé egy darab papírra. A dolog így nézett ki:

$$14 = x + y + z + 0$$

$$17 = x + y + z + e$$

$$19 = x + y + z + (e + 2)$$

$$x; y; z + 1; x$$

Macskanyávogás

3 lány. Sarok.

bumm, hatszázezer pengő.

nyelv, kéz, szem, üres zseb.

„Három egyenlet, ahol az egyikben van egy szám. Gondoljuk át. Ugyanazok a betűk, ugyanazokat a számokat rejtik. Ez biztos. A negyedik üzenetben, csak felsorolta ezeket a számokat. Vajon miért? Az első három esetben van jelentősége a 14; 17; és 19-es számoknak is. A negyedikben nem szerepel konkrét szám... tehát a negyedik esetben nincs jelentősége a számok összegének. A harmadik üzenetben szerepel a PENGŐ szó. 1947-ben eltörölték a pengőt, és bevezették a forintot a helyére. Ezek szerint nem lehet jövőbeli esemény, ha jó az eszmefuttatásom. Mondjuk azt, hogy tud valamit, valamely régen történt bűnügrről. No de, mi van akkor, ha

az első egyenletben az a nulla nem nulla, hanem „ó”. Akkor nehezebb a dolgunk... hallgassak Arankára? Tegyük fel, hogy nulla. Tehát, ha igaz az, amit az előbb gondoltam, akkor az „e” értéke három, az $(e+2)$ értéke pedig öt. Három szám összegéből felírni a 14-et. Mik a lehetséges megoldások?” – gondolta végig logikusan a hadnagy, hogy mi is van előtte. Ekkor kopogtattak az ajtaján.

– Tessék! – mondta a hadnagy, de még mindig a papírlapot bűvölte. Észre sem vette, hogy belépett valaki az ajtón. Ez a valaki tisztelgett és a következőt mondta:

– Tóth Tamás közrendőr eligazításra jelentkezik, uram!

– Jézus Mária! Ez nem a hadsereg, fiam! Üljön le! – válaszolta a doki. – Nos, a feladata az lesz, hogy segít nekem tanulmányozni azokat a különös üzeneteket, amelyeket már tegnap óta küldenek nekem. Nézze csak meg! – mondta, majd megmutatta neki a papírlapot.

A fiatal rendőr jól megnézte az üzenetet. A hadnagy ezután elmondta, melyik hogyan érkezett, végül elismételte az imént a fejében lejátszódó gondolatsort. Tóth ámulva hallgatta az eszmefuttatást. Nézte az üzeneteket, átgondolta ő is a kérdést.

– Uram, talán lehetséges, hogy a második üzenetben prostituáltokról van szó.

– Prostikról?

– Igen, uram. A „sarok” szóból gondolom.

– Lehet, hogy igaza van, fiam. Azt hiszem, még egy-két ilyen megszólalás, és büszke leszek magára.

– Köszönöm, uram.

– Még valami ötlet?

– Nos, uram, szerintem, még mielőtt felírná az összes lehetséges kombinációt a számokra, ki kellene találnunk, hogy mégis mit akarnak jelképezni ezek az ismeretlenek. Azt hiszem, hogy bár három egyenlet van, és három ismeretlen, ha ragaszkodunk ahhoz, hogy az első egyenletben nulla szerepel, akkor sem tudjuk egyenletrendszerként megoldani azt.

– Miért nem?

– Mert mindhárom egyenlet ugyanaz. Kilyukadnánk ugyanoda, hogy rengeteg a lehetséges megoldások száma. Tehát így sem tudunk elindulni.

– Az biztos, hogy nem jövőbeni eseményt akar közölni velünk az üzenetek küldője.

– Uram, honnan adták fel a leveleket?

– Megnéztem a borítékokat, az elsőn, amiben a kazetta volt, nem található postai bélyegző, ami azt jelenti, hogy a feladó személyesen dobta be a rendőrség postaládájába a levelet. Természetesen a saját címét nem írta rá. – válaszolta a hadnagy, majd elmondta, hogy a másik kettőt mikor és honnan adták fel.

– De ez fizikai képtelenség, hogy valaki tíz perc alatt Sopronból Kecskeméten kössön ki! – felelte Tóth. Majd kisvártatva hozzá tette:

– Hacsak nem többen vannak!

– Nézze azt sem szabad kizárnunk, hogy néhány kissrác komédiázik velünk!

– De miért pont maga?

– Nem tudom... látták a nevemet az újságban. Nézze. Vigye le ezeket a borítékokat a laborba, a kazettát a technikusokhoz. Nézzék meg, keressenek ujjlenyomatot, próbáljanak valami nyomot szerezni. Ha csak néhány hülyegyerek szórakozik, akkor biztos találnak valamit, ha komoly ügyről van szó, akkor reménykedjünk, hogy találnak valamit! De ha ez csak vicc, akkor a poéngyáros keservesen megbánja! Ez biztos.

– Értettem, uram! – mondta a közrendőr. Boldog volt, hogy már a második munkanapján komoly bizalmat kapott, hiszen, ha a hadnagy komolyan veszi ezt az ügyet, akkor biztos, hogy nem babra megy a játék. Megfogta az üzeneteket, és elindult a laborok felé. A hadnagy ottmaradt az irodában és elmélyült a gondolataiban.

* * *

A debreceni Halas család nem éppen jó hírnek örvendett. Az apa, Halas Gábor egész nap ivott. A feleség Halas Olívia a munkanélküli segélyen élt egész életében. Öt gyermeküknek nem tudtak minden nap enni adni, de ital mindig volt otthon. Halas úr rendszeresen verte a családot. Hatodik gyermekük – a legidősebb fiú – éppen a tököli „Ritz Hotel” vendégszeretétét élvezte. Egyszóval ők voltak a magyar XXI. század minta családja. Egy szép napon kaptak egy levelet, melyben egy előre megcímzett boríték és egy darab papír volt, melyen a következő állt:

Tisztelt Halas család!

Akit sose kaptak el

Ha akarnak ötvenezer forintot keresni, tegyék a következőt. A mellékelt levelet június 3.-án délután négy óra és negyed öt között adják fel ajánlva a legközelebbi postáról. Ha ez megtörtént, keressék meg Dr. Kántor Alexet a Szegedi út 73. szám alatt még aznap. Az ajánló szelvénynek, és ennek a levélnek az átadása esetén megkapják hiánytalanul a pénzt. Ha nem teljesítik a kérést, akkor kérem, semmisítsék meg ezt a levelet.

Köszönettel: Nevem: Senki

A feleség bontotta fel és olvasta el a levelet. Miután a végére ért újra elolvasta. „Ki a búbanatos franc írja alá úgy a levelet, hogy Nevem: senki? Az egyébként is egy film címe volt, nem?” – gondolta Halas Olivia. Nem tudta mit tegyen. Nem akarta odaadni a levelet a férjének, mert tudta, hogy akkor ő egy fillért se látna abból a pénzből. Ránézett a naptárra június harmadika volt. Tehát két óra múlva feladja a levelet, vagy esélye sem lesz arra az ötvenezer forintra, ami így sem biztos, hiszen honnan tudja ő, hogy tényleg megkapja azt a pénzt, ha feladja a levelet. Egy bélyeg Budapestre 42 forint, ha ajánlva adja fel, akkor plusz 50 forint körül lehet. Áldozzon fel majdnem 100 forintot? És ha nem kapja meg az ötvenezret? Akkor ma nem esznek semmit. És? Soha életben nem játszott még a lottón sem. Akkor most miért nem tehetné meg, hogy játszik egyet. A kölykök ettek már tegnap is, most kibírják, még egy kicsit.

Egy órán keresztül ült a levél fölött, de nem tudta, hogy mit tegyen. Ha tenni akar valamit, akkor most kell tennie, különben nem fog odaérni a postára. Elővette a pénztárcáját, – már ha pénztárcának lehet nevezni az a kopott, szakadt, borszerű valamit, amiben azt a pár forintot tartotta, amennyije általában volt. Megnézte volt benne körülbelül 150 forint, de az is nagyon apróban. „Elég lesz!” – gondolta.

Megfogta a levelet, meg a feladni valót, aztán elindult a postára. Rengetegen voltak, ahogy azt gondolta, hát beállt az egyik sorba. Eltelt körülbelül tíz perc, amikor odalépett hozzá egy nagydarab biztonsági őr.

– Asszonyom, megkérem, hogy azonnal hagyja el a létesítményt!
– Mi baja van? – kérdezte a nő felháborodva. – Miért tenném?
– Azért, mert annyira tisztátalan, hogy azt már nem lehet kibírni!
– hangzott a válasz.

– És? Attól még feladhatok egy levelet, vagy nem? Vagy azt hiszi, hogy csak az járhat postára, akinek be van kötve a víz a lakásába? – rikácsolta Halasné. Ebben aztán vérprofi volt. Ha veszekedni, vagy haját tépni kellett, akkor ő biztosan ott volt a leghangosabbak, és a legharciasabbak között. Nem tehetett róla... az élet hozta ezt így neki. Kislány korában, ami nem is volt olyan régen –, hiszen egy negyvenkét éves nő még nem olyan öreg – még ő is álmokat szőtt a világról, és a jövőjéről. Amikor tizenhét éves volt, jött ez a Halas Gábor és felcsinálta őt. Összeházasodtak. Azóta él a pokolban, melyet olyannyira megszokott, hogy ha valami megváltozna nem is tudna alkalmazkodni hozzá. Meg volt a lehetősége a változásra, hiszen volt egy szeretője, akivel elmehetett volna messzire. A pasasnak még pénze is volt jócskán, de nem. Egy évet bírt ki mellette, aztán visszajött ide. Ő inkább eldobta a tőle származó gyermeket. Ő inkább tűrte a mindennapos verést. Ő inkább elitta a gyermekei ételére szánt pénzt. Ő inkább néha-néha kiment a sarokra párezer forintért, amely párezer forint volt az ő saját pénze, mert a férje az összes segélyt zsebre rakta. Annyit hagyott otthon, amiből naponta vett egy kiló kenyeret. De sokszor kenyér helyett inkább megivott egy féldecis kamu pálinkát. Ő inkább maradt a harc és szenvedés világában.

Most is gyilkos tekintettel meredt arra a nagyképű biztonsági őrré, aki el akarja zavarni, amikor egy fontos feladatot kell véghez vinnie. Hát mit képzelsz ez magáról?

– Nézze, asszonyom! Hagyja el a postát! Ne csináljunk itt jelenetet!

– Idefigyeljen maga nagydarab suttyó paraszt! Nem én csinálom a jelenetet itt, hanem maga. El fogom hagyni az épületet, csak előbb feladom ezt a levelet. Mégis mit gondolt, hogy ide akarok költözni?

– Hát remélem, hogy nem. Már csak az ügyfelek nevében is.

– Idefigyeljen! – most már teli torokból ordította a nő. – Itt, most én is ügyfél vagyok! Világos?

– Hagyja már békén azt a nőt inkább beengedem ide magam elé, hogy vége legyen ennek a cirkusznak. – mondta egy idősebb jól öltözött úr a sor elején.

– Mi az, hogy beengedi maga elé? Maga csak ne rendelkezzen az én időmmel, drága uram! – rikácsolta egy negyven év körüli kient maca. Valószínűleg nem az érdekelte, hogy eggyel később kerül sorra, csak tipikusan olyan nő volt, akinek meg kell szólalnia, bárhol

is jár a világban. Neki mindenről van véleménye, és a normálisan gondolkodó ember idegeire megy. De természetesen, ha neki mondták volna, hogy előre mehet, akkor nem mondta volna azt: „Maga ne rendelkezzen az én időmmel! Mit képzelsz, hogy megszabja neked, hogy előbb végezzek!”

– Szerintem is inkább engedje be! – mondta egy másik, harminc év körüli férfi. – Előbb végzünk, mintha ezt itt hallgatnánk.

– Igaza van! – mondták most már többen is a sorból.

Végül előre engedték Halasnét, akire a szőke postás csajszi meglehetősen furcsán nézett. Az asszony nem is állta meg ezt szó nélkül:

– Ne nézzen, mint a borjú az új kapura. Tegye a dolgát!

– Ó! – mondta a kiscsaj, tipikus „szőke cicamica” hangon. – Mit szeretne intézni?

– Ezt a levelet szeretném ajánlva feladni.

– Ki kéne tölteni egy ilyen ajánló cédulát. – mutatta a megfelelő szelvényt a postásnő. – De mivel mindenki siet maga mögött, ezért kitöltöm én magának! Neve?

„Hűha, erre nem gondoltam! Mit tegyek? Megvan!” – gondolta Halasné, majd hangosan ezt mondta:

– Kovács Ulrika. – ezen a néven a mögötte állók elkezdtek kuncogni, és bizony ő is nehezen állta meg, hogy ne röhögje el magát, ezért hármat köhintett. A kuncogók azt hitték, hogy ez nekik szól, ezért abbahagyták a nevetgélést.

– Címe? – hangzott a következő kérdés.

– Debrecen, Pityang utca 47/b.

A postás csaj kitöltötte a szelvény többi részét, majd kiadta, hogy Halasné írja alá. Megfogta a tollat, majd leírta a „H” betűt, de hál’ Istennek időben kapcsolt, és átírta „K”-ra, majd végig írta a Kovács Ulrika nevet. Aztán benyújtotta a csajnak. Az megnézte, letépte a megfelelő részt, a többit odaadta a tényleg kellemetlen illatot árasztó nőnek. Majd a következőt mondta:

– 97 forint lesz.

– Olyan sok? – mondta a nő, majd pontosan kiszámolta a megfelelő összeget.

Halasné miután megkapta, amit akart, emelt fővel elindult kifelé. Még egy lenéző pillantást vetett a biztonsági őrré az ajtóból, majd elhagyta a postát. Miután kiért elé átgondolta, hogy ha busszal megy a Szegedi útra, az körülbelül harminc forintjába lesz és tíz perc alatt odaér, viszont ha gyalog megy az ingyen van, de legalább

félórás séta. Az előbbire szánta rá magát. Odament a buszmegállóhoz, és szerencséjére éppen jött a megfelelő busz. Felszállt rá, és közölte a sofőrrel, hogy hova is akar menni.

– Negyvenhárom forint lesz. – mondta a buszvezető.

– Még az ember szemét is kilopják! – alkotta meg a véleményét Halasné, majd kifizette a jegy árát.

Nem foglalkozott azzal, hogy hirtelen mindenki a busz hátulja felé indult. Három megállóval később leszállt. Megnézte az első utcatáblát, amelyen a következő felirat volt: Szegedi út 101.

„Akkor jó oldalon vagyok, és nincs is messze innen a 73.-as szám” – gondolta magában, majd elindult a helyes irányba. Pár perc alatt odaért. A kapu felett egy tábla lógott, melyen a következő felirat ékeskedett: **ÜGYVÉDI IRODÁK.**

Megnézte a csengőket. Négy volt egymás alatt. Dr. Balzak István; Dr. Frankfurti Ödön; Dr. Soós Antalné; Dr. Kántor Alex.

Némi tűnődés után megnyomta az utolsót. Egy mély hang szólt ki a hangosbeszélőn:

– Ki az?

– Halasné.

– Hihetetlen! – mondta a mély hang, mely igen furcsán hatott. – Jöjjön bel!

Nagy zúgás közepette nyithatóvá vált a kapu. Halasné elindult befelé. Szép nő volt függetlenül attól, hogy öt gyereket szült a világra, és hogy jó ideje nem látott vizet.

Az ügyvéd kijött elé a kapuhoz. Majd a következőt mondta:

– Remélem, ön magyarázatot tud nekem adni erre a furcsa szituációra!

– Milyen szituációra?

– Jöjjön bel!

Beléptek az irodába, amely tökéletesen volt berendezve. Könyvespolc a falon, amelyen természetesen az összes fellelhető jogi könyv és egyéb dögunalmas szakkönyvek foglalták a helyet. Az ügyvéd íróasztala márványborítású volt, mögötte egy hatalmas zeboramintázatú bőrfotel ékeskedett. Az ablakon egy félig lehúzott fehér roló díszelgett. A falon bekeretezve egy fénykép, melyen az ügyvéd volt látható egy kissé molett, de ennek ellenére csinos nő, és két kisgyermek társaságában. Halasné biztosra vette, hogy ez a családja lehet. A kép mellett szintén bekeretezve lógott Dr. Kántor Alex diplomája.

Halas Olívia kissé ideges volt, már csak a fogadtatás nem mindennapossága miatt is, meg persze még nem volt benne biztos, hogy megkapja azt a pénzt. Ráadásul azt sem tudta, hogy ez az egész dolog törvényes-e egyáltalán, mert bár nem volt minta anyá, nem éltek úgy, ahogy egy egészséges családnak élnie kéne, azért a törvényt sem ő, sem a férje nem szegte meg soha. Illetve egyetlen egyszer volt egy kis afférja a rendőrökkel, de akkor is ők voltak a szemetek. A dolog úgy esett, hogy éppen a negyedik fuvarból jött vissza, és már nagyon fáradt volt, mikor odajött hozzá a két rendőr, akik azt követelték tőle, hogy egy áráért rendezze le mindkettőjüket. Persze nem akart ráállni, hiszen két ember az nem egyet ér, még akkor sem, ha rendőr az illető. Erre bevitték őt, két napig bent tartották, ujjlenyomatot vettek tőle, úgy viselkedtek vele, mintha megölt volna valakit. Végül kiengedték. Ez volt minden. Ha ez akkora bűn, hát bűnös.

– Nézze, asszonyom! Kaptam egy levelet, miszerint ha maga, vagy a férje idejön, akkor nekem egy ajánló szelvény, és egy levél ellenében ki kell önnek fizetnem ötvenezer forintot. Persze nem a saját pénzemből, hanem az úr, vagy hölgy, aki a levelet küldte, mellékelte nekem ezt az összeget, a juttatásom felével együtt. Én ezt nem igazán tudom mire vélni, reméltem, hogy ön felvilágosít engem.

– Én se tudok többet. Kaptam egy levelet, amelyben volt egy másik levél, meg ez, amit át kell adnom. Az előbbit fel kellett adnom ajánlva, és az ajánló szelvényt itt kell hagynom szintén. Ezért kapok ötvenezer forintot. Amit akkor tényleg megkapok, ugye?

– Természetesen. Már oda is adom. – mondta az ügyvéd, majd kinyitotta a széfet, és kivett belőle öt darab tízezrest. Leszámolta a nőnek, aki azt sem tudta hova nézzen örömeiben. Soha életében nem látott egyszerre ennyi pénzt. Nézte... nem tudta mit kezdjen vele.

Olyannyira megbűvölte az a pénz, hogy nem is hallotta, hogy közben az ügyvéd beszél hozzá.

– Asszonyom! – kiáltott az rá végül. – Hallja, amit mondok?

– Jaj. Bocsánat, egy kissé elgondolkodtam.

– Azt mondtam, hogy legyen szíves átadni a levelet és az ajánló szelvényt.

– Ja, igen. Tessék! – mondta Halasné, aztán átnyújtotta a kért papírokat. Majd mohón a pénztárcájába gyűrte az ötvenezer forintot.

Az ügyvéd nézte a nőt egy ideig. Oly erősen nézte, hogy átlátott a koszon, a szakadt ruhán és a kellemetlen szagokon. Láta a nőt, és nem értette, hogy miért él így. Egyáltalában nem értette, hogyan is élhet így bárki, aki embernek született a modern korban.

Halasné lassan felállt, és elindult az ajtó felé zsebében a pénzzel. Az ügyvéd felállt és elköszönt a nőtől, de az már meg sem hallotta őt, csak a pénz körül forgott minden gondolata. Mikor kiért az utcára, Halasné elkezdett gondolkodni, hogy mit tegyen.

„Szálljak fel egy buszra? Nem! Dehogy költök én harminc forintot. Még a végén elfogy ez a pénz. Hazasétálok és veszek egy üveg jó bort, egy kiló kenyeret, meg egy kis párizsit a közértben.” – gondolta, majd elindult gyalog. Útközben folytatta az elmélkedést. „Jó bort? Minek? Hiszen nem is vagyok hozzászokva. Jó lesz a megszokott kannás bor. Az csak háromszáz forint. Veszek kettőt. Nem! Dehogy veszek én kettőt! Hiszen akkor az a vén marha megissza előlem. Elég egy is. No meg mi a fenének párizsi? Azok a kölykök, már ettek egyszer olyat. Valaha még én is ettem. Elég csak a kiló kenyér. Kiló? De hát akkor hamar elfogy az a pénz, ha kiló kenyereket veszek belőle, elég lesz egy fél kiló is!”

Ez a kis gondolatsor úgy játszódott le a fejében, mintha két ember beszélgetett volna. Talán úgy lehetne a legjobban elképzelni, mint azokban a bizonyos mesékben, amikor a főhősnek van egy angyala, meg egy ördöge, akik folyton vitatkoznak azon, hogy mit is tegyen az, akihez a sors hozzákötötte őket.

Azért érdekes, hogy mit tud tenni a pénz az emberrel. Szophoklész mondta azt: „a pénz a legveszélyesebb kártevő”. Igaza volt, hiszen láthattuk az előbbi eseménysorozatban, hogyan is változtak meg a gondolatai. Hogyan lett abból az emberből, aki a keveset is feláldozza olyan, aki a sokból semmit nem hajlandó elkölteni, még akkor sem, ha szükséges dolgokat kellene vennie. Nem tudta, mit tegyen, ezzel a számára rengeteg pénzzel, mert bár jól tudjuk, hogy ötvenezer forint nem egy egetverően nagy összeg a mai világban, de ha valaki éveken keresztül száz forintokból él, annak igen.

Bizony, ha belegondolunk egy összegben az ötszázszorosát nyerte meg a nő annak a napi pénznek. Nem ítéldhetjük el azért, hogy nem tudta mit kezdjen vele. Azért már inkább, hogy nem az anyát hagyta felülkerekedni magában, hanem a kapzsi nőt. Azt a nőt, aki kint áll a sarkon, és mindegy neki, hogy kivel, hogyan, vagy hol. Csak az érdekli, hogy mennyiért. Az a nyomorult „mennyi”, amelyik a modernkor legfontosabb kérdésévé vált.

Akit sose kaptak el

Halasné tehát ment hazafelé. Annyira álmatagon, hogy amikor ment át az úton szét se nézett. Nem is figyelte, hogy közeledik egy autó meglehetősen gyorsan...

* * *

Dr. Nagy Attila ült az irodájában, és nézte a laborjelentést.

„Mind a három borítékon vannak ujlenyomatok. Mind a hármon más emberé. Egyik sem szerepel semmilyen nyilvántartásban, tehát büntetlen előéletű személyek adták fel őket. Többet nem tudunk megállapítani.”

Majd megnézte a technikusoktól kapott jelentést, mely sokkal érdekesebbnek bizonyult.

„A macskanyávogás valóban macskától származik, nem programmal készített hang, és a minőségéből ítélve nem egy másolatról van szó, hanem egy eredeti felvétel, mely feltehetőleg 2006. május 20.-a, és 25.-e között készült. Ennek bizonyossági mutatója: 97%-os.

Az utána szereplő hang egy egyszerű programmal torzított, embertől származó felvétel. A hang megtisztítása után megállapítottuk, hogy egy 70-80 év közötti embertől származik. Ezt a felvételt utólag másolták a kazettára. Készítési ideje nem megállapítható. A másolás időpontja: 2006. május 30.-a, és június 2.-a közé tehető. Bizonyossági mutató: 92%.”

Az utóbbi jelentéshez csatoltak egy kazettát, amelyen a megtisztított hang volt. A hadnagy behelyezte a már ismert kismagnóba ezt és meghallgatta a felvételt. Volt valami abban a hangban... valami hátborzongató. Mintha maga a Sátán beszélt volna bele egy mikrofonba, hogy személyesen játszadozzon az emberi igazságszolgáltatással. Nem tudta mire vélni ezt az egész szituációt. Nem tudott rájönni arra, hogy mit akarhatott a feladó. Azt a lehetőséget kizárta, hogy egy gyerek, vagy gyerekcsoport szórakozik, hiszen egy öregembert nem valószínű, hogy bele vontak volna ebbe a játékba. Hirtelen megszólalt egy hang, melyet a hadnagy az utóbbi két napban mindig a legrosszabbkor hallott... a telefon hangja.

– Igen? – vette fel a kagylót.

– Dokikám, itt Szemes! – hallatszott a parancsnok hangja a vonal másik oldaláról, és nem túlzok, ha azt mondom, hogy érezhetően ideges volt.

– Hallgatlak, parancsnok!

– Azonnali hatállyal jelenj meg az irodámban... néhány nagyon fontos dolgot kellene megbeszelnünk!

– Máris indulok!

– Köszönöm – fejezte be a beszélgetést a rendőrfőnök. A doki nem értette, hogy miért kell ilyen sürgősen felmennie hön szeretett főnökéhez.

Ez nem csak amolyan gúnyos szófordulat volt. Szemes és Nagy évek óta nagyon jó barátként viseltettek egymás iránt. Persze így a hadnagynak némi előnye volt a többi csoportvezető kollégával szemben, akik nehezebben kaptak meg bizonyos dolgokat, mint ő, de ez szintén egy természetes dolog a XXI. század Magyarországa-ban, de merem állítani, hogy az egész nyomorult világon, hogy aki-nek protekciója van, az mindig többet ér el, mint az, akinek nincs. Az, akinek nincs némi kapcsolata, először nem a munkájával kell foglalkoznia, hanem azzal, hogy szerezzon egyet, különben egész életében egy helyben marad.

A hadnagy elindult Szemes parancsnok irodájába, mely hasonlóan volt kialakítva, mint az övé, csak egy kicsit nagyobb területen helyezkedett el. De ugyanúgy két helyiségből állt, mint a hadnagyé, és ugyanúgy a külsőben egy titkárnő végezte mindennapos teendőit. Egy apró különbség azért itt is volt, hiszen ez a titkárnő egy fiatal, meglehetősen nagy és feltűnően formás idomokkal rendelkező hölgy volt, aki ráadásul nyíltan vállalta, hogy a MaFüSz körein kívül viszonyt folytat főnökével. Ez persze nem adhatott okot botrányn-ra, miáltal a parancsnok sem volt nő, és a hölgy sem volt férjnél. Legfeljebb a korkülönbség volt az, amelyre néhányan epés megjegyzéseket tettek, persze az érintettek háta mögött.

Amikor a hadnagy odaért, a titkárnő jelezte neki, hogy bemehet, a parancsnok már várja.

Belépett hát az irodába. Szemes azonnal hellyel kínálta őt.

– Mint ahogy azt már mondtam nagyon fontos dolgokat kell megbeszelnünk, úgyhogy készülj fel, hogy sokáig leszel itt. Zsuzsikát már megkértem, hogy ha megérkezel, főzzön egy kávé. Gondolom, nem lesz ellenedre. – vezette be az előttük álló eseményeket, melyek ettől függetlenül kissé ködösnek tunket még.

Akit sose kaptak el

– Nem. Nem lesz ellenemre, de beavatnál abba, hogy miről is van szó?

– Hát, talán kezdjük hivatalos dolgokkal. Gondolom, hallottál arról, hogy Varga Dezső tegnap éjszaka sikeres öngyilkossági kísérletet tett a cellájában.

– Jenő, én nem újságíró vagyok, nekem fogalmazhatsz egyszerűbben is – szellemeskedett a hadnagy. Tudta jól, hogy a rendőr parancsnok szereti a szavakat addig csűrni-csavarni, hogy abból egy kerek, politikai beszéddel felérő monológ szülessen.

– Hm. Annyira azért nem humoros ez az esemény. Szóval tudsz róla, vagy nem?

– Tudok róla. Reggel értesítettek, még mielőtt bejött volna az a kiscsaj vallomást tenni.

– Hát ez itt a gond! Mi bent tartottunk egy fiatal srácot ártatlanul, aki itt halt meg. Tudod te, hogy hányan fogják ezért a nyakunkat szorongatni?

– Senki sem szorongathatja a nyakunkat ezért, parancsnok! Minden okunk meg volt arra, hogy bent tartsuk a fiút, hiszen vallomást tett, sőt, ő jelentette fel saját magát.

– És ezt be is tudjuk bizonyítani?

– Kezdesz öregedni! Nagyon jól tudod, hogy a bejelentésről jegyzőkönyv készült, amelyhez csatolva van a telefonbeszélgetés hangfelvétele. Ha vizsgálódni akarnak, had vizsgálódjanak. Mi nem tettünk semmi rosszat. A szabályok szerint jártunk el. A fene sem gondolta, hogy a lepedővel fogja felakasztani magát, sőt egyáltalán nem gondoltuk, hogy felakasztja magát!

– Értesítették a családját?

– Nem volt családjá. Illetve az apja volt az egyetlen hozzátartozója, aki ugyebár meghalt.

– Az anyja?

– Nem tudunk róla semmit. A szülés után odaadta az apának a gyereket és azóta nem is hallottak róla. Próbáltunk nyomozni utána, megtudtuk, hogy nem volt a férfi felesége, csak a szeretője. Nem volt tartós kapcsolat. Többet nem sikerült megtudnunk, és úgy gondoltuk, hogy nem is érdemes foglalkozni annyira a kérdéssel.

– Már hogyné kellene foglalkozni a kérdéssel! – csattant fel a parancsnok.

– Nézd, Jenő, az a nő huszonkét éven keresztül nem törődött a fiúval, akkor szerinted, most törődne vele?

– Azt te nem tudhatod! Mi nem ítélnénk el senkit! Mi csak nyomozhatunk, és segíthetjük azoknak a munkáját, akik ítélnék! Nem mondhatod el azt a nőt mindenféle ribancnak, amíg nem bizonyosodtál meg róla. Keressétek meg!

– Nem lehetne erre valaki mást állítani?

– Az öngyilkosság is gyilkosság! Kezeld az ügyet ekképpen!

– Rendben van, parancsnok!

– A másik, amit meg akartam veled beszélni, az egy kevésbé jelentős ügy... illetve én nem tulajdonítottam neki nagy jelentőséget, egészen addig, amíg az eheti jelentéseket megkaptam a laborból, illetve a porta szolgálati változásokról.

– Miről van szó?

– Erről! – felelte a parancsnok, majd kitett az asztalra négy borítékot. Nagy megnézte őket közelebbről, és az első dolog, ami feltűnt neki az volt, hogy a címezést ugyanaz a kéz írta a borítékokra, amely neki is küldözgeti az üzeneteket. A különbség annyi volt, hogy ezt a parancsnoknak címezték.

– Atyaúristen! Hiszen én is kaptam ilyeneket.

– Igen, tudom! A laborból felküldték a szokásos listát, amelyen az ezen a héten megvizsgált anyagok szerepelnek, és meglepődve vettem észre, hogy te hasonló üzeneteket vizsgáltattál meg, mint amit én kaptam. Én ugyan nem vettem komolyan a dolgot, azt hittem, hogy csak valaki szórakozik velem, de ha te komolyan veszed, annak kimondottan örülök!

– Először én is azt hittem, hogy csak vicc a dolog, de furcsa érzés fogott el ezért kezdtem el egy kicsit vizsgálódni. Gondoltam ennyi fáradozást megér, mert ha komoly az ügy, akkor valamennyire lépést tudunk tartani a feladóval, vagy feladókkal.

– Gondolod, hogy többen vannak?

– Lehetséges, hiszen az utolsó két levelet szinte egy időben két különböző városból adták fel. Ráadásul minden egyes borítékon más és más ujjlenyomat van. – fejtette ki a hadnagy a véleményét. Ezután ismertette eddigi következtetéseit, leírta egy darab papírra az eddigi üzeneteket, és megmutatta főnökének. Az megnézte, majd a következőket mondta:

– Stimmel. Ugyanilyen stílusúak az enyéme is. Nézd csak meg!

A doki lázasan vette ki az első borítékból a papírt, melyen a következők voltak olvashatóak:

Akit sose kaptak el

$x; y; (z+1); 1.$ páros
Meghaltam, de élek

Ez is ugyanolyan rejtélyes volt, mint az előzőek. Nem értették meg az üzenetek lényegét. Mi a fenét jelenthetnek ezek? A hadnagy megnézte a postai bélyegzőt, melyen kiskunhalasi postai bélyegző volt. Május 30.-án, délután négy óra tizenöt perckor adták fel a levelet.

– Negyed öt! – mondta a hadnagy.

– Mi negyed öt?

– Az összes levelet negyed ötkor, vagy a körül adták fel. Ebből el lehet jutni valahova, nem?

– Persze, ha az összes postára rendőrt állítok. Ez szabályosan lehetetlen!

– Nézzük a következőt!

– Ezt izgalmasnak fogod találni!

A hadnagy kérdően nézett Szemesre, aki csak a szemével intett, hogy olvassa el az üzenetet. Nagy kivette a levelet. Hatalmasra kerekedett a szeme, amikor meglátta annak tartalmát.

$x; y; (z+1); 2e;$
 $52+11+35+32+36+32, 24+11+46+14,$
 $51+36+32 24+11+33+36+52+52.$
 $32+25+22+36+51+65+52+36+52+52+11+34$
 $34+25+35+15+16+52!$
Keménykalap és krumpliorr.

– Ez tökéletesen hülye! – alkotott véleményt a hadnagy.

– Én nem gondolnám! Szerintem ez valamilyen titkosírás.

– És a végére odaírja, hogy Keménykalap és krumpliorr!

– Igen! Én sem értem a dolgot!

Hirtelen a hadnagnak bevillant valami, ezért a következőt mondta:

– Parancsnok! Engedd meg, hogy idehívjam azt a közrendőrt, aki a segítségemre van ebben az ügyben. Hátha kitalál valamit.

– Muszáj?

– Nem, nem muszáj, de ismered a mondást, több szem, többet lát.

– Hogy hívják?

- Tóth Tamás.
- Tóth? Az nem tegnap kezdett az állományban?
- Tegnapelőtt.
- Te egy zöldfülű újoncot akarsz bevonni ebbe?
- Már bevontam, és az a „zöldfülű újonc”, ahogy te nevezted, eddig is mondott használható dolgokat. Nem szabad lebecsülnünk senkit, ezt te is tudod!
- Jól van, jól. – adta meg magát Szemes, és felemelte a telefont. Kicsit várt, majd beleszólt a kagylóba:
- Zsuzsika, légy szíves hívd az irodámba Tóth János...
- Tamás! – vágott közbe a hadnagy.
- Izé... bocsánat... szóval Tóth Tamás közrendőrt. Nagyon sürgős! – ezzel letette a telefont, és a hadnagy szemébe nézett.
- Remélem tényleg olyan okos a srác, mint mondom!
- Egyáltalán nem mondtam, hogy okos. Csak annyit voltam bátor megemlíteni, hogy fiatal, és lehet, hogy észrevesz valamit, ami mi vénemberek már nem!
- Tudod, ki a vénember? – nevetett fel a parancsnok.
- Igen! Te... meg én is! – élcelődött tovább a hadnagy.
- Tévedsz, dokikám! Az az öreg, aki annak tartja magát.
- Akkor én már nagyon vén vagyok! – tette fel a pontot az „i”-re a doki, majd komolyan folytatta. – Addig mutasd meg a többit, amíg ideér a kölyök.
- Tessék! Itt a következő!
- Pillanat, még megnézek valamit! – mondta Nagy, majd megfogta a második borítékot és azon is ellenőrizte a postai bélyegzőt. Balatonaliga, május 31.-e, négy óra tizenhét.
- Ez is negyed öt. Na, nézzük a következőt! – jegyezte meg, majd felvette a soron következő üzenetet az asztalról. Ezt Pécsett adták föl, június 1.-jén, délután három óra ötvenhétkor.
- Hm. Ez a feladó nagyon siethetett a dolgára, mert korábban adta fel! De hát a kivétel erősíti a szabályt! – mondta halkan, majd kivett egy papírlapot a borítékból.

x; y; (y-4); x
BUMM
(hehehe)

Már megint bumm! Valaki nagyon vicces kedvében írhatta ezt a levelet! Hehehe!

– Ez szórakozik rajtunk! – horkant fel Nagy.

– Nem hiszem, inkább a BUMM-on szórakozik! – mondta a parancsnok méltóságteljes közönnyel a hangjában. Ekkor félénk kopogás hallatszott az ajtó irányából.

– Jöjjön be! – szólta ki Szemes.

– Tóth Tamás közrendőr jelentkezik, uram! – mondta az újonc, miután belépett az irodába. A srác keze kissé remegett, mert nem tudta miért keresi őt a parancsnok. Amikor meglátta, hogy a hadnagy is ott ül, akkor kissé megnyugodott.

– Jó napot kívánok! – mondta a parancsnok. – A doki felhívta a figyelmemet arra, hogy maga segíti őt a levél küldözgetős ügyben. Az ő javaslatára van maga most itt. Kérem, nézze meg ezt a három üzenetet, majd közölje a véleményét!

– Igenis, uram! – felelte a rendőr, majd elindult az asztal felé. Már éppen nyúlt volna a levelekért, amikor a hadnagy közbeszólt:

– Parancsnok! Nem gondolod, hogy célszerűbb lenne, ha egyesével mutogatnánk meg őket és közölnénk, hogy mire jutottunk eddig?

– Talán igazad van! – hagyta rá Szemes, mire a doki úgy tett, ahogy az imént mondta, azt is közölte hol és mikor adták fel ezeket. A második levélnél felcsillant a fiú szeme.

– Azt hiszem, hogy ezt meg tudom fejteni!

– Azt hiszi? – szólta közbe a parancsnok.

– Igenis, uram!

– Közölje az ötletét! – mondta ezúttal a hadnagy.

– A levél küldője megoldókulcsot is mellékelte az üzenethez.

Szemes és Nagy egyszerre nyúltak a levélhez, és megnézték még egyszer jó alaposan az üzenetet, de ugyanazt látták, mint eddig.

– Fiam, hol a fenében lát maga itt megoldókulcsot? – kérdezte az előbbi.

– Nos, uraim, oda van írva a végére, hogy Keménykalap és krumpliorr. Nem régiben volt szerencsém olvasni ezt a könyvet. Az egyik szereplőhöz látogatóba jön az egyik rokona, aki miatt nem mehet el otthonról, ezért egy titkosírást használ, amellyel értesíti a barátait. Ennek a megoldása valahogy így néz ki. – mondta, majd a következőt rajzolta le a papírra.

	1	2	3	4	5	6
1	A	A	B	C	D	E

2	É	F	G	H	I	Í
3	J	K	L	M	N	O
4	Ö	Ő	Ó	P	Q	R
5	S	T	U	Ú	Ű	Ü
6	V	W	X	Y	Z	

– Először a sorok, majd utána az oszlopok számát kell tekinteni. Például a 12 az „Á”-val egyenlő. Így az üzenet megfejtése a következő lesz. – itt megállt, és egy kicsit gondolkodott, majd leírta:

TANKOK, HARC, SOK HALOTT. KIFOSZTOTTAM MINDET!

A parancsnok csodálkozva, a hadnagy pedig elismerően nézett a fiúra.

– Szerintem, nézzük meg a következőt is, majd utána összeírjuk az összes eddigi üzenetet. – javasolta Nagy.

– Ez is érdekes lesz! – mondta a parancsnok.

– Miért? Ez is titkos írás?

– Nem éppen, csak figyelj.

A parancsnok megnézte a borítékot, majd a következőt mondta:

– Szeged, június 2.-a, délután négy óra tizenhat.

– Negyed öt. – mondta a hadnagy. A kezébe vette az üzenetet, oly módon, hogy Tóth közrendőr is tökéletesen lássa azt.

$x; y; (y-4); (z+1)$

Légypapír, tűz, pénz

– Na ennek mi az értelme?

– Nem tudom még. – felelte Nagy a parancsnok kérdésére. Fogott egy darab papírt, melyre leírta az eddigi üzeneteket és az újakat is.

$14=x+y+z+0$

$17=x+y+z+e$

$19=x+y+z+(e+2)$

$x; y; (z+1); x$

$x; y; (z+1); 1. \text{ páros}$

Macskanyávogás

3 lány. Sarok.

bumm, hatszázezer pengő.

nyelv, kéz, szem, üres zseb.

meghaltam,de élek

Akit sose kaptak el

$x; y; (z+1); 2e$

$x; y; (y-4); x$

$x; y; (y-4); (z+1)$

tankok, harc, hullák, kifosztotta

bumm, hehehe

légy papír, tűz, pénz

Három ember bámulta ezt a darab papírt. Három ember, akik nem tudták mire vélni ezt az egészet. Három agy, akik háromféleképpen látták a dolgokat. Természetes dolog volt ez, hiszen ha mindenki ugyanúgy gondolkodna, igazán unalmas lenne az emberiség nyomorult élete. Vagy mindenki ölne, vagy mindenki szeretne. Lehetetlen még elképzelni is, hogy mi mindent vesztenénk el akkor. Egy dolgot biztosan... az egyéniségünket.

Hosszú hallgatás és agymunka után, a hadnagy szólalt meg először.

– A levél küldője múltban történt bűneseteket vall be. Ezt abból gondolom, hogy azt írta: „KIFOSZTOTTAM MINDET!”

– Az „x”; „y”; „z”; és „e” betűk pedig bizonyára számokat jelölnek. – szólt közbe Tóth.

– Erre már maga nélkül is...

– Méghozzá számjegyeket – vágott bele udvariatlan módon a parancsnok szavába a fiú – négyjegyű számok részeit kell, hogy jelképezzék.

– Négyjegyű számok? Mit akar ez négyjegyű számokkal? – hördült fel ismét Szemes.

– Évszámok! – adta meg a választ a doki, de úgy, mintha most ébredt volna fel egy mély álomból. – Azt akarja közölni, hogy melyiket mikor tette.

– De hát ez lehetetlen!

– Nem parancsnok! Egyáltalán nem az. Gondoljuk végig logikusan! Az emberünk be akar vallani valamilyen múltbeli büntettet. Azt is be kell vallania, hogy mikor tette. Így közli velünk, hogy mit akar. Valószínű, hogy a XX. században követte el ezeket. Tehát tegyük fel, hogy az „x” az eggyel egyenlő, az „y” pedig kilenccel. Ezerkilencszáz-valamikor.

– Az első egyenletben a számok összege 14, tehát a „z” csak négy lehet, ha az egyenlet végén nulla áll. – folytatta Tóth a hadnagy által elkezdett elméletet. – Tehát a macskanyávogás 1940-ben történt.

– És az „e”? – kérdezte a parancsnok.

– Az „e” a második egyenlet alapján csakis 3 lehet. – adta meg a választ a hadnagy. – Az első páros az a kettő... Valahogy így nézhet ki a dolog.

A hadnagy ezúttal a következőket írta le:

1940	Macskanyávogás
1943	3 lány. Sarok.
1945	bumm, hatszázezer pengő.
1951	nyelv, kéz, szem, üres zseb.
1952	meghaltam, de élek
1956	tankok, harc, hullák, kifosztott
1961	bumm, hehehe
1965	légy papír, tűz, pénz

– Tóth! Azonnal nézze át a huszadik században készített aktákat, jelentéseket, újságcikkeket, mindent. A következőket keresse:

1940-ben macskák halála, kínozása, bármi, amit ilyenről talál. 1943 prostituáltak ellen elkövetett bármilyen inzultus, ami érdekes lehet. 1945-ben valamilyen robbantással egybekötött rablás, 1951...– itt elakadt a hadnagy szava, mert ennek az üzenetnek nem találta meg az értelmét, ezért így folytatta:

– Szóval 1951-ben bármi rendelleneset talál, azt juttassa el hozzám. 1952-ben furcsa eltűnés, haláleset. Gyanítom, az emberünk megrendezte a saját halálát. 1956? Tankok? A forradalom! Igen, csak ez lehet... a forradalom alatt sok hullát kifoszthattak az utcákon. Erre vonatkozólag nem hiszem, hogy bármi érdekeset találna, hiszen akkor káosz volt, de azért próbálja meg. 1961-ben szintén robbantást keressen. 1962-ben pedig... pedig szintén valami rendelleneset. Az eseményeket egyetlen szál köti össze! Nem találták meg a bűnöst. Soha!

– Értettem, hadnagy úr! Most indulhatok?

– Miért, még itt van? – ironizált egy kicsit a doki.

Szemes rendőrfőnök, csak tágra nyílt szemekkel bámult a hadnagyra, csak akkorra ocsúdott fel, mire a közrendőr kiment a szobából.

– Azért egy dolog érdekelné! – szólalt meg végül.

– Mondjad, parancsnok!

– Te úgy gondolod, hogy ezt egy ember követte el?

– Úgy. Persze ez még csak feltételezés.

Akit sose kaptak el

– De hát, ha ez az ember 1940-ben macskákat filézett ki. Akkor most még élhet?

– Két eset van. Ha az emberünk még él, akkor nem fiatal. Ha már meghalt, akkor valamely rokona üzenget nekünk. Az a gyanúm, hogy még él, sőt, ha jobban belegondolok, akkor a következőket tudom elképzelni: az első három üzenetben a 14; a 17; és a 19; jelentheti az emberünk életkorát is.

– De hát akkor, ha ez az állat 1940-ben tizennégy éves volt, akkor most...

– Kerek nyolcvan éves. – fejezte be a mondatot a hadnagy.

* * *

Valahol abban a már említett kisvárosban, a már említett öregember ült a már említett íróasztalnál.

„Mostanra már sejthetnek valamit” – gondolta magában. Egy csótány rohant el előtte az asztalon. A vénember keze gyorsan lendült, gyorsabban, mint ahogy azt várnánk egy olyan emberi lénytől, aki már háromnegyed lábbal álldogált a sírban. A csótánynak nem volt ideje elmondani az utolsó imáját, sőt nem is kívánhatott magának egy gusztusos búcsúvacsorát. Az öregember felemelte a tetejét, megforgatta, megnézte, majd habozás nélkül a szájába vette. Hosszasan rágta, hallani lehetett, ahogy ropog a protézise alatt a bogár kemény páncélja. Mikor már annyira megőrölte a fogaival, hogy abból a kemény páncélzatú undorító kis lényből püré lett, kiköpte egy kis tányérba. Nehezen felállt az asztaltól, és oda ment a szoba másik végén álló szekrényféleséghez. Kinyitotta, és kivett belőle egy zacskós tejet. Volt valaha egy barátja, aki három évvel azelőtt volt nála utoljára, de csak azért akkor, mert annak a szerencsétlen embernek megmondták a fejében lévő hangok, hogy éppen eleget élt, ezért ő meglátogatta a község közelében lévő kis tó mélyét. Szóval, ő mondogatta neki mindig, hogy miért nem vesz egy nyavalyás hűtőszekrényt. De neki nem kellett. Inkább tartotta a ruhás szekrényben a tejet.

Már ha lehet tejnek nevezni azt a fehér trutyit, ami három hete ott érlelődött abban a dohos, penészes, korhadt szekrényben. Oda vitte ezt a csótánypüréhez, és ráöntötte, azt az aludttejhez képest is sűrű, túrós undorító valamit. A tányér mellett volt egy preparált kiskanál, melynek celluxszal volt megragasztva a nyele. Reszkető

kézzeel megfogta azt, és elkezdte kavarni a tányérban lévő, zabpehelynek éppenséggel nem nevezhető dolgot.

Hirtelen, azonban egy másik csótány szaladt végig az asztalon, aki bizonyára az imént szerencsétlenül járt társát kereste.

Az öreg arra is lecsapott, mint a gyöngytyúk az orrváladékra. Ezúttal is sikerrel járt. Hasonló eljárással, mint az imént, pürét készített az állatból, amit beleköpött a tányérba. Újra megkeverte az egészet, majd elkezdte kikanalazni a tányér tartalmát. Az első két falat után köhintett, majd elhaló hangon azt mondta magának:

– Sótlan!

Persze sôt nem tartott otthon, hanem egy meglehetősen morbid eljárással készített magának sós lét. Kihasználta saját testének a sôtartalmát. Melegebb napokon magára vette az egyetlen meleg pulóverét, ami alá még felvette a házban fellelhető összes pólót, amely összesen három darab szakadt rongy volt. Mindkét hónalja alá egy-egy mosogatószivacsot rakott, és így ült ki délben a kertjében lévő kis padra...

Kert? Lehet, hogy ez kissé erős szó, arra a kidőlt-bedőlt falú húsz négyzetméteres vályogházat körülvevő harminc négyszögöles, gázos területre, melyet sajátjának mondhatott.

Pad? Ez is enyhe túlzás, de hát az öreg padnak hívta, akkor mi miért hazudtolnánk meg. Bár a dolog inkább hasonlított egy székhöz, mintsem kerti padhoz.

Mindenesetre az öreg meleg nyári napokon beöltözve kiült, és mikor érezte, hogy a mosogatószivacsból is csordul ki a verejték, akkor bement és kicsavarta egy dunsztos üvegbe. Egy nyár alatt hat-hét üveget megtöltött ily módon.

Most egy ilyen dunsztos üveget vett elő az egyik sarokból. Kinyitotta, majd a kiskanállal öntött belőle egy kicsit a tányérba. Ezután megkóstolta újra az ebédet, és elégedetten bölintott, jelezvén, hogy kitűnő ételt készített magának. Hamar befalta az egészet, majd ledőlt aludni a földön levő, valamely lomtanitáson összeszedett matracra. Nem kellett hosszú idő ahhoz, hogy az öreg mély álomba zuhanjon.

* * *

Június 4-e meleg nyári nap volt, ami az utóbbi időben ritkaságszámba ment. A MaFüSz központjában bekapcsolták a légkondicionáló berendezést. Persze ez nem volt az összes helységben hatá-

sos, hiszen sok dolgozó figyelmen kívül hagyta azt a figyelmeztetést, mely mellesleg hatalmas, vörös betűkkel virított az összes légkondí: A GÉP HIBÁTLAN MŰKÖDÉSE ÉRDEKÉBEN KÉRJÜK A HASZNÁLATI HELYISÉG AJTAJAIT ÉS ABLAKAIT ZÁRVA TARTANI!

Dr. Nagy Attila irodájában csukva voltak az ajtók és az ablakok, és neki meg is adatott az állandó huszonöt fok a saját privilégiumában. Éppen Tóthot várta, aki jelentette neki, hogy néhány érdekes dologra bukkant, csak éppen nyomtatás alatt áll az anyag. Amíg várakozott megkérte Arankát, hogy az nézzen utána, hogy jött-e levél neki, vagy Szemes parancsnoknak, amelyen a már ismert kézírás szerepel. Szemes ugyanis kijelentette, hogy nem kíván több ilyen levelet olvasni, van neki jobb dolga is, de a hadnagy foglalkozzon az üggyel. Ha valami érdekeset talál, úgysis jelentést tesz.

Még az előző este leküldték a parancsnok által kapott leveleket újjlenyomat vizsgálatra. Az eredmény, mely nemrég érkezett meg ugyanaz volt, mint a múltkor. A négy levelet négy különböző helyről adta fel négy különböző személy. Egyikük sem szerepel semmilyen nyilvántartásban.

A hadnagy egy ideig nézte a laborjelentést, hátha nem vett észre benne valamit, de semmi. Igazság szerint nem is várt mást. Néhány perc csend és agymunka után, amikor már-már őrzöngött volna a türelmetlenség hatására, abban a csodálatos pillanatban kopogtatnak az ajtón, megtörve a hadnagy bosszankodását.

– Nyitva! – zengte a doki.

– Itt van, amit ígértem, uram! Nem volt könnyű dolgom, egész éjjel a nyilvántartóban és az interneten lógtam, de jártam némi sikerrel, még ha csak fél siker is. – mondta az éppen belépő Tóth közrendőr. Kezében egy óriási paksamétát tartott, mely fölül éppen, hogy kilátott.

– Maga nem aludt semmit az éjjel? – kérdezte csodálkozva a hadnagy.

– Nem, uram, de nem is baj! Úgyse tudtam volna aludni, hiszen izgatott voltam az ügy miatt! – hadarta el a választ a fiú, akin látszódtott, hogy tényleg talált valamit. Időközben letette a papírhalmot egy háromlábú székre.

– Jól van fiam, maga tudja! Ismertesse, mire jutott!

– Ha megengedi, uram időrendben haladnék. – mondta Tóth, majd kérdően nézett a hadnagyra, aki bólintással hozta a közrendőr tudomására, hogy tegyen úgy.

– Nos, a nyilvántartásban nem találtam semmit 1943 előttről. Ennek oka, hogy...

– A MaFüSz azóta létezik. Előtte helyi csendőrségek, illetve a titkosrendőrségek működtek, egymástól függetlenül – szólt közbe oktató hangon a doki.

– Így van, éppen ezért a nyilvántartásokat külön kezelték, és amikor bevezették az új rendszert, akkor sok anyagot szándékosan semmisítettek meg. Ezekre csak a II. világháború után derült fény. De az interneten találtam egy régi újság cikket – mondta a fiú, majd levette a halom legtetején lévő papírlapot és a hadnagy kezébe adta.

– Tessék! Ez a Blokk nevű hírlap 1940. augusztus hatodikai számának a címlapja. Itt van külön maga cikk is. Ismeretlen tettes egy érdi macskatelepen végzett értelmetlen pusztítást. Negyven macskát nyüzött meg élve, majd felakasztotta őket a telep udvarán álló fenyőfára. Nyomozást nem végzett senki. Akkoriban nem volt éppen idő ilyenekkel foglalkozni. Készült egy fénykép az úgymond feldíszített fáról. Erről az ügyről ennyit tudok mondani, de valószínű, hogy a mi emberünk műve. Érdekes karácsonyfát készített... nyár kellős közepén!

– Többet mondott, mint amit vártam! – jegyezte meg a hadnagy, miközben végig olvasta ő is a cikket. Ez a mondat nála dicséret számba ment. Tóth is észrevehette ezt, mert enyhe mosoly jelent meg a szeme körül.

– Az 1943-as évben egy jelentést találtam, amelyben bizonyos Krumfel Lindát nyilvánították eltűntnek, ez az egyik legelső MaFüSz jelentés egyébként. Az akkor 22 éves hölgy prostitúcióval kereste kenyerét. Ebben az évben több érdekességet nem találtam, de '44 januárjában egy erdő szélén találtak három holttestet elásva. A háború ellenére rendellenesnek találták a dolgot a bejelentők, mert három nő teteme volt. Az egyikről megállapították, hogy az imént említett hölgygel azonos. A másik kettőről kiderítették, hogy Varga Annamária, illetve Krahács Etelka. Mindannyian kecskemétiak voltak és az ősi mesterséget űzték. Nyomot nem találtak, amelyen elindulhattak volna, legfeljebb annyit, hogy mindhárman meglehetősen durva közösülésen estek át. Valószínűleg megerősakolták őket, bár ez a szakmájuk miatt nem volt bizonyított. Erre vonatkozólag is találtam egy cikket, de nem mondhatnám, hogy érdekes lenne. Mondanom sem kell, hogy a bűnöst nem találták meg – mondta a fiú, majd átnyújtott egy megsárgult poros aktát a hadnagynak.

Akit sose kaptak el

– Ez lesz az! – jegyezte meg Nagy. – Mi a helyzet a „BUMM” levéllel?

– Bocsánat, uram egy apró érdekességet kifejejtettem!

– Igen?

– Említettem, hogy kecskeméti lányok voltak.

– Így van...

– De a hullák Debrecennél voltak elásva.

– Érdekes... – mondta a doki. Tóth folytatta a kutatás eredményeinek ismertetését:

– A Bumm-levél! 1945. szeptember 7.-én a Budai Banktól harminc-harmincöt méternyire állt egy szétbombázott lakóház. Négy hónappal az esemény előtt elkezdték a felújítását. Nevezett napon a Bank lassan nyugodttá vált életét, egy hatalmas robbanás hangja zavarta meg. Ez a bizonyos épület robbant fel. A hangra minden dolgozó és kuncsaft kirohant az utcára. Mikor látták, hogy nem a háború kezdődött előlről, megnyugodva folytatták a munkát – itt megállt egy pillanatra a fiú.

– Ennyi?

– Nem egészen. A tűzoltóság emberei megállapították, hogy háziilag készített bombával robbantották fel a házat.

– A bűnös?

– Nem került elő, pedig még a titkosrendőrség is nyomozott utána.

– Ennyi az egész?

– Nos egy másik aktában találtam még egy érdekességet. A Budai Bank elnöke még aznap este bejelentette, hogy a kasszából egy jelentős összeg hiányzik.

– Mennyi? – kérdezte egyre türelmetlenebbül a hadnagy.

– Nos, uram. Hatszázezer pengő.

– Hihetetlen! – a doki meglepődöttnek látszott. Ismét beindultak a lánckerek az agyában. – Ezek szerint az emberünk felrobbantotta a házat, közben besétált és elvitte a pénzt?

– Úgy néz ki, uram!

– Mit talált 1951-ből?

– 1951 csendes év volt. Három gyilkosság, négy rablás. Ezek között egy olyan eset, mely összefügg. Egy középkorú, szegedi nőt a saját lakásán öltek meg a lehető legbrutálisabb módon.

– Mégis hogyan?

– Élve megcsonkították, uram! Először kivágták a szemét, majd a nyelvét, végül levágták mindkét kezét. Ez 1951. november 7.-én

történt. A tettes a lakásban található kisebb, mozgatható értékeket elvitte, beleértve a nő minden pénzét, amely körülbelül kilencszáz forint volt.

- Kilencszáz forint? Az akkoriban nem volt kis pénz!
- Ez így van, uram.
- Nyelv, szem, kéz és üres zseb! Csakis ez lehet.
- Uram, ebben az esetben elkapták a bűnöst.
- Mi?

– A nő élettársát két nappal később letartóztatták. A zsebében nyolcszázhuszonkilenc forint hetvenöt fillérrel. Az illető azt a két napot egy idegen hölgygel töltötte, a meg nem nevezett hölgy lakásán, ahol rengeteg italt fogyasztottak. Az üvegekből ítélve pontosan ötvennégy forint hatvan fillér értékben, emellé cigarettára költöttek tizenöt forint hatvanöt fillért. Ha összeadjuk, ez pontosan kilencszáz forint. A férfi nem tudta bebizonyítani az ártatlanságát, mert nem volt hajlandó megmondani, hogy hol volt az elkövetés időpontjában, és azt sem, hogy ha nem ő volt, akkor honnan van a kilencszáz forint.

– Ez mondjuk ok arra, hogy elítéljék. – gondolkodott el a hadnagy, majd hozzátette:

- Lehetséges, hogy ez az élettárs a mi emberünk...

– Nem uram, ugyanis halálra ítélték, és annak rendje és módja szerint kivégezték. Bár még a bitó alatt is hangoztatta, hogy ő ártatlan. Azt mondta, hogy koncepciós per áldozata.

- Abban az időben ezért a mondatért felakasztották volna.

- Így van, uram!

– Az viszont lehetséges, hogy tényleg nem ő volt a tettes. Mi van akkor, ha az elkövetés időpontjában valami más disznóságot csinált, mondjuk egy kis csempész üzletet, és onnan van a kilencszáz forintja?

- De, uram! Akkor miért nem mondta meg?

– Talán nem merte elárulni azokat, akikkel üzletelt. Tudta, hogy azok rosszabb módon végzik ki. Emlékszem, hogy még Farkas Ádám parancsnok mesélte, hogy ő is részt vett az ötvenes évek csempész maffiájának lefűlelésében. Azok nem riadtak vissza semmitől, ha arról volt szó, hogy likvidálni kell valakit.

– Nos, uram, lehetséges, még ha valószínűtlen is, hogy velük folytatott az élettárs üzletet.

- Nézzük a következőt!

Akit sose kaptak el

– '952-ben igen sok ember tűnt el, uram! A zöme a titkosrendőrség közreműködésével. De találtam egy esetet bizonyos Orosz Róbertől, aki belefulladt a Dunába. Hónapokkal a hulla megtalálása előtt tűnt el otthonából. Furcsa embernek tartották, aki utálta a nőket, és a gyerekeket, és a macskákat.

– Ez érdekes lesz...

– Az is, uram! A hullát egy halász húzta ki a folyóból Pakstól húsz kilométerre. A férfi januárban tűnt el, de a hullát csak júniusban találták meg. Egy nagy kőbe akadt bele, mondhatni a szerencséjére, mert ha nem így történik, akkor eljutott volna a Fekete-tengerig. A halak már kikezdték a tetemet, még hozzá a felismerhetetlenségig elcsúfítva. A ruhájának maradványairól, és a kezén lévő óráról tudták azonosítani.

– De hát ez nem azonosítás! Miért nem vettek ujjlenyomatot?

– Mert nem volt miről, uram!

– Hogy-hogy?

– A halak lerágták.

– Fogazat?

– Az ember sose járt fogorvosnál! Akkoriban ez még nem volt kötelező.

– DNS vizsgálat?

– 1952-ben? Magyarországon? Uram!

– Jó, igaza van!

– Annyit még hozzá tudok tenni, hogy a férfi eladta az állatait, mert valami üzletet akart csinálni, de felgyulladt a háza. Állítólag minden pénze bent égett. Ezért öngyilkoságnak regisztrálták az ügyet, nem nyomoztak sokat.

– Értem. Tovább!

– A forradalomról nem találtam sokat. Több ezer fosztogatás volt akkoriban.

– Ezt én is sejtettem! 1961?

– 1961-ben négy robbanás történt. Két esetben a gázpalack robbant fel a konyhában. Ezeket kizártam. Volt egy szándékos gyűjtogatás, de ebben az esetben a bűnöst elfogták. És végül egy gázpalackkölszönzőben végzett egy robbantás mérhetetlen pusztítást. Az esemény egy esős, hűvös tavaszi napon történt.

– Tettes?

– Tettes nem volt. Legalábbis nem kapták el. A leltár alapján, amit csatoltak jelentéshez megállapították, hogy ugyan volt két hibás gázpalack a telepen, de azokat elkülönítették. Erre a célra egy

külön ház volt használva, ami a telep végén volt, a normálisan működő, teli palackoktól mintegy hatszáz méterre. Baleset nem lehetett. Szándékosságra utaló jel nem volt. Az ügyet hamar lezárták.

– Ez a mi emberünk lesz!

– Valószínűleg, uram!

– Ennyi?

– Igen, uram. Az 1965-ös évnek még nem volt időm utána nézni, de legkésőbb holnapra már többet tudok.

– Rendben van, elmehet.

– Igen, uram.

– Csak egyet mondjon meg, még nekem.

– Igen?

– Mi a fenének hozta ide ezt négy tonna papírt, ha betanulta a tartalmát?

– Nos, uram egyrészt arra az esetre, ha nem jutna eszembe valami apró részlet, másrészt, pedig hogyha ön is utána akarna nézni valaminek, akkor az anyag a rendelkezésére áll.

– Értem, fiam. Na, menjen!

Tóth tisztelgett, majd elhagyta az irodát. Már fél lábbal kint volt, amikor Aranka olyan bika lendülettel érkezett be, hogy majd fellökte a fiút.

– Újabb kettő, uram! – mondta a titkárnő az izgalomtól, ha lehet még rekedtebb hangon. – Egy önnek, egy pedig a parancsnoknak.

A hadnagy felugrott a fotelból és lázasan vette ki a nő kezéből a két borítékot. Az izgalomtól reszkető kézzel tépte fel először a neki szólót. Közben a másikat leejtette a földre. Tóth, aki mégis maradt, miután majdnem felöklelte őt a hadnagy titkárnője sietve fölvette azt onnan.

x; y; (y-4); 2e

Andi, Niki, Ottó, Peti,

Nem fognak már ordítani

A doki borzadva nézte ezt a bájos két sort, mely akár elment volna gyermekversnek is, de érezte, hogy ez ismét valamilyen brutális gyilkosságra utal.

– Van ebben valami hátborzongató! – mondta Aranka, aki szintén megleste az üzenet tartalmát.

Akit sose kaptak el

– Valóban...– gondolkodott el a hadnagy, de már nyitogatta a második levelet.

X; y; (y-4); gonoszok
Bumm-bumm

– Bumm-bumm? – kérdezte Tóth.

– Talán két robbantást jelent, vagy pedig egy akkorát, amely duplát ér. – adta meg a választ a hadnagy. – Nos tehát, örülök, hogy maradt Tóth. Ezeket a leveleket vigye le a laborba, és ha már úgy is nézi az eseményeket nézzon utána mi történt 1966-ban, és ezerkilencszázhatvan... – itt egy pillanatra elgondolkodott – „Gonoszok? Ez mi a fene lehet?” – majd hirtelen felkiáltott:

– Hét! Heten, mint a gonoszok! Nézze meg, hogy mi, vagy mik robbantak fel 1967-ben!

– Rendben, uram!

Tóth kirohant az irodából kezében a levelekkel. A hadnagy visszaroskadt a fotelbe, melyet annyira megszokott. Majd hangosan a következőt mondta Arankának:

– Kezd elegem lenni ebből a levelezős tetűből!

* * *

Szemes parancsnok aznapra szabadságot vett ki, mert Zsuzsikával úgy döntöttek, hogy elutaznak Aggtelekre. A telefonját kikapcsolta, mert nem akarta, hogy bárki is zavarja őt a pihenésben. Megnézték a cseppkőbarlangot, már amennyire meg lehet tekinteni, hisz tudjuk jól, hogy egy része, sőt, a nagyobbik része nem látogatható a köznapi turistáknak, mert vagy olyan szűkek a járatok, hogy nehezen férnének be, vagy víz alatt van, vagy pedig hála a trianoni békeszerződésnek nem magyar területen található.

Így is meglehetősen élvezték a barlangászkozást. Különösen a hangversenyeremnek nevezett hatalmas részt, amely olyan kitűnő akusztikai jellemzőkkel rendelkezik, hogy lepipál sok arénát. Szoktak ott koncerteket is tartani, mellyel inkább a komolyzene kedvelőinek kedveskednek. A parancsnoknak és bájos élettársának azonban most nem adatott meg, hogy egy koncertet élményével gazdagodjanak ott, hanem csak Vangelis egyik legszebb dalát, a Tűzsze-

kerek ismert zenéjét hallhatták egy CD-ről. Felemelő hatást nyújtott.

Miután kijöttek a barlangból sétáltak egy kicsit ott a környéken, majd végül autóba ültek.

* * *

A hadnagy nem tudott magával mit kezdeni az irodájában, ezért úgy döntött, hogy iszik egy kávét. Az elhatározást tett követte, így hát a doki elindult a büfé felé. Mikor kiért a folyosóra ránézett a karórájára, ami pontosan háromnegyed négyet mutatott. „Még nyitva van” – gondolta a hadnagy, de azért megszorította lépteit, mert a Jani az képes korábban bezárni, ha nincs forgalom.

Még időben érkezett, mert bár forgalom nem volt, de a büfés még unott képpel számolgatta a napi bevételt. Nagyon vidám lett, mikor a hadnagy odaért az ablakhoz.

– Mit adhatok?

– Kávét kérek.

– Máris adom – mondta kedvesen, majd elkezdte feltenni a feketét. Közben, ahogy az ilyen büfések szokták, szóba elegyedett a dokival. – És mi újság, professzorkám? Sikerült megoldani az UV lámpa rejtélyét?

– Hát még nem nagyon, de előre léptünk az ügyben.

– Értem. Mesélj valamit. Asszony jól van?

* * *

Az Északi- középhegységben rengeteg a veszélyes szerpentin. Nem hiába figyelmeztetik az autósokat a táblák, hogy hajtsanak lassan.

Szemes be is tartotta a szabályt, már csak azért is, mert a rendőrként példát kellett mutatnia. Sajnos azonban, mint tudjuk, hiába vannak a világon példamutató emberek, olyanok is léteznek, akik nem hajlandóak példát venni. Ezek miatt történnek a rosszabbnál rosszabb dolgok.

Most is ez történt. Minden olyan hirtelen jött, hogy nem is tudott volna semmit se tenni a rendőrpáncsnak. Egy régi, keleti gyártmányú autó jött szembe Szemesék kocsijával. Szabályosan jött, de a kanyar miatt azt már nem láthatta a rendőrfőnök, hogy egy másik autó is jön az előbbi mögött. Méghozzá egy igen gyors sportkocsi,

Akit sose kaptak el

amelynek sofőrje szintén nem láthatta Szemes autóját. A sportkocsi vezetője vagy azért, mert sietett, vagy azért, mert villogni akart annak a „cuki” szőke csajszinak, aki mellette tette-vette magát, elkezdte előzni a lassú kocsit.

Szemes Jenő, amikor meglátta, hogy igen gyorsan szembe jön vele az autó, reflex-szerű mozdulatot tett. Elrántotta jobbra a kormányt. A parancsnok autója átszakította a szalagkorlátot és zuhant a szakadékba...

* * *

Dr. Nagy Attila vígan szürcsölgette a kávéját a büfé előtt. Miután megitta, megköszönte szépen, és elindult vissza a munkájához.

Elővett egy listát, melyet aznap készített, ez valahogy így nézett ki:

idő (feladás)	kinek	honnan	mikorra vonatkozik
30.máj	Szemes	Kiskunhalas, 4:15	1952
31.máj	Szemes	Balatonaliga, 4:17	1956
01.jún	Szemes	Pécs, 3:57	1961
01.jún	Nagy	kazetta, Bp.	1940
01.jún	Nagy	újság, Bp.	1943
02.jún	Szemes	Szeged, 4:16	1965
02.jún	Nagy	Sopron, 4:12	1951
02.jún	Nagy	Kecskemét, 4:22	1945

Az utolsó két levél feladását elfelejtette megnézni, de van még ideje pótolni ezt a mulasztást.

„Se a levelek feladási helye, se a feladás ideje nem írható fel valamilyen szisztéma alapján.” – gondolkodott a hadnagy. – „Kivéve azt az egy apró tényt, hogy majdnem mindet negyed ötkor, vagy a körül adták fel. Miért?”

Megfogta a telefont, és Arankát hívta.

– Aranka? Legyen szíves megadni a központi posta információs szolgálatának a telefonszámát.

– Igen, uram!

– Ja, és annak az Aprópó újságnak is a szerkesztőségi számát.

– Máris, uram! Ne hívjam valamelyiket?

– Nem szükséges, majd én elintézem.

A doki hátradőlve várta, hogy megkapja a kért információt, amely percekben belül meg is történt. Miután a kezében volt a két telefonszám, izgatottan tárcsázta a postát. Hosszú csörgés után egy idősebb nő hangja szólt bele a kagylóba.

– Köszöntjük, ön a Magyar Posta információs vonalát hívta...

– Kezét csókolom, én Dr. Nagy Attila vagyok a MaFüSz gyilkossági csoportjának... – folytatni nem tudta, mert a női hang tovább beszélt.

– Ha az aktuális bélyeg árakra kíváncsi, nyomja meg az egyes gombot. Ha a Magyar Posta történelmi múltja érdekli, nyomja meg a kettes gombot. Ha hirdetést szeretne feladni, melyet a postákon kifüggesztve olvashatnak el az érdeklődők, nyomja meg a hármas gombot. If you are English, please press the fourth button. – Az ötös gomb a németeknek, a hatos pedig az oroszoknak volt kitalálva, a hadnagy pulzusa pedig már a százötvenes határt súrolta. Ekkor hirtelen kimondta annak a kedves nőnek a hangja azt, amivel el kellett volna kezdeni a telefonbeszélgetést:

– Ha munkatársunkkal kíván beszélni, kérjük, nyomja meg a nyolcas gombot. – a doki megnyomta, mire a női hang ezt mondta neki:

– Tájékoztatjuk, hogy a telefonbeszélgetésről hangfelvétel készül. Most kérem, várjon a kapcsolásra. – a hadnagy tajtékozott a dühtől, miközben kellemes verkli zene szólt a vonal másik végén. Hirtelen azonban egy másik női hang vette fel a kagylót.

– Postai információs szolgálat. Miben segíthetek?

– Kezét csókolom, magukkal nehezebb beszélni, mint a miniszterelnökkel. Én Dr. Nagy Attila vagyok, a MaFüSz gyilkossági csoportjának a megbízott vezetője. Egy fontos ügyben kellene, hogy a segítségemre legyenek.

– Értem, uram, hallgatom!

– Arra volnék kíváncsi, hogy a levelek továbbítása milyen szisztéma alapján működik. Mondok példát. Ha én feladok egy levelet, mondjuk Szegeden, délután kettőkor, az mikor érkezik fel Budapestre.

– Az attól függ, uram, hogy ajánlva vagy nem ajánlva adja fel.

– Mondjuk, hogy ajánlva.

– Akkor a négy órakor induló szállitmánnyal felviszik a pesti központba, ott még aznap szétválogatják, és még aznap kézbesítik is.

Akit sose kaptak el

- És ha ugyanonnan délután negyed ötkor adom fel a levelet?
- Akkor másnap reggel hat órakor szállítják fel, és délig bizonyosan megkapja a levelet.
- És ha nem ajánlva adom fel?
- Akkor megvárják, míg összegyűlik egy bizonyos mennyiség, és csak akkor továbbítják. Ez egy-két napot vehet igénybe.
- A postai dolgozók milyen sűrűn váltják egymást?
- Az attól függ, melyik dolgozóról van szó, és hogy Budapest, vagy másik város postájáról beszél.
- Azokról, akik átveszik a leveleket, és nem Budapesten.
- Nos, vidéken általában nincs akkora forgalom, ezért napi váltásban vannak a dolgozók.
- Értem. Nagyon sokat segített. Köszönöm.
- Uram!
- Igen?
- Érdekesnek találja ön azt, hogy körülbelül egy hete egy idősebb ember is hasonló dolgokat kérdezett, mint maga?
- Az attól függ. – szellemeskedett a parancsnok. – Milyen gyakran szokták ezt maguktól kérdezni?
- Ebben a formában én még nem tapasztaltam, hogy kérdezték volna. Általában arra kíváncsiak csak, hogy ajánlva miért gyorsabb a levél feladása. És senki nem kíváncsi arra, hogy a dolgozók milyen gyakran váltják egymást.
- Nos, ebben az esetben érdekes a dolog. Mikor volt ez a hívás?
- Úgy két hete. Azt hiszem május 20.-a környékén. Egy idősebb hang volt. Úgy hetven-nyolcvan évesre saccolnám.
- Felvették a beszélgetést, és tárolták a telefonszámot, nem?
- De igen, uram, azonban a kazettát valószínűleg már újra felhasználták.
- Hogy-hogy?
- Tudja, ez a hangfelvétel arra van kitalálva, ha valaki csak szórakozna velünk. Ilyenkor alkalmazzuk bizonyítékként. Egyéb esetben egy-két nap után letöröljük a szalagot, hiszen, ha valaki csak azt akarja megtudni, hogy mennyibe kerül egy bélyeg Kecskemétről Győrbe, akkor felesleges megtartani a beszélgetést.
- Ebben igazuk van. De a telefonszámokat csak elmenti a számítógépes rendszerük?
- Azt igen.

– Nagyszerű! Beszéljen a főnökével, hogy küldje át a hivatalba az aznapi listát. Ha nem akarja, akkor hívjon fel ezen a számon. Gondolom kiírta a gép a számomat.

– Igen, uram.

– Nos! Ez a hivatali számom. Este hét óráig mindenképpen megszeretném kapni a listát.

– Rendben van, uram! Intézkedem!

– Intézkedjen! És köszönöm a segítséget!

– Ez a dolgom, uram!

– Viszonthallásra! – zárta le a beszélgetést a hadnagy, és letette a telefont. „Csak meglesz ez a disznó előbb, vagy utóbb.” – gondolta magában. Lázasan tárcsázta az Aprópó szerkesztőségét, reménykedve, hogy újabb lépést tehet a titokzatos levélküldözgető elfogása felé. Úgy vélte, hogy ha elkapja, akkor a huszadik század legelvetemültebb bűnözője kerül a markukba. A telefont egy fiatal nő vette föl. A hadnagy elmondta, hogy kicsoda, és mit akar. A hölgy készségesen kapcsolta a lap főszerkesztőjét, aki egy mogorva, és nehéz felfogású férfi volt. A doki legalább háromszor elmagyarázta neki, hogy mit akar.

– Maga személyi adatok kiadására kér fel engem? – kérdezett az ürge negyedszer is.

– Igen, uram!

– A személyi adatok védelméről szóló törvény értelmében nem adhatok ki semmiféle...

– Magánszemélynek valóban nem, és helyesen is tenné, de én nem magánszemély vagyok, hanem a gyilkossági csoport vezetője.

– Tudja ezt bizonyítani?

– Idefigyeljen, maga barom! Ha most nem adja meg, amit kérek, akkor most azonnal odamegyek, és megmutatom magának az igazolványomat, de akkor magát is behozom a rendőrség munkájának akadályozása címén. Érti?

– Értem. De honnan tudjam, hogy maga tényleg rendőr. Mert ha nem az, és kitudódik, akkor engem lecsuknak, és a lapot is bezárják. Viszont, ha maga bebizonyítja nekem, hogy a MaFüSz tisztje, aki nyomoz, akkor én mindenféle ellenvetés nélkül megadom, amire szüksége van ahhoz, hogy előrelépjen a nyomozáshoz. Maga érti?

– Tudja mit? Igaza van! Kiküldök egy rendőrt a szerkesztőségbe. Legyen szíves megvárni, egy félórán belül ott lesz. A neve Tóth Tamás.

– Rendben van. Minden jót!

Akit sose kaptak el

„Ha én megyek oda, biztos kiherélem!” – gondolta a hadnagy. Megkérte Arankát, hogy szóljon Tóthnak.

* * *

A főszerkesztő magas, szakállas, mogorva arcú férfi volt. Miután befejezte a hadnaggal folytatott beszélgetést, lecsapta a kagylót. A keze látványosan remegett, és mindenféle félmondatokat mondogatott csakúgy magának, de meglehetősen hangosan.

– Mégis mit gondol ez?

– Nem veheti el tőlem... ez az enyém!

– Hülye zsaru!

A kollégái tudták az okát annak, hogy miért ilyen idegbeteg. A főszerkesztő évekkal azelőtt egy középszerű pletykalap szerkesztőjeként dolgozott. Boldog házasságban élt, volt egy négy éves kisfia. Aztán egy nap kirándulni mentek. Időközben betértek egy bankba, ahol percekkel később egy álarcos férfi elmebeteg lövöldözésbe kezdett. Ő volt az egyetlen túlélője az eseménynek, bár kapott egy fejlődést. Igazság szerint, nem a fejlődés pusztította el az agysejtjeit, hanem a veszteség. A bűnöst elfogták, és életfogytiglan tartó börtönbüntetésre ítélték.

Őt pedig életfogytig tartó szenvedésre. Bár az orvosok egy tizenhat órás kemény küzdelem árán megmentették az életét, ő mégsem volt hálás nekik. Mikor végre kiengedték hazament. Abba a házba, ahol kéthétrel azelőtt még várta valaki. Most azonban nem várta más csak a négy fal, meg az emlékek. Azok az emlékek, amelyek felbőszítették. A múlt kis darabkái, melyek a szívét marták. Hónapokig nem mozdult ki, nem evett szinte semmit. Viszont ivott... rengeteg konyak folyt le a torkán abban az időben. Néhány hónap alatt azonban felélte az összes megtakarított pénzét. Nem volt semmije, nem maradt senkije. Nem tudta mit tegyen. Az ember ösztönlény, és erősebb volt benne az életben maradás ösztöne a vágnál, hogy ha éhen hal, akkor lehet, hogy újra látja szeretteit. Az életben maradás döntésre kényszerítette. Szerzett egy kevés kölcsönt, melyből megalapította a saját lapját, amelyben ő látta el a főszerkesztői feladatokat. Nem a pénz miatt, hanem azért, hogy elvonja a figyelmét a világról, hogy megmeneküljön a semmittevés kínzó perceitől, hogy ne kelljen emlékeznie semmire sem.

Éjszakánként nem tudott aludni. Ha lehunyta a szemét, mindig csak azt a napot látta maga előtt. Látta amint odamegy a pénztárhoz, hogy felvegyen harmincezer forintot, majd meghallja az első lövést. Azt, amelyik a biztonsági őr koponyáján nyitott egy kaput, mire megfordult már újabb négy koponyán tátongtak a lyukak. Látta, amint közeledik felé a golyó, amely átsüvit a fején, érezte, ahogy a lába összecsiklik alatta, de közben még hallotta szeretett fiának a sikítását, még látta is, ahogy hirtelen egy hatalmas vörös lyuk jelenik meg a gyermek homlokának közepén, és akkor... akkor szokott felébredni verejtékben úszva, saját ágyában egyedül, minden áldott éjjel.

Mikor Tóth megérkezett már valamivel nyugodtabb volt az arca. Elébe ment a rendőrség képviselőjének.

– Jó napot kívánok, Simon János vagyok!

– Tóth Tamás a MaFüSz gyilkossági csoportjától. – mondta a rendőr, és megmutatta az igazolványát. – Elhoztam az egyik számuk részletét. Szeretném, ha megmondaná a feladó nevét, címét, egyéb adatait.

– Kérem, mindjárt utána nézünk! – mondta Simon, majd elvette az újságot, és megnézte a hirdetést, amelyre a rendőr rámutatott. A főszerkesztő odavitte az oldalt az egyik számítógéphez. Beütötte kódszámot, amely a hirdetés mögött volt. Várt egy kicsit, majd felolvasta az adatokat, amit a gép kidobott.

– Lakatos Jánosné, Budapest, X. kerület, Fűzfavirág utca hetvenkilenc, első emelet, hatos ajtó.

– Nagyon köszönöm a segítségét! – mondta Tóth, miközben a zsebébe tuszkolta azt a darab papírt, amelyre felírta a nevet, és a címet. Elbúcsúzott, majd elhagyta a szerkesztőséget.

Mikor leért a kocsinhoz, Tóth elgondolkodott egy kissé: „A hadnagy azt mondta, hogy ha megvan a cím, akkor azonnal menjek vissza a központba. De ha előbb meglátogatnám ezt a Lakatosnét, akkor neki sem kéne annyi mindennel foglalkozni, és legalább én sem unnam magam egy gép előtt, a múltat kutatva.”

Némi vacillálás után úgy döntött, hogy még mielőtt bemegy a központba, útba ejti a Fűzfavirág utcát. Beült a kocsiba, és elindult a megfelelő irányba. Remélte, hogy készségesen válaszolnak majd a kérdéseire. Egy kevés félsz azért volt benne, hiszen a név alapján, már viseltetett némi előítéllettel. Tudta jól, hogy nem diszkriminálhat senkit, már csak azért is, mert neki a rendet kell védenie, és nem viselkedhet szélsőségesen semmilyen helyzetben. De a hu-

szonegyedik század a beskatulyázás százada. Nem tehetett róla, hiszen csak azért gondolkodott így, mert a többiek is így gondolják. Ettől lesz az ember birka...

A cím megtalálása nem okozott különösebb nehézséget a fiatal rendőrnek, úgyhogy viszonylag hamar odaért. Mikor kiszállt a kocsiból látta, hogy néhány fiatal roma figyeli őt meglehetősen furcsa szemeket meresztve rá. Pedig megszokhatták már a rendőrök jelenlétét, hiszen azon a környéken naponta többször is járőröztek a kerület rendfenntartói.

A hetvenkilences szám kapujának ajtaja tárva nyitva állt, ezért a rendőr úgy gondolta, hogy nem csönget, hanem felmegy. A lépcső alján egy hét-nyolc év körüli fiúcska üldögélt. Amikor Tóth odaért, amaz felnézett rá és így szólt:

– Kit akar letartóztatni?

– Én senkit sem, ficskám! – nevetett a rendőr. – Csak néhány kérdést szeretnék feltenni az egyik lakónak.

– Biztos, hogy nem akarja bevenni?

– Biztos, miért?

– Mer’ a múlt héten itt volt két ugyanilyen rendőr bácsi, és bevittek a nővéremet. Nem t’om mit csinálhattak azok vele ott a dutyiban, de azóta megállás nélkül bög, és csak asztat kiabálja, hogy levágná az izéjüket. De nem teheti, mer’ asztat nem szabad, ezt meg az anyám mondta.

– Értem. Nos, én biztos, hogy nem viszek be senkit, csak kérdezni akarok néhány dolgot.

– Maga nyomozó?

– Igen.

– Mit nyomoz?

– Hát most éppen egy gyilkossági ügyben...

– Nem ölt itten meg senki senkit se! – kiabált a gyerek rémült arccal.

– Tudom. Nem a gyilkost keresem itt, hanem valakit, aki segít megtalálni.

– Akkor jó’ van! – zárta le a beszélgetést a gyermek, mert meglátott egy vele egyidősnek kinéző kislányt, és kirohant hozzá. Tóth pedig felment a lépcsőn, és megkereste az első emeleten a hatos lakást. Hamar meglelte, odalépett, és bekopogtatott. Egy tizenhat éves gyönyörű cigánylány nyitott neki ajtót. Tóth ilyen formás testű és szép arcú lányt talán még soha nem is látott azelőtt. A lánynak

annyira nem tetszhetett a fiú, mert amikor meglátta, hogy rendőr, elkezdett kiabálni, mint akinek a haját tépik:

– Há' mán az egész őr kigyün ide kettyíteni? Abból nem eszel, té mocskos disznó, té! Előbb vágom le a faszodat, té mocskos zsernyák! ...

Tóth köpni-nyelni nem tudott hirtelen a meglepetéstől, a lánynak meg be nem állt a szája. Úgy viselkedett, ahogy a romák tipikusan szoktak. Felingerelte magát, és ahelyett, hogy megpróbált volna lenyugodni, csak spannolta tovább magát, és egyre mérgesebb lett. Egyre kerekebb káromkodások hagyták el a száját. Ha a világon minden embernek ez lenne a legnagyobb bűne, ha mindenki csak hangoskodna és káromkodna, nem lopna és ölne senki sem, hovatartozástól és kortól függetlenül, akkor egy gyönyörű utópikus világban élnénk. Nem a hang az, ami megvetendő, hanem az ok, ami miatt hangot kell adni a világban bárkinek.

Isten a tudója, hogy meddig ömlött volna a lány szájából a szó, ha nem jelenik meg egy idősebb nő is az ajtóban, feltételezhetően az anyja volt.

– Mi ez a nagy óbégatás itten, he? – kiabálta az is. Aztán mikor meglátta a rendőrt, rászólt a lányra. – Mennye' befelé és etessed meg a kis Gazsit.

– Megyek mán! – válaszolt flegma stílusban a lány.

– Te nem viszel innen be senkit se, érted, amit mondok?

– Asszonyom, ha megengedné, hogy végre megszólaljak, akkor elmondanám, hogy senkit semmilyen körülmények között nem akarok bevinni.

– Akkó' mit akarsz itten?

– Ismeri ön Lakatos Jánosnét?

– Há mán hogyan ismerném, ha egyszer én vagyok a.

– Nagyszerű. Adott ön fel hirdetést az Apropó nevű újságban, a napokban?

– Adtam, mér'? Nem lehet?

– De lehet. Elmondaná mi volt a hirdetés szövege?

– Hát arra ki fene emlékszik mán.

– Hát csak tudja mit akart hirdetni?

– Nem tudom én. Kaptam egy levelet, hogy adjam fel az újságban ezt meg ezt. Feladtam, aztán ennyi.

– Meg van még az a levél?

– Hogy lenne meg? Avval törülte ki a Janó a seggit.

– Semmire nem emlékszik a szövegből?

Akit sose kaptak el

- Vót benne valami összeadás, meg valami doktor. Ennyi.
- Stimmel. Mikor adta fel a hirdetést?
- Május harmincegyedikén. Emlékszem, mer’ a volt a levélbe, hogy aznap adjam föl.
- Nem emlékszik a levél feladójára?
- Há’ mán hogyne emlékeznék, de csak azé’ mer’ nem volt rajta feladó írva.
- Szóval maga kapott egy levelet, és csak úgy teljesítette, ami bele van írva?
- Mér’ nem lehet?
- De igen, asszonyom, lehet... csak egy kissé hihetetlen, hogy ingyen egy idegen ember szavára feladott egy kétes szövegű hirdetést.
- Há ki mondta, hogy ingyen?
- Fizetett?
- Ja.
- Hogyan? – tette fel a kérdést Tóth, de látta, hogy a nő vonakodik megadni a választ, ezért másképp kezdett beszélni:
- Nézze, ígérem, hogy nem fogom se én, sem más elvenni magától, de tudnom kell, hogy hogyan fizetett.
- A nő még egy kicsit vonakodott, de aztán belement a dologba.
- Nem t’om miért, de hiszek magának. Egy értékes aranyláncot küldött, és azt írta, ha nem olvassa az elsejei számban az üzenetet, akkor feljelent, és tanúja is leszen, hogy én elloptam tőle a láncot.
- Mennyit ér a lánc?
- Ötvenezer forintér’ vették be a zálogházban.
- Melyikben?
- Itten a sarkon túl van egy ilyen zálogház. Nagy uzsorás a vén zsidó, aki vezeti.
- Más jellegű kérdés. A lányát megerőszakolták, a helyi rendőrök?
- Meg. Mér’, maga nem helyi?
- Nem én a központi irodában dolgozom. Intézkedni fogok, hogy kivizsgálják az ügyet. Köszönöm a segítséget, asszonyom.
- Tóth elégedetten hagyta el a házat. Beült az autójába, és elindult vissza a központba.

* * *

A hadnagy, kezében a laborjelentéssel az irodájában. Ezúttal érdekes dologra bukkantak a fiúk odalent. A jelentésben a következő állt:

„A Szemes parancsnoknak küldött levélen nem található nyilvántartott ujjlenyomat. Ellenben a hadnagynak szánt borítékon egy nyilvántartott debreceni prostituált ujjlenyomata van. Neve: Halas Olívia. Lakcím: Debrecen, Fő út 152.

A nőt türelmi zónán kívül elkövetett prostitúcióért tartóztatták le 2003. október 8.-án. Végül eljárást nem indítottak ellene, tekintve, hogy ez volt az első eset, ezért csak figyelmeztették, és nyilvántartásba vették.”

A hadnagy felhívta a debreceni MaFüSz központot, ahol sikerült beszélnie a helyi parancsnokkal, aki készségesen ismertette az esetet. A hadnagy megkérte őt, hogy kutassák fel a nőt, és megígérte, hogy másnap leutazik, hogy kihallgathassa. A találkozót délelőtt tizenegy órára beszéltek meg.

Tóth lélekszakadva rontott be az irodába, fűjtatott, mint egy csatoló. Nagy kerek szemekkel nézte a túlbuzgó ifjút.

– Mi történt, fiam? Megkergették magát, vagy mi? Egyébként hol a fenében volt ennyi ideig?

– Uram, elmentem a szerkesztőségbe, ahol megkaptam a kért adatokat. Lakatos Jánosné, kőbányai lakos. Címe: Fűzfavirág utca 79. első emelet, hatos számú lakás.

– Feltételezem, hogy roma származású a hölgy.

– Én meg biztonsággal állítom.

– Hogy-hogy?

– Elmentem a címre, és beszéltem a hölgygel.

– Nem emlékszem, hogy erre utasítottam volna.

– Valóban nem kaptam erre parancsot, uram, de úgy éreztem, hogy muszáj odamennem.

– Nagyszerű! – mondta a hadnagy némi iróniával a hangjában. – És mit tudott meg?

– A hölgy kapott egy levelet, amelyben felkérték, hogy adja fel a hirdetést. Ezért kapott egy ötvenezer forint értékű aranyláncot...

– Amit maga természetesen a szabályok értelmében lefoglalt!

– Nem foglaltam le uram, mert a láncon már túladtak.

– És a pénz?

– Úgy gondoltam, hogy felesleges elvenni tőlük azt, amijük van. Szegény népek ezek, és tulajdonképpen nem lopták, hanem ha úgy vesszük, megdolgoztak érte. Nem követtek el bűncselekményt. A láncot, pedig a zálogházból meg tudjuk szerezni.

– Miért nem tette?

– Mert egyrészt nincs rá parancsom, másrészt az ilyen boltok négy órakor be szoktak zárni.

– Biztosan tudja?

– Nem uram, nem állíthatom teljes bizonyossággal, hiszen nem győződtem meg róla.

– Mindenesetre, mivel fél hét van, már biztosan bezárt. Tóth, maga holnap kimegy oda és elkobozza a láncot vizsgálatra.

– Uram, ahogy a nő szavaiból kivettem, nem fogja a tulaj egykönnyen odaadni.

– Akkor reggel bejön, addigra legépeltetem Arankával a parancsot, aláírom, maga azt átveszi tőle, és két laborossal a helyszínre megy! Ujjlenyomatot keressenek! Én is találtam már valamit, úgyhogy leutazom Debrecenbe.

– Rendben, uram. Szabad megkérdeznem mit talált?

– Az egyik borítékon egy nyilvántartott prostituált ujjlenyomatát találták a fiúk. A hölgy debreceni, úgyhogy reggel leutazom, és beszélek vele. Továbbá várok egy faxot a postától, mert egy öregember érdeklődött nem szokványos dolgok felől. A nap második felét azzal fogom tölteni, hogy telefonálgatok, az öreg után kutatva.

– Értem, uram. Van egy olyan érzésem, hogy a debreceni nővel sem lesz akkora szerencséje. Ha helyes a gondolatmenetem, akkor őt is levélben kérték meg, valószínűleg, egy másik levél feladására.

– Ezt abból gondolja, hogy a maga emberét így kérték fel. Lehet, hogy az enyémet is, de nem lehetünk ebben biztosak. Ez az ember váltogatja a módszereit.

– Én inkább úgy mondanám, hogy van egy állandó módszere, amelytől csak esetekben tér el.

– Igaza lehet!

– Én most folytatom a kutatást a múlt után, uram.

– Rendben, de legkésőbb kilenc órakor hazamegy és kialussza magát, világos?

– De, uram...

– Ez parancs!

– Igenis, uram!

A hadnagynak tetszett az alázat, ami Tóthban megvolt. Úgy vélte, hogy ha mindenkiben meglenne a természetes meghunyászkodás ösztöne, kevesebb munkájuk lenne. De a világ már csak ilyen. Az emberek belülről lángolnak, és nincs az az Isten, amelyik eloltja ezt a tüzet. A rendőrségek sem mindig tudják megfékezni, holott keményen dolgoznak azon, hogy sikerüljön.

Az íróasztalon elhelyezett telefonon volt egy gomb, amire az volt írva, hogy FAX. A gomb mellett egy kis piros LED-lámpa villogott, akkor, amikor a szomszéd helyiségben elhelyezett fax gépre üzenet érkezett. Most is felvillant a kis fény, aminek a hadnagy kifejezetten örült. Lélekszakadva rohant át a másik szobába. Kissé elképedt, amikor meglátta a faxot. Az üzeneten ugyanis tizenhárom oldalnyi adat volt látható. Táblázatszerűen voltak minden összerakva. Az első oszlopban a dátum kapott helyet, a másodikban a telefonszám, utána pedig vagy egy név és egy cím, vagy pedig egy NY betű, melynek jelentése az volt, hogy nyilvános fülkéből telefonált az illető. Ez az eshetőség kissé bosszantotta a dokit, mert szinte biztosra vette, hogy nyilvános fülkét használt az ő embere. A táblázat utolsó előtti oszlopában a hívás ideje volt feltüntetve, az utolsóban pedig egy É, illetve egy G betű. Ez azt jelentette, hogy élőben beszélt valakivel, vagy pedig a gépi segítséget vette igénybe a telefonáló.

„A gépet használókat kizárom, hiszen az illető beszélt a hölgygel. A nőket szintén nem fogom visszahívni, bár lehetséges, hogy a telefon valaki másnak a nevében van bejelentve, de feltételezem, hogy az emberünk egyedül él, nincs senkije, akitől telefonálhatott volna. Ha ugyanazokat kérdezte, mint én, akkor legalább öt percig tartott a beszélgetés, ezért az ennél rövidebbeket sem veszem figyelembe.”

Ült egy ideig a papír fölött, majd elkezdte kihúzogatni azokat a sorokat, amelyeket nem akart megvizsgálni. Mintegy három órán keresztül huzigálta a fölösleget a hadnagy, mire a papírlap végére ért. Utána átnézte munkáját, és viszonylag elégedetten állapította meg, hogy a mintegy kétszáz telefonszámból, már csak huszonöt maradt. Ebből kilenc nyilvános fülkéből kezdeményezett hívás volt. Három mobiltelefonszám is szerepelt a bent maradtak között. A doki először ki akarta zárni azokat is, tekintve, hogy a telefonáló legalább nyolcvan éves, de aztán végül mégsem tette. „Manapság a legtöbb embernek van már mobilja, miért ne lehetne az én emberemnek is?” – gondolta át.

Ránézett az órájára, és amikor látta, hogy már fél kilenc is elmúlt, úgy döntött hazamegy, és kipihen magát, már csak azért is,

mert holnap reggel utazhat le Debrecenbe. Összepakolta a dolgait rendesen, mint minden nap. Most is visszanézett az iroda ajtajából, mielőtt lekapcsolta a villanyt és elhagyta azt.

* * *

– Kisfiam, nem mész el lezuhanyozni? – rikácsolta az a hang, mely Tóth Tamást néha az örületbe kergette, de soha nem tudta elképzelni, hogy milyen lehet nélküle. Mikor elköltözött otthonról megbeszélte édesanyjával, hogy a nagymamája, aki már hetvenöt éves volt, nála fog lakni, mert nem szeretné, hogy valami harmadrangú állami nyugdíjas otthonba kerüljön, ahol a csótányokkal kell versengeni a fürdőszoba használaton.

– Nem, nagy, majd később. – válaszolta a fiú. Elmélyülten bámulta a számítógép képernyőjét. Előtte hat füzetlap volt teleírva az adatokkal, amiket eddig talált. A lapok mellett két toll volt ledobva, amelyeknek mindössze annyi lehetett a bűnük, hogy nem voltak hajlandóak a bennük lévő tintát a papírlapon is láthatóvá tenni. A rendőr szobája nem volt túlságosan nagy, de – ha leszámítjuk azt az egészséges rendetlenséget, amely minden fiatal szobájának uralkodója, – lakájosan volt berendezve. Egy kis fotelágymely elég széles volt ahhoz, hogyha esetleg nem egyedül aludna, akkor ketten kényelmesen elférjenek rajta. Szekrény sem arról volt híres, hogy a fél világot bele lehetett pakolni, de arra tökéletes volt, hogy azt a néhány pólót, meg gatyát, meg az egyéb ilyen szekrénybe való dolgot tárolja.

– Akkor elmegyek én.

– Menj csak, én majd utánad! – válaszolta a legnagyobb türelemmel, pedig nem szerette, ha akkor közlik vele a dolgokat, ha éppen valami mással van elfoglalva. A nagymamának pedig megvolt az a furcsa szokása, hogy mindig olyankor kérdezgette, meg oktattatta, amikor őt éppen az a téma baromira nem érdekelt. A nagymamák már csak ilyenek, nem lehet mit tenni. Az unokák se változnak, de akármikor is élnek, egy dolog biztos: mindig is meg lesz az a két generációs különbség köztük. Éppen ez mutatja, hogy az emberiség változik.

Tóth beírta a keresőbe, hogy „1966, gyilkosság”. A kereső erre kidobott körülbelül harminc internetes oldalt, melynek a fele nem arról szólt, amire ő kíváncsi. Az egyik oldal azonban a Bírálóat nevű magazin hivatalos weblapja volt. Az újság körülbelül egy éve már

más néven fut, de 1957-től, egészen 2005-ig az ország legkomolyabbnak tekintett kritikai újságja volt. A legnevesebb kritikusok, politológusok, és egyéb szakemberek írták le véleményüket, a jelentősebb eseményekről, színházi előadásokról, mozifilmekről. Az újság mindent bírált, ami történt a világban. Rákattintott az egerrel, reménykedve, hogy hátha talál valamit. A link a magazin archívumát nyitotta meg. Néhány másodperccel később az 1966. május 9.-ei szám vezércikke gördült le a számítógép képernyőjén. Tóth kissé elborzadva olvasta végig, hogy miről szól.

NEM TALÁLJÁK A TETTEST

A 23. éve működő MaFüSz híres nyomozói padlón vannak. A gyilkosságcsoport vezető hadnagya, Farkas Ádám három hete azt nyilatkozta, hogy pillanatok alatt előkerítik a Barta testvérek gyilkosát. Három hete nyomoznak, vagy legalábbis úgy tesznek, de eddig semmi nyomra nem bukkantak. Lehet, hogy a híres felügyeleti szerv kissé elbizta magát, miután a tavalyi évben őket választották a világ legjobb rendőrségének?

Azon olvasóink, akik nem ismerik ennek a brutális négyesgyilkosságnak a részleteit, most megtudhatják.

1966. április elsején reggel a Barta házaspár ébreszteni akarta négy gyermekét, hogy elkísérje őket az iskolába, illetve az óvodába. Amikor bementek a szobába rémes látvány fogadta őket. Mind a négyen vérben úszva feküdtek az ágyukon. A törvényszéki orvos a következőket állapította meg:

„Barta Andrea (7 f) nyakán tűszúrás nyomát fedeztük fel, a boncolás után kiderült, hogy ciánkészítményt fecskendeztek be a szervezetébe, amelytől feltehetőleg azonnal meghalt. A tettes – feltehetőleg eztán – a kislánnyal nemileg közösült. A gyermek hangszálait kivágták.

Barta Ottó (9 f) szervezetében szintén találtunk ciánt, de ezúttal nem volt tűnyom, feltételezhetjük, hogy a gyermek orális módon kapta a mérget. A kisfiút halála után análisan erőszakolták meg. Neki is kivágták a hangszálait, illetőleg levágták a nemi szervét. A szervet a tettes magával vitte.

Barta Péter (16 f) hasonló kivégzésen, és azt követő gyalázásokon esett át, mint öccse. Az ő nemi szervét azonban megtalálták másik

húgának, Barta Nikolettnek (14 †) hüvelyébe gyömöszölve. A két idősebb gyermek nyakán szintén volt tűszúrás.”

A rendőrség több mint egy hónapja úgy tesz, mintha nyomozna az ügyben. De nem találtak semmi nyomot. Ez volna a világ legjobb rendőrsége?

Tóth ült a gép előtt és mikor már harmadszor is elolvasta a cikket, olyan kifejezés ült az arcára, amelyet még nem öltött fel sűrűn. A szívből jövő undor kelt életre azon az arcon. A gondolatai azon jártak, hogyha ezt tényleg az az ember követte el, aki küldi ezeket az üzenteket, akkor el kell kapnia. Azt érezte, hogy meg kell fojtania azt a mocskos gazembert, azt a nyomorult beteg állatot, aki erre képes. A négy gyermek neve biztossá tette előtte, hogy csakis erről lehet szó. Ráadásul a levélben szereplő versike második sora is értelmet nyert ezzel. „Nem fognak már ordítani.” Nem csak arra utalt ezzel az a szemétláda, hogy meghaltak, hanem arra is, hogy kívágta a hangszálaikat. Annyira ingerült lett a srác, hogy majdnem belevert egyet a gépbe. Mikor érettségi után megkérdezték tőle, hogy mit akar kezdeni az életével, akkor úgy döntött, hogy rendőrnek áll. Hogy segíthessen, hogy megállítsa a gonoszt. Most azonban rádöb-bent, hogy a hivatásnak megvannak a rossz oldalai is. Az ilyen eseteket kell kivizsgálni, ha akkor ott lehetett volna, és látja azoknak a szerencsétlen gyermekeknek az arcát, akkor mit tett volna? Nem lehet megmondani, de nagy eséllyel elment volna inkább a kulcs-másolóba dolgozni, ahol a középiskolás évek alatt kereste meg az árát a sörnek, amit néha megivott a haverokkal.

Annyira elmélyült az undorban, hogy észre sem vette, hogy a nagymamája ott ál a háta mögött, csak akkor, amikor az megszólalt.

– Kisfiam! Minden rendben? Nyugtalannak tűnsz.

Tóth annyira elbambult, hogy először nem is válaszolt, majd hirtelen, mint aki egy pillanatnyi álom után tudatára ébred, megrándult, és a következőt mondta:

– Mi? Ja... persze nagy, jól vagyok! Csak van ez az ügy, és felkavart egy kicsit.

– Felkavart? Milyen ügy?

Tóth gondolkodott egy kicsit, hogy elmondhatja-e, de hát mégis csak a nagyanyjával beszél, nem pedig egy pióca újságíró faggatja valami hatalmas sztori reményében. Végül is nagy vonalakban ismertette az egész esetet a levelekkel elkezdve. A nagymama nyu-

godtan végighallgatta a történetet, majd mikor a fiú eljutott az iménti cikkhez, megszólalt:

– Arra még én is emlékszem. Az esemény után az anyuka megmérgezte magát, mire a rendőrök letartóztatták az apukát. Majd egy évig rángatták jobbra-balra, mire megállapították, hogy nem bűnös. Az igazi tetteket nem fogták el, no meg utána komolyabb ügynek számított a '69-es sorozat gyilkosság.

– Az, amikor 13 embert öltek meg egy év alatt?

– Azt hiszem annyit.

– Meg sem lepődnék, ha az is a mi emberünk műve lenne.

– Hát ki tudja... a világ gonosz, kisfiam. Jegyezd meg! Ezért kel-
lenek a jó emberek ide!

– De ha ennyi rossz van, minek jónak lenni?

* * *

A hadnagy másnap reggel nyolckor már úton volt Debrecen felé. Hosszú út volt, ezért párszor meg kellett, hogy álljon. Megivott egy kávé, tankolt, rájött a mehetnék... Ilyenkor az ember talál okot pihenni egy kicsit.

Tíz órakor besétált a debreceni MaFüSz központba, ahol egy idősebb rendőr ült a portán. A vállán lévő rangjelzés szerint tizedes volt. A doki ezt egy kissé furcsállotta, hiszen a szokás az volt, hogy az újoncokat osztják be a portához. Mikor közelebb ért, akkor látta, hogy a tizedesnek hiányzik az egyik lába. Amaz észrevette, hogy bámulják, ezért – meglepő kedvességgel a hangjában – megszólalt:

– Egy flex korong szabadult el, és annyira megrongálta, hogy amputálni kellett.

– Flex korong? – csodálkozott Nagy.

– Tudja otthon nálunk volt egy kiálló cső az udvarban. Nekiálltam, hogy eltüntetem, mielőtt az unokám ráesik, vagy valami baj történik. Ahogy vágtam, egy kissé elnéztem a magasságot, és belekapott a korong a betonba. Tudja, ez ilyen ős régi beton, ami keményebb, mint a gyémánt. Ahogy belekapott ki is szállt a foglalatból, és átrepült a combomon. Borzasztó érzés volt. Aztán bevittek a kórházba, ott meg azt mondták, hogy levágják. Nyugdíjba akartak küldeni, de kérvényeztem, hogy a portán dolgozhassak. A parancsnok rendes ember, aztán megengedte. Bűntényt kíván bejelenteni az úr? – érdekesen hangzott ez a hirtelen váltás. Elmesélte a tragédiáját, majd hirtelen a kötelességét teljesítő tiszté változott.

Akit sose kaptak el

– Nem, kérem én a parancsnokhoz jöttem. – válaszolta Nagy, majd megmutatta az igazolványát.

– Meg van beszélve?

– Természetesen.

– Várjon egy pillanatot. – mondta a tizedes, és felszólalt telefonon a helyi parancsnokhoz. A doki időközben észrevett egy kávéautomatát az aula másik oldalán. Jelezte a portásnak, hogy iszik egy kávét, aki fejbőlintással adta meg az engedélyt neki.

Az itteni „álfekete” jobban hasonlított az igazira, mint a budapesti. Elszürcsölte az italt, majd visszasétált a portához.

– A lépcsőn feltetszik menni a második emeletre, ott jobbra fordul, majd baloldalon a második ajtón bemegy. Az a vezetők folyosója, a parancsnok irodája a folyosó végén balra van. – adta meg az útba igazítást a tizedes.

A hadnagy követte a megadott irányt, és néhány perccel később a parancsnok irodájában üldögélt. A Debreceni Felügyeleti Szerv parancsnoka nem hasonlított Szemes Jenőhöz. Fiatalabb volt legalább húsz évvel nála, és nem volt olyan tartása, mint a MaFüSz főparancsnokának. Ugyanakkor kedves, és előzékeny ember volt, aki adott a külsőségekre.

– Utánanéztünk a keresett hölgynek. Jelenleg a városi kórház vendégszeretetét élvezzi.

– Miért, mi történt vele?

– Tegnapelőtt átsétált az úton, és elütötte egy autó. Szerencséje volt, egy combnyaktöréssel, és néhány kisebb zúzódással megúsza a dolgot.

– Értem, akkor meg tudom látogatni?

– Természetesen. Megkérem, az egyik fiatal kollegát, hogy kísérje el magát a kórházba, és segítsen mindenben.

– Nagyon köszönöm.

A hadnagy örült, hogy nem okozott különösebb nehézséget neki, hogy nem helyi rendőr. Volt már rá példa, hogy egy parancsnok nem kedvelte azokat, akiknek nem ő parancsol, ezért ahelyett, hogy segítette volna a munkát, inkább csak hátráltatta azt.

A kórház nem volt különösebben érdekes építmény. Viszont ahhoz képest, hogy ez volt a legnagyobb egészségügyi intézmény a városban, meglehetősen kicsinek hatott. A rendőr, aki a dokit kísérte annyi időse lehetett, mint Tóth. Jellemben viszont teljesen eltérő hatást keltett a fiú. A neve Gulyás Árpád volt. És nem a bőbeszédűségéről volt híres. Csak ült a kocsiban és mutatta az utat.

Nem beszélgetett, és ha a hadnagy kérdezett valamit, akkor csak egyszavas válaszokat adott. Ahogy beértek az épületbe, kerestek egy nővért. Mikor találtak egy fiatal medikát elmondták neki, hogy miért jöttek, az csak nézett rájuk, és közölte, hogy a látogatási idő délután háromtól ötig tart. Gulyás csak állt, és megpróbálta felfogni, hogy mi a fene történik itt. A hadnagy azonban nem hagyta magát, elővette az igazolványát, és felvilágosította a hölgyet, hogy ha nem engedik be, akkor abból óriási botrány lesz, mert a törvényben világosan le van írva, hogy a feladatot teljesítő rendőrökre nem vonatkozik a látogatási idő, és amennyiben a beteg állapota azt megengedi, akkor a nővér köteles odavezetni őt a pácienshez. A lány kissé elgondolkodott, majd úgy döntött, hogy hallgat a hadnagyra. Mikor odaértek a szobához, ahol Halasné feküdt, a doki megköszönte a segítséget, és bement a kórterembe.

A betegek lábánál elhelyezett kórlap alapján hamar megtalálta a keresett beteget. Halasné csak ült az ágyon, közben szorongatott egy piszkos bőrből készült valamit. Felnézett a rendőrré, akit a nő szeme emlékeztetett valamire. Mintha már látta volna azt a szempárt, de nem jutott eszébe, hogy hol. A nő egy ideig tűrte, hogy bámulják, majd hirtelen odavetette:

- Mi van, nem láttál még sérült embert?
- Láttam már, de magát még nem láttam.
- És akkor mi van?
- Az, hogy történetesen magához jöttem.
- Ki a fene maga? – kérdezte ezúttal némi félelemmel a szemében

a nő.

– A MaFüSz gyilkossági csoportjának a vezetője vagyok. – válaszolta a hadnagy.

- Nem öltem meg senkit sem.
- Tudom. De lehet, hogy tud nekem segíteni.
- Én? Miben?

– Adott ön fel egy levelet tegnap? – erre a kérdésre a nő kissé megrándult, és a sasszemű hadnagy észrevette, hogy még erősebben markolja azt a bőrdarabot, mint az előbb.

- Adtam.
- Kinek szólt a levél?
- Nem tudom. Nem emlékszem.
- Feladott egy levelet, és azt se tudja, hogy kinek címezte?
- Nem. Nem én címeztem meg.
- Hát akkor ki?

Akit sose kaptak el

– Kaptam egy levelet, amiben benne volt ez. Azt írták adjam fel, és kész.

– Mennyit kapott ezért?

– Én? Semmit. – hazudta a nő.

– Ingyen feladta?

– Igen. – mondta, és minden egyes szavánál erősebben szorította azt, ami a kezében volt.

– Mondja, mi van a kezében?

Halasné nyelt egyet. Kicsit elgondolkodott, hogy mit is felelhetne erre, de végül kibökte az igazat.

– A pénztárcám.

– És miért szorítja?

– Mert így esik jól.

– Értem. – válaszolta a hadnagy, de valamit megérzett, ezért a következőt kérdezte:

– Mennyi pénz van benne?

– Mi köze hozzá? – támadott vissza a nő.

– Sok, ha az van, amire gondolok. Mennyi? Ötvenezer? – kérdezte találomra. Talán azért pont azért ezt az összeget mondta, mert annyit ért az aranylánc is, amiről Tóth beszélt neki. Legnagyobb meglepetésére a nőnek elkerekedett a szeme a csodálkozástól. És félénken bólintott egyet.

– Azért kapta, hogy feladja a levelet?

– Igen. – adta meg magát a nő.

– Hogyan kapta meg a pénzt?

– A levélben volt – hazudta ismét a nő.

– Értem. A levelet megtartotta?

– Kidobtam – nem veszíthette el a pénzt, ezért nem is keverte bele az ügyvédet a dologba. Ha eljutnak hozzá, akkor nem az ő segítségével fog ez bekövetkezni.

– Nem emlékszik a feladóra?

– Nem, uram. Nem emlékszem.

– Értem. Ha eszébe jutna valami, kérem, hívjon fel ezen a telefonszámon. – mondta a hadnagy, miközben felírta a nevét és a hivatali számát egy darab papírra, majd átnyújtotta a nőnek. Az vonakodva, de végül elvette a papírt.

– Köszönök mindent. Viszontlátásra. – búcsúzott a hadnagy.

Kissé ingerült volt, mivel sok használhatót nem mondott neki a nő. Ezzel az erővel otthon is maradhatott volna. Magába borulva

sétált a kórház folyosóján, amikor nagy nyüzsgésre lett figyelmes az egyik kórteremnél. Néhány hangosabb szó eljutott a füléig.

– Mi történt? – kérdezte egy idősebb orvos. A doki csak néhány szótöredéket értett a válaszból, mely valahogy így hangzott:

– ... nem messze... lezuhantak... a nő meghalt.

Hirtelen berohant egy fiatal mentős az ajtón. És elkiabálta magát.

– A kocsi maradványai között megtalálták az igazolványát. A neve: Szemes Jenő. Most szóltak át rádión.

A hadnagy felkapta a fejét a név hallatán. Odarohant a kiabálóhoz.

– Milyen nevet mondott?

– Szemes Jenő rendőrfőnök, az igazolványa alapján. Ismeri?

– A közvetlen főnököm. – válaszolta a doki, és megmutatta gyorsan az igazolványát. – Mégis mi a fene történt?

– Lezuhant a szakadékba a kocsijával.

– Hol?

– Aggtelektől huszonhárom kilométerre.

– Hogyan?

– Egy szembejövő kocsi előzött, ő meg nem tudott mit tenni, elrántotta a kormányt, és ott volt a szalagkorlát, amit a kocsi átszakított. Körülbelül harminc métert zuhant lefelé, és még utána legalább hatot fordult a gépjármű. A vezető... az ön főnöke élet és halál között lebeg. Most készülnek megműteni. Annak a kocsinak a vezetője tett bejelentést, amelyiket a vétkes előzött. A hibás kocsit körözi a Borsod megyei rendőrség.

– Hogyan ide hozták? Hiszen innen több mint száz kilométerre történt az eset.

– Először Miskolcra vitték, ahol valamennyire el tudták látni, de ott nem volt olyan szakember, aki vállalta volna az agyműtétet. Két lehetőség volt, vagy ide hozzuk, vagy Pestre visszük. A szállítás így is, úgy is rizikós volt, de végül Debrecen mellett döntöttek, mivel az közelebb van.

– Mennyire komoly a sérülése?

– Három bordája, és a csípője eltört, a gerince megrepedt, súlyos agyrázkódást kapott, olyannyira súlyosat, hogy egy vérrög keletkezett az agyában. Ezt azonnal el kell látni, különben kómába eshet és meghalhat.

– Egyedül volt?

– Nem, egy hölgy is ült az autóban.

Akit sose kaptak el

– Ő hogy van? – kérdezte reménykedve a hadnagy.

– A hölgy elhunyt, mire a mentők odaértek. A biztonsági öv eltörte két bordáját. Az egyik átfúrta a tüdejét. Nem tudtak semmit tenni a kollégák.

– Istenem! – mondta a hadnagy mély gyásszal a hangjában. Nem akarta elhinni, hogy igaz, ami történt. Azonnal elővette a mobilját, és hívta a pesti központ helyettesét. Az nem vette fel a telefonját, ezért a megpróbálta Arankát hívni, aki a harmadik csörgés után felkapta a telefont.

– Igen? – szólt bele rekedt hangon.

– Itt Nagy.

– Jó napot hadnagy úr!

– Aranka, baj van. – mondta elhaló hangon a hadnagy.

– Jézusom, mi történt?

– Szemes parancsnok tegnap autóbalesetet szenvedett. Zsuzsika meghalt. A parancsnokot éppen most műtik. Próbáltam hívni Pethő századost, de nem veszi fel a telefonját.

– Atyaúristen! – sópánkodott a titkárnő. A hadnagy kissé ingerültebben a megszokottnál szólt bele a kagylóba:

– Aranka! El kell érnie a századost, és értesítenie kell, hogy amíg a parancsnok fel nem gyógyul neki, mint a helyettesnek el kell látnia Szemes feladatait.

– Uram, a százados jelenleg a második nászútján van Párizsban.

– Akkor el kell érnie Belügyminiszter urat.

– Igen, uram.

– Ha szükséges, adja meg neki a mobilszámomat. – ez a mondat azért hangzott furcsán a doki szájából, mert a munkahelyén senki nem tudta ezt a számot, csak Szemes és Aranka. A hadnagy azzal magyarázta ezt, hogy munkaidőben a hivatali telefonon, vagy ha helyszínen van, akkor URH rádión el lehet őt érni, munkaidőn kívül, ha baj van, akkor az otthoni számán szintén elérhető.

Nagy érezte, hogy most kénytelen lesz megadni ezt a számot, és nem is csalódott a megérzésében, mert néhány perccel később csörgött a telefon. A belügyminiszter úr hívta személyesen. Kíváncsian érdeklődött, hogy mi történt, hogy történt. A doki elmondott mindent töviről hegyire, mire a miniszter közölte vele, hogy ameddig Pethő százados nem érkezik vissza, addig neki kell a parancsnoki teendőket ellátnia. Holnap megkapja az ideiglenes kinevezést. Dr. Nagy Attila először ellenkezni próbált, hogy ő nem igazán szeretné ezt elvállalni, de a miniszter úr nem tűrt semmiféle ellentmondást:

– Hadnagy úr! Ez nem kérés volt, hanem parancs!

Erre már nem tudott mit mondani a doki. A mindenkori belügy-miniszter volt igazából a MaFüSz főparancsnoka, mivel ő nevezte ki a vezetőket, és csak az ő beleegyezésével lehetett előléptetni bárkit is. A hadnagynak bele kellett nyugodnia abba, hogy gyakorlatilag a felettesétől kapott egy megmásíthatatlan parancsot. Ismét tárcsázta a hivatal számát, hogy közölje Arankával az új fejleményeket.

* * *

A zálogház tulajdonosa valóban nem volt egy megnyerő ember. Még a parancs ellenére se akarta odaadni az aranyláncot a három rendőrnek. Szitkozódott, hogy mégis mit képzelnek, ő egy becsületes kereskedő, aki nem vásárol lopott dolgokat, és hogy harminc éves pályafutása alatt soha nem fordult elő még olyan, hogy a rendőrség nyomozott volna az ő üzletében. Hosszas szóváltás alakult ki közöttük, de végül a kereskedő maradt alul. A hivatalosan, jogszerűen eljáró rendőrökkel szemben nem is volt semmi esélye. A keresett lánc is előkerült. A két laboros azonnal vizsgálatba kezdett volna, de az uzsorás ismét replikázni kezdett, hogy legalább menjenek be a hátsó helységbe, az ügyfelek ne lássák, hogy ők ott ügködnek. A három rendőr belegyezett ebbe, tekintve, hogy az, végeredményében nem tehetett semmiről, ő is csak egy szerencsétlen áldozata ennek a procedúrának, ami amiatt a rohadék levélküldözgető miatt van. A laborosok egy furcsa színű folyadékba mártották a nyakéket, majd egy mikroszkóphoz hasonlatos szerkezet alá helyezték. Ez a szerkezet egy laptop-hoz volt kötve. Egyikük, akinek tizedesi rangjelzése volt, a képernyőt figyelte, és utasításokat adott a másíknak, aki a „mikroszkópot” állította az utasításnak megfelelően.

Másfél órán keresztül vizsgálták az ékszer. Ezalatt Tóth néhány kérdést intézett a tulajhoz, amit egy kis magnetofonnal rögzített is. Miután feltette azokat a kérdéseket, amelyek hiteles bizonyítékká teszik a hangfelvételt, elkezdett az üggyről faggatózni.

– Emlékszik, hogy ki hozta be a láncot az üzletbe?

– Egy mocskos cigányasszony. Gondoltam is, amikor bejött, hogy itt valami nem kóser, mert ezek igen mocskos népek és...

– Mikor hozta be? – vágott bele a szavába Tóth, ezzel is jelezve, hogy nem kívánja meghallgatni a tulajdonos rasszista nézeteit a roma kisebbségről.

– Mindjárt utánanézek. – vetette oda amaz, majd előhalászott egy kis könyvet a pult mögül, amiben lázasan lapozgatni kezdett. – Azt mondja, hogy... június elsején, Lakatos Jánosné, aranylánc. Becsült értéke: ötvenezer forint, két hét utáni áruba bocsátás, húsz százalékos haszonkulcs.

– Nem is dolgozik maga olyan drágán. – jegyezte meg Tóth, szinte meglepődve.

– A modernkor betegsége, hogy egymásra srófolják az árakat az emberek és minőségtelen, használhatatlan ócskaságokat árulnak. Én csak minőséget vagyok hajlandó átvenni. Nem adok érte sokat, és nem adom drágán. Csak annyiért, amennyit gondolok rá. Az a lánc legalább nyolcvanezer egy ékszerboltban. Én ötvenért vettem be, de hatvanért adom tovább. Érti, amit mondok, fiam?

– Értem. – zárta le kihallgatást Tóth, majd kikapcsolta a magnetofont és zsebre tette. – Megnézem, hogy állnak a többiek.

Amikor bement, a laborosok, már rakodták el a felszerelést a helyére.

– Na? – kérdezte reménykedve a fiú.

– Semmi. Még egy nyomorult porszem sincs rajta, érted?

– Az meg hogy lehet?

– Ha közölték volna, hogy a vizsgálat, amit végeznek az nem más, mint ujjlenyomat keresés, akkor én is közöltem volna, hogy minden átvett ékszert alaposan megtisztítok, mielőtt kiteszem árulni. Magam is csak gumikesztyűben nyúlok hozzá az eladásra váró dolgokhoz. – mondta teljességgel közönyös hangon az üzlet vezetője, aki a fiatal rendőr nyomában jött be a helyiségbe. Tóthnak olyan érzése volt, hogy szinte örül, hogy nem jutottak semmire. Persze nem közölte ezt az észrevételt a vele.

Kissé csalódottan ment vissza a központba. Maga alatt volt, mert sokat remélt ettől az aranylánctól. Úgy gondolta, hogy megkeresi Arankát, és megkérdezi, hogy jött e levél. Legalább foglalkozik valamivel. Amikor felért, a hadnagy titkárnökjét magába roskadva, könnyek között talált. Furcsállta, hiszen nem ilyennek ismerte őt.

– Valami baj van, Aranka?

– Szemes parancsnokot autóbaleset érte. Éppen most műtik Debrecenben. Zsuzsi meghalt... szerencsétlen – válaszolta a titkárnök, majd zokogásban tört ki. Átérezte a parancsnok helyzetét, aki még lehet, hogy nem is tudja mi történt azzal a nővel, akit tiszta szívéből szeretett.

– Jézusom! Honnan kapta az...

– Most hívott Nagy hadnagy. Véletlenül abba a kórházba ment, ahová Szemest vitték. – mondta Aranka, aki tudta, mit akar kérdezni a fiú, ezért nem hagyta neki, hogy befejezze a mondatot.

– Borzasztó! – mondta Tóth, akit szintén megrendített a dolog, bár annyira nem ismerte a parancsnokot, mint mondjuk Aranka.

– Az eseményektől függetlenül nem szabad a munkát abbahagyni, mert a bűn az sajnos nem áll meg gyászolni és sajnálkozni, még akkor sem, ha a világvége jön el. – mondta a nő.

– Azt hiszem, igaza van... Azért jöttem, hogy megtudjam, jött-e újabb levél.

– Először a hadnagynak kellene odaadnom őket, nem?

– Lehetséges, de úgy gondoltam, hogyha megvizsgálom az új üzeneteket, előrébb jutunk.

– Végül is. Nagy doktornak most lesz komolyabb feladata is.

– Hogy-hogy?

– A belügyminiszter úr kinevezte ideiglenesen a MaFüSz parancsnokának. Addig, amíg Pethő százados vissza nem tér a szabadságáról.

– Ó, értem. Akkor ideadja a leveleket?

– Oda, de a magáé minden felelősség.

– Vállalom.

– Tessék, itt vannak. – nyújtotta oda a következő két borítékot a titkárnő, miközben szabad kezével újratermelődött könnyeit törölgette.

– Köszönöm szépen. – mondta Tóth, majd elindult a számítógép terembe, mert úgy gondolta, hogy most nem célszerű a titkárnő előtt felbontani őket. Nem tartotta valószínűnek, hogy ilyen helyzetben érdekelné őt a levelek tartalma. Tévedett.

– Várjon. Nem bontja fel őket?

– De igen, csak...

– Bontsa itt fel, mert lemásolom őket, és majd odaadom a hadnagynak. Hátha érdekelni fogja, ami benne van.

– Rendben van. – egyezett bele a fiú, és már tépte is fel a Szemes parancsnoknak szóló borítékot. A levél ezúttal meglehetősen hosszú volt. Majdnem betöltötte az A/4-es méretű papírt, amire írták.

x; y; (y-4); 3e

12. Nagy kocsi jött, sok rakománnyal.

03. Részeg bácsi híd alatt feküdt.

Akit sose kaptak el

18. Ovi előtt anyjára várva.

01. A némbér kezemre került.

04. Másik ribanc, háza szép volt.

06. Egy stoppos ült autómba.

14. Kisfiú a játszótéren.

03. Nővére is a markomban.

30. Újabb asszony életemben.

08. Öreg fizetett is nekem.

23. Nem félt tőlem a házmester

25. Asszony, s férje is volt velem

Major tér 25.

– Ez egyszerűen hihetetlen! – mondta Tóth. A titkárnő nem láthatta az üzenetet eddig, mert a fiú úgy tartotta, de most a kíváncsiság úrrá lett rajta és kikapta azt a fiú kezéből.

– Ez nem lehet! – mondta ő is teljesen elképedve. Eddig is szörnyetegnek tartották a levél küldőjét, ha más bűneit veszi magára akkor azért, ha pedig ténylegesen ő követte el a tetteket, akkor pedig pláne. Szörnyeteg. Igen ez a találó kifejezés. Ez nem beteg, ez rosszabb annál, ha tényleg ő a bűnös.

– 1969! – mondták ki teljes undorral, de ugyanakkor dühvel, szinte egyszerre. Majd Tóth hozzá tette:

– Ő követte el a hatvankilences gyilkosságokat! Hihetetlen!

Nem volt véletlen a csodálkozása. Ez a lezáratlan bűnügy olyannyira híres volt, hogy még a MaFüSz kiképzése is tanították. 1969 a magyar igazságszolgáltatásnak a legrosszabb évnek számított. Abban az évben Európai ranglistán lecsúszott a negyedik helyre. Az összes vezetőt és tisztet kirúgták a megoldatlan gyilkosságok miatt. Tóth fejében is lejátszódott az iménti gondolatsor, majd a következőket még hozzátette magában: „Ez a rohadék megölt tizenhárom embert egy év alatt. Sőt harminc éven keresztül csak öldökölt, meg rabolt. Nem hagyta el az országot, legalábbis nem hozta a tudomásunkra még. Miatta a fél MaFüSz-t kirúgták, vagy lefokozták és újabb harminc év után, levélben dicsekedik a tettéről! Ha elkapom, én kitépem a szívét!”

Kemény gondolatok egy fiatalembertől, aki még azt sem tudja mi az a szenvedés. De az emberségesség érzése túltengett benne. Olyannyira, hogy amikor 1999-ben egy férfi megerőszakolta a lányait, majd megölte őket, akkor ő is kiment tüntetni azok közé, akik követelték, hogy végezzék ki a bűnöst. Egyszerre üvöltötte több száz társával együtt, hogy „Szemet szemért, fogat fogért!”.

A Biblia félreértett mondatát, melyet az évszázadok alatt nem használt többre a világ uralkodó faja, az ember, minthogy az Úr nevében kiirtsa saját testvéreit. Az embertelen emberség... igen. Ez volt az az érzés, ami akkor is és most is lüktetett a fiatalembertől. Akkora düh lett rajta úrrá hirtelen, hogy a másik levelet majdnem szétépte, miközben bontotta ki.

x; y; gonoszok
Sátor

– Mi? – kérdezte, amikor ezt a két sort meglátta. – Ennek nincs semmi értelme.

– Valóban. Mintha hiányozna egy számjegy. 197. Mi a negyedik?

– Nem tudom, Aranka! De majd rájövünk a hadnaggyal, ha még érdekli a dolog a történetek után.

– Külön fogja kezelni a két dolgot. Higgye el nekem. Én már csak tudom. – nyugtatta a fiút a titkárnő, miközben fénymásolta a leveleket. – Amikor elkapta a húgának a gyilkosát, akkor is letartóztatta, behozta, és hagyta, hogy a bírók és az ügyvédek elvégezzék a dolgukat. Igaz, hogy ezt csak később mesélték nekem, amikor idekerültem, de szerintem nem fog ebben az esetben sem különbséget tenni a munka és a magánélet között.

– Értem. Lemásolta neki az üzeneteket?

– Igen.

– Akkor elviszem őket, és meglátom mit tehetek.

Szokás szerint a laborozhoz vitte a két levelet először. Miután ezt elintézte visszaindult az akták közé az irattárba, hátha valami érdekeset talál. Félúton megfordult valami a fejében. Visszarohant a titkárnőhöz.

– Aranka! Mutassa meg a hatvankilences levél másolatát, legyen szíves.

Az idős hölgy nagy szemeket meresztett szemüvege alatt, de átnyújtotta a kért papírt.

– Ez az! – kiabált a rendőr. – Ezt kellene megvizsgálni először.

– Mégis miről beszél? – kérdezte egy hang a háta mögött. Nem a titkárnő hangja volt, hanem a hadnagyé, aki időközben visszaért Budapestre.

– Jó napot hadnagy úr! – mondták megint szinte egyszerre a titkárnővel.

– Nincs jó napom, de ezt most hagyjuk! – vetette oda Nagy. Látászódott rajta, hogy gyűrött, hisz sokat utazott, szörnyű dolgok történtek vele, és még csak előbbre sem jutott a dologban.

– Hadnagy úr! – mondta Tóth. – A mi emberünk követte el a hatvankilences gyilkosságsorozatot!

– Mi? – csillant fel a hadnagy szeme. Kikapta a papírt a fiú kezéből, végigolvasta, megforgatta, majd megszólalt. – Ez csak egy fénymásolat...

– Valóban az, uram! Az eredeti a laborban van. De honnan tudta?

– Roppant éles szememmel észrevettem, hogy a lap alsó sarkában egy három centiméteres átmérőjű MaFüSz embléma látható, mint minden itt használt fénymásolópapíron.

Tóth nézte a hadnagyot kerekre nyílt szemekkel. Majd nagy nehezen kibökte a kérdésre a választ, melyet a doki akkor tett fel, amikor belépett az irodába.

– Az üzenet utolsó sora az, hogy „Major tér 25.”

– Látom én is, és?

– Szerintem, van valami a Major tér 25 szám alatt.

– Miből gondolja?

– Abból, uram, hogy eddig valamilyen nyomon elindultunk zátonyra futottunk. Most viszont ő adott nekünk útmutatást. Szerintem a végén elvezet saját magához minket.

– Miért adná föl magát ennyi év után?

– Talán, mert nem akarja, hogy a műve kárba vesszen. Lehet, hogy azt akarja, hogy mindenki tudja mit tett. Lehet, hogy le akarja járatosítani a rendőrséget ország világ előtt.

– Lehet. Egyáltalán hol a pokolban van a Major tér? Életemben nem hallottam róla.

– Én sem, de utána tudok nézni.

– Tegye meg! – egyezett bele a hadnagy. – Tóth! Ameddig Pethő százados nem érkezik vissza, addig ezzel az üggyel maga foglalkozik. Szabad kezét kap, de kérem, hogy minden fejleményről értesítsen.

- Igen, uram!
- Menjen, és kapja el ezt a leveles tetűt minél előbb.
- Már itt sem vagyok! – mondta a fiú és már útnak is indult az irattár felé, hogy belemerüljön a múltba.

* * *

Másnap esős, nyálkás idő volt országszerte. A hadnagy is morcosan kelt aznap, és mikor kinézett az ablakon a következőket állapította meg.

– Esik! Az eső sohasem hoz jó hírt!

Megitta a kávéját, amit sohasem mulasztott el. Ha sietni kellett, akkor a kocsni felé rohanva tartotta kezében a bögrét, és mire beült, addigra általában kiürült a tartalma.

Most nem siette el a dolgot annyira. Felhívta a debreceni kórházat, hogy érdeklődjön a parancsnok hogyléte felől. Felvilágosították, hogy a műtét a legkisebb komplikáció nélkül zajlott le, Szemes állapota kielégítő, minden esélye meg van arra, hogy felgyógyul, de valószínűleg tolószékben kell majd élnie élete hátralévő részében.

Nagyot azonban elszomorította ez, hiszen Szemes tolószékben nem vezetheti a rendőrséget majd, tehát mindenképpen nyugdíjba kell vonulnia. Ráadásul a parancsnok olyan ember volt, aki nem tudott öt percig megülni a seggén nyugodtan. Hogy élhetne így tovább ez az ember? Még megkérdezte azt is, hogy értesítették-e már Zsuzsika haláláról. A választ sejtette előre, és nem is csatlakozott sejtésében, mert az nemleges volt.

Miután letette a telefont, a hadnagy megcsóválta a fejét. El se tudta képzelni, hogy mit szól majd a parancsnok, ha megtudja mi történt.

Mikor beült az autóba megszólalt a mobiltelefonja, mikor ránézett, látta, hogy ismét a minisztériumból keresik. Ez volt az a pillanat, amikor megbánta, hogy megadta a számát. A miniszter úr hívta, hogy érdeklődjön Szemes állapotáról. A hadnagy elmondta neki az információkat, amiket nem egészen tíz perccel azelőtt tudott meg, majd rákérdezett, hogy legépezték-e neki a megbízást. A válasz nemleges volt, mert sikerült elérniük Pethő századost, aki azonnal visszaindult Magyarországra, valószínűleg délután meg is érkezik. A miniszter azt is közölte vele, hogy mindent rendben kell találnia addigra.

„Az a nyomorult Pethő megérezte a hatalom szagát. Még jó, hogy siet vissza.” – gondolta a doki. Nem tévedett sokat, mert négy évvel azelőtt, amikor Farkas Ádám nyugdíjba vonult, akkor ketten küzdöttek a vezetői posztért. A százados hatalmas patáliát csapott, amikor megtudta, hogy nem ő, hanem a nála majd tíz évvel idősebb Szemes kapja meg a megbízást. Végül megnyugodott, mert a belügyminisztérium „javaslatára” megkapta a helyettesi pozíciót, amely a létra utolsó előtti foka. Ennek ellenére sok esélye nem volt kibontakozni, mert a parancsnok az estek többségében felülbíráltta hatalmaskodó helyettesét, méghozzá legtöbbször jogosan. Viták ezrei zajlottak le a két vezető között.

Most azonban Pethő lesz a kiskirály a MaFüSz-ben. Senki nem fogja őt megállítani, még akkor sem, ha piros hó hullik az égből.

Ez a tény a hadnagyot nagyon felzaklatta, hiszen nem szerette, ha a munkájába beleszólnak. Ha ott állnak mellette, miközben ő üldözi a bűnt. Azt pedig végképp nem szerette, ha kigáncsolják őt, mikor karnyújtásnyira van a menekülőtől.

Mikor beért az irodába, ott találta Tóthot, aki idegesnek látszott.

– Igaz a hír? – kérdezte feldúltan.

– Milyen hír?

– Hát, hogy a parancsnok belehalt a műtétbe.

A doki szeme pillanatok alatt vérben úszott az idegességtől. „Az meg, hogy lehet, hisz alig félórája még kielégítő volt az állapota... micsoda? A műtétbe? Akkor itt másról van szó.” – gondolta át a dolgot.

– Kitől hallotta ezt?

– Szabados tizedes úrtól!

– És ő honnan hallotta?

– Nem tudom.

– Aranka! – fordult oda a sírdogáló titkárnőhöz. – Hívja fel Szabadoszt az irodámba, most azonnal.

A tizedes pár perc múlva meg is jelent az irodában. Köpcös kis ember volt, akiről süttött a kétszínűség. A hadnagy magában köpönyegforgatónak nevezte. Behívta a belső helyiségbe, hogy megbeszélje vele a dolgot. Tóth és a titkárnő tátott szájjal figyelték, ahogy mindketten bevonulnak a hadnagy szobájába.

– Honnan a fenéből szedte azt a baromságot, hogy meghalt a parancsnok?

Szabados csak állt és nézett maga elé, mint aki nem tudja, hova bújjon el a felelősség elől.

– Szóval?

– Én csak...

– Maga csak megint előbb beszélt, mint gondolkodott! Tizedes, maga egy felelőtlen barom! Három hétig portán fog ülni, és örüljön, hogy ennyivel megússza.

– Álljunk csak meg! Maga nem a parancsnok, hadnagy úr...

– De a közvetlen felettese vagyok! Parancsot kapott, induljon és végezze el! – tajtékozott a hadnagy.

Szabados csak állt és nézett. Néhány másodpercnyi szemezés után elfordult, és elindult az ajtó irányába.

– Viszontlátásra, tizedes!

– Viszontlátásra, hadnagy úr! – viszonzta a köszönést, de Szabados szájából úgy hangzott, mintha azt mondta volna: „Ezért még megfizetsz, te rohadék!”

– Tóth! – kiabálta a hadnagy, miután a tizedes elhagyta az irodát, és pufogva, emelt fővel kivonult. – Jöjjön be!

– Jövök, uram! – kiabált vissza a fiú.

– Reggel beszéltem a kórházzal. A parancsnok állapota kielégítő, meg fog gyógyulni. Szeretném, ha ez a hír terjengene, nem pedig holmi légből kapott esti mese. Értette?

– Igen, uram!

– Van valami hír?

– Igen. Érdeklí mi történt 1965-ben?

– Utána nézett?

– Igen. Annak is, továbbá a hatvanhatos, a hatvanhetes, valamint a hatvankilences eseményeknek is.

– Üljön le és számoljon be!

– Pillanat, uram! – kiment az irodából, és két aktát hozott magával.

– Hallgatom, fiam!

– 1965-ben a Magyar Hitel Bank csődbe ment. Négy rossz évük volt előtte, és egyetlen lehetőségük egy fiatal vállalkozóban volt, akinek az esemény napján, szeptember kilencedikén kellett befizetnie kerek egymillió forintot. A fiatalember megjelent a pénzzel a bankban. Sápadtak tűnt, és úgy látszódott rosszul van. Amikor odaért a befizető ablakhoz, akkor hirtelen összeesett. Többen odarohantak hozzá, köztük egy idegen ember, aki ötszáz forintot vett fel a számlájáról, azelőtt néhány perccel. Ekkor a bank egyik függőnye kigyulladt. Érdekesség, hogy az egy évvel később elhunyt Barta Pétert látták kiszaladni a bankból. A szülők szerint csak be-

ment inni egy pohár vizet. Mint tudjuk akkoriban kancsóban az ügyfelek részére ki volt helyezve egy asztalra tisztavíz. Minden banki dolgozó a tüzet igyekezett oltani, miközben az idegen ember eltűnt a vállalkozó egymillió forintjával együtt.

– De hát, ha folyószámlája volt, akkor utána járhattak volna a nyomozók...

– Utána is jártak! A számla tulajdonosát holtan találták a lakásán. Az ügyintéző hölgy, akitől átvette az ötszáz forintot, megesküdtött, hogy ez nem az a férfi, aki a bankban járt. Az iratai rendben voltak, de mégsem ő volt az.

– Okirat hamisítás?

– Lehetséges. Megállapították, hogy a vállalkozót is, és ezt a férfit is arzénal mérgezték meg.

– Arzénal?

– Igen, uram! Ez magyarázatot ad a légyapapír szóra. A harmincas években a légyapapír gyakorlatilag arzénal volt átitatva.

– Kissé idejét múlta ez a kivégzési mód a hatvanas évekre, nem?

– Lehetséges, de ez van. Az ügy egyébiránt kapcsolódik az 1966-os eseményekhez is... legalábbis szerintem.

– Mennyiben?

– Négy testvért végzett ki kegyetlen módon az emberünk. Nézze meg uram. – mutatta a hadnagynak a Bíráló cikkét, amelyet az Internetről nyomtatott le. Nagy elhűlve olvasta végig azt.

– Barta Péter. Van arra esély, hogy megbízta a fiút a függöny felgyűjtásával, majd egy évvel később attól félt, hogy elárulja, ezért megölte őt is, és mind a három testvérét?

– Van, uram. A mai világban mindenre van esély...

– A mai világban igen, de ez negyven évvel ezelőtt volt! – emelte fel a hangját a hadnagy.

– Nincs lényegi különbség... szerintem.

– Maga szerint, maga szerint! A kutyát nem érdekli, hogy maga szerint mi történt, csak az, hogy ténylegesen mi történt.

– Nos, uram, eléggé valószínű, hogy így történt.

– 1967?

– 1967-ben egy benzinkút robbant fel.

– Ez csak egy robbanás...

– Igen, de a benzinkúton állt egy IFA is, ha azt külön vesszük, akkor kettő. Az esemény január 17.-én történt, éjszakai órákban. Két halott, a teherautósofőr, és a benzinkutas.

– Ennyi?

– Ennyi. Az 1969-es sorozatot nem kell külön bemutatnom. Any-nyit mondok csak, hogy a dátumok és a megnevezett események tökéletesen stimmelnek.

– Ennyi elég is. Van még valami?

– Igen. A legutolsó üzenetben csak három számjegy volt. 1; 9; 7. Feltételeztem, hogy ez az évszám első három számjegye. Igazam lett. Megnéztem az 1970-es évet. Egy erdőtűzben egy sátorozó szerelmespár vesztette életét.

– Sátor?

– Igen, uram.

– Rendben van! A Major térnek utána nézett?

– Már dolgozom rajta, uram, de még semmi.

* * *

Az internet egy nagyszerű találmány. Bármit keres az ember, előbb-utóbb rálel a dologra. Tóth a délután többi részét a Major tér keresésével töltötte. Végül hihetetlen dologra bukkant. Egy Budapest melletti kisváros árvaházát bizonyos Major Endre alapította az 1860-as években. Az épület a világháborúk, és ötvenhat nyomán összedőlt. A helyén egy tér van, melyet egészen 1989-ig Major térnek neveztek. A rendszerváltás után azonban átnevezték Ady Endre térré. A tér óriási gránit lapokkal volt takarva, de mivel az évek nagyon megrongálták, ma már csak sima beton borítja, ami miatt a helyiek évekig tiltakoztak, persze hiába.

„Megnézem!” – gondolta Tóth, és már indult is. Miközben kifelé rohant meglátta, amint Szabados tizedes egy számára ismeretlen ötvenes éveiben járó úrral diskurál. Néhány szót el is csípett, melyek valahogy így hangoztak:

– Már azt hiszi, hogy ő a parancsnok... kétszínű... büntetést...

A fiú nem törődött a dologgal, hanem ment tovább a Major térre. Háromnegyed órás kocsit volt, amíg oda ért a megjelölt helyre. Szép kis tér volt, szabályos kör alakú területen helyezkedett el. Körben kisebb-nagyobb kertes házak szegélyezték az amúgy szépen gondozott parkszerű teret. A téren negyven-ötven galamb szedegette a morzsákat. A galambetetés szigorúan tilos volt, ezért néhány öregasszony egy zacskóba tett kenyérmorzsát, majd a zacskó sarkát kitépték, és szép nyugodtan végigsétáltak ott, ahol a galambok szoktak vandálkodni. Ez többnyire szobrok környékén volt.

Tóth úgy gondolkodott, hogy ha a tér nevét meg is változtatták, a számozást talán nem, úgyszólván megkeresi a megfelelő házat, és becsönget. Talán szerencséje lesz. Ha nem, akkor bizonyára tudnak majd neki segíteni. Körbe járta a teret, figyelte a háztáblákat, de legnagyobb csalódására nem találta a 25-ös számot. Kínjában találmomra becsöngetett egy házba. A csengő hangjára két gyönyörű németjuhász rohant a kapuhoz, és szépségüket meghazudtolva vicso-rogtak az idegen felé. Néhány pillanattal később egy öregasszony sántikált a kapu felé.

– Elza! Hektor! Vissza a helyetekre! – rikácsolta a két kutyának, akik természetesen tökéletesen értették gazdájuk parancsát. Dacból még egyet-egyet vakkantottak, majd visszakullogtak az eresz alá, ahonnan előjöttek.

– Mit tetszik parancsolni? – kérdezte kedvesen a néni.

– Csókolom, én a MaFüSz-től jöttem, és egy régi címet keresek.

– Régi címet?

– Igen. Major tér 25.

– Ó, fiam. A Major teret már régen átnevezték, de ez volt az valamikor. Most Ady tér lett, de már majdnem húsz éve az.

– Tudom én is, de nem tetszik tudni, hogy hol állt a huszonötös szám, amikor még Major tér volt?

– Régen a Major tér ennél nagyobb körön feküdt, de azóta építkeztek ide. Rengeteg ház, ami régen a Major teret zárta körbe, a mostani Ady tér körül futó kis sétáló utcában fekszik. Ott van az az öreg kápolna. Látja a tornyát?

– Igen, látom.

– Na, az volt valamikor a Major tér 1. És ha jól emlékszem, akkor arra fele folytatódott a számítás. – mutatta a nő a kezével a helyesnek vélt irányt. – Azt még tudom, hogy nem volt páros, meg páratlan oldal akkoriban, hanem az egymás mellett álló házak sorban kapták meg a számot. Érti? A kápolna mellett volt a kettes, amellett a hármas, satöbbi, satöbbi.

– Nagyon köszönöm asszonyom.

– Nagyon szívesen, fiatalember.

Tóth tehát egy kis közön át kijutott a sétáló utcára. Elment a kápolnához, amelyen egy tábla díszelgett. A felirata szerint ez az egyetlen, ami megmaradt az egykori árvaházból. Ez volt a város ösz-szes látványossága, már ha látványosságnak számít manapság egy százötven éves kőhalom egy eldugott kis falu kellős közepén. A

rendőr elindult a néni által megadott útvonalon, és számolta a házakat. A huszonötödiknél megállt és nagy szemeket meresztett az életáruló látványra. Ugyanis az egy üres, elkerített telek volt. Ahogy ott állt és nézte egy idősebb ember lépett oda mellé.

– Maga keresi a Major tér 25-öt? – kérdezte a férfi. Jól megtermett falusi emberke volt. Sütött róla az egyszerűség, és a kedveség. Ősz haja és bajsza volt, de arcán nem volt ránc, ezért nem lehetett megmondani, hogy hány éves, de Tóth olyan hatvanhatvanötnek nézte.

– Én. Miért?

– A Rózsika néni szólt, hogy maga itt bóklászik, jöjjen ide, hátha én tudok magának segíteni. Hát én idejöttem, de látom nélkülem is megtalálta.

– Ez a huszonöt? – mutatott a telekre, ahol legfeljebb csak gazt talál.

– Ez. Én valamikor itt laktam a huszonkilencben, de vettem egy nagyobbat kicsit beljebb.

– Értem. Mondja, volt ennek a teleknek tulajdonosa?

– Volt hát! Még egy kis vályogház is állt rajta. A Kovács Robié volt az egész, Isten nyugosztalja békében a lelkét.

– Mi történt itt?

– Hetvenkilencben felrobbant a gázpalack. Aztán kijöttek ide mindenféle rendőrök is vizsgálódni. Azt hitték, hogy ő volt a tíz évvel azelőtti sorozatgyilkosság elkövetője.

– Miért, nem ő volt?

– Hát én azt honnan a fenéből tudjam, ha ő volt, én nem kísértem el gyilkolászni. Mondjuk furcsa egy ember volt a Robi.

– Miért?

– Nem szerette a nőket, a gyerekeket, meg a macskákat. Főleg a macskákat. Ha csak egy is bement a kertjébe, olyat rügött szegény állatba, hogy az a templomig szállt.

– Nocsak. Nem szerette a macskákat?

– Mondom, hogy nem.

– A halála körülményei nem voltak furcsák?

– Hát az attól függ, hogy mi számít furcsának. Ha furcsa az, hogy felrobbant a gázpalack, akkor azok voltak a körülmények. Én mondtam akkor is a fűsziknek, hogy nem értem minek kellett ide gázpalack.

– Gondolom azért, hogy főzni tudjon? – kérdezte kissé sértődött hangon Tóth, akit a fűszí szó szíven ütött. Ez egy gúny kifejezés

volt, amivel a MaFüSz tagjait illették, olyasmi, mint zsaru, zsernyák, fakabát, vagy hasonló szavak.

– Az ki van zárva, uram. A Robihoz be volt kötve a gáz.

– És ez nem tűnt fel a *nyomozóknak* akkor? – a rendőr szándékosan megnyomta a „nyomozó” szót. De a férfi vagy nem vette a lapot, vagy szándékosan hergelni akarta a fiatal rendőrt, ezért nem változtatott a stílusán.

– Én mondtam, de a fűszik nem hallgatnak az okosabbra. Hiába kérdeznek, nem kezdenek semmit sem a válasszal. Nem értette senki sem, hogy mit keresett a házában a palack, mert azt két dologra használjuk. Vagy főzéshez, vagy disznót vágunk. De disznaja annak sose volt, nem is nagyon láttam őt húst enni.

– Emlékszik rá, hogy pontosan mikor halt meg?

– 1979. október 8.-án.

– Hogy nézett ki az az ember?

– Menjen el a városházára. Ott ki vannak rakva az aulában nagy tablóképek a város lakóiról 1951-től egészen 1985-ig. Ott megtalálja.

– Köszönöm, de előbb körbenéznék odabent. – mutatott a telekre Tóth.

– Elkísérjem?

– Ha gondolja, hátha tud még valamit majd mondani nekem.

– Hátha. – hagyta rá a férfi.

Elindultak a telek kapuja felé. Szerencsétlen kapun több volt a rozsdá, mint a vas. Nem volt bezárva kulccsal, de így is nehéz volt bejutni rajta, mert legalább húsz éve senki nem nyitotta ki.

– Mi történt a házzal? – kérdezte Tóth, miután végre bejutottak.

– A romjai itt álltak kilencszáznyolcvanháromig. Addig vártak örökösre. Utána az önkormányzat áruba bocsátotta, de még a kutya sem akarta megvenni. Nem hazudok, de valami titokzatos csoda folytán még a patkányok, meg a csótányok is elkerülték a romokat. Szóval miután egy évig nem jött rá vevő, a polgármester úgy döntött, hogy elszállítják a romokat, felszántják a telket, és üresen talán még ér majd valamit. Tévedett. Ezen a telken átok ül, én mondom.

– Mert nem tudták eladni?

– Nem csak az eladásról van itt szó. Amikor bontották a házat, akkor a daru leszakadt. Ráesett az egyik munkásra. Hónapokra abba hagyták a munkát. Ha megnézi, sok mindent itt hagytak. Törmelékek, a ház alapja teljesen itt maradt. Szóval az ürge bele-

halt a dologba. Aztán megbetegedett egy másik munkás. Tudja, mi van ilyenkor? A többi bepánikol, és elkezdenek a fáraó átkáról mondákat szőni, meg ilyesmi. Itt hagyták a francba az egészséget.

– Mondja hány éves maga?

– Hetvenhárom. – hangzott a meglepő válasz. Tényleg nem nézett ki annyinak.

– És hisz ebben az átokban?

– Nem én.

A kert végében látható volt egy boltíves ajtó, ami mögött egy kis domb emelkedett. Vicces volt, mert azt a hatást keltette, hogy a dombnak ajtaja van. Tóth nem késlekedett a kérdéssel.

– Nem tudja, hogy az ott mi?

– Dehogyan. Az ott a borospince. Szerintem, még ugyanúgy néz ki, ahogy az ötvenes években odaépítették.

– Megnézném.

– Tegye azt, de én a maga helyében vigyáznék, nehogy rám omoljon.

– Óh. Az átok?

– Nem. A pince régi, és beomolhat. Ennyi.

– Azért én megnézem. – dacoskodott a rendőr.

– Hát menjen, én idekint megvárom, ha akarja.

– Ha megtenné, azt megköszönném, mert meg akartam kérni, hogy utána mutassa meg a városházát.

– Rendben van.

Tóth odalépett az ajtóhoz, és megfogta a kilincset. Az nehezen akart nyílni, de egy kis erőlködés hatására engedett. Az ajtó azonban egyből kinyílt, amikor megrántotta. A látvány, ami elé tárult hihetetlen volt. Harminckilenc lépcsőfok vezetett a mélybe. A lépcsők fölött kőből készült boltívek voltak, és mindegyikbe valami felirat volt vésve. Említésre méltó talán a legelső olvasható már szállóigévé vált Dante-idézet volt:

„Ki ide belépsz, hagyj fel minden reménnyel!”

Ha a pokol kapuja így nézne ki, akkor sokan szívesen lesétálnának azon a lépcsőn. Tóth is szívesen lesétált azon a lépcsőn. Amikor leért, a látvány átalakult a szokványos, elhagyatott borospincévé. Néhány az évek alatt megrohadt hordó volt körbe rakva a negyven-negyvenöt négyzetméteres területen. A doh és az állott cefre szaga

Akit sose kaptak el

keveredett a levegőben. Semmi érdekes nem volt ott. Tóth már indult volna kifelé, amikor az egyik hordón egy feliratot vett észre. Néhány szó volt a fába karcolva.

Élek! 1979. október 9. K.R.

„Egy nappal az állítólagos halála után odaírta egy hordóra a világos nyomot a rendőröknek. És azok nem vették észre. Ez hihetetlen!” – gondolta a fiú. – „Még a monogramját is odavéste!”

Még egyszer megbámulta a feliratot, majd elindult a lépcsőn fölfelé.

* * *

A hadnagy az irodájában ült, és a Tóth által hozott mappákat olvasta. Nem akarta még mindig elhinni, hogy egy ember majd fél évszázadon keresztül sorban elköveti a legnagyobb bűnöket, amiket ember csak elkövethet, és nyolcvan évesen is hülyíti a rendőrség tagjait. Ez sok volt neki. Oly annyira belemerült a dologba, hogy szinte álmodta gondolatait.

– Mondja, Nagy, maga mégis mi a fenét képzelsz? – ébresztette fel egy ellenszenves hang.

– Á. Üdvözlöm, százados úr! – állt fel a doki, és köszöntötte Pethő századosot a megfelelő módon.

– Talán parancsnok úr! – oktatta ki őt a helyettes.

– Uram, a MaFüSz parancsnoka Szemes Jenő ezredes.

– Ne beszéljen badarságokat! Szemes éppen egy kórházban fekszik, és a karján át kapja a tejbepapit! A belügyminiszter engem nevezett ki, hogy ellássam a feladatait!

– Értem, uram!

– Miért osztotta be Szabados tizedest a portára?

– Rémhír terjesztéséért...

– A tizedes nem terjesztett rémhírt, csak kissé elhamarkodott döntést hozott, és nem állt távol a szomorú valóságtól.

– De, uram, a parancsnok javul.

– A parancsnok én vagyok! Jobb, ha megszokja. Maga pedig holnap megjelenik az irodámban, és beszámol minden ügyről, amivel jelenleg foglalkoznak, és azokról is, amelyekkel a közelmúltban fog-

lalkoztak. Reggel nyolckor várom! Ne késsen, mert nem venném a szívemre, ha nem tudnám meghallgatni a beszámolóját.

– Igen, uram!

– Viszontlátásra, hadnagy! – mondta Pethő, majd tett egy száznyolcvan fokos fordulatot, és kisétált az irodából.

– Rohadék! – mondta a hadnagy, miután biztos volt abban, hogy a százados már nem hallja.

* * *

Mikor Tóth és segítője belépett a városházára, egy nagydarab férfi állta útjukat.

– Tiszteletem, Pista bátyám! – mondta dörmögős hangon a férfinak, aki csak egy fejbőlintással viszonzta a köszönést. – Mit szeretnének az urak?

– Jó napot kívánok, én Tóth Tamás vagyok a MaFüSz-től, és a városi tablókat szeretném megnézni.

– Láthatnék egy igazolványt? – kérdezte a biztonsági őr.

– Természetesen. – mondta a rendőr, miközben már nyúlt is az iratért. A papír láttán nem kérdezett többet a férfi, csak jelezte, hogy mehet. Tóth odament a tablókhoz, és figyelmesen megnézte mindet. Beletelt egy kis időbe, mire mindet megnézte. Két nagyon fontos dolog tűnt fel neki. Az egyik, hogy 1953-ban szerepel Kovács Róbert először a tablón, és 1978-ban utoljára. Ez megerősítette, hogy az ő emberéről lehet csakis szó, hiszen 1952-ben megrendezte halálát, és új életet kezdett. „Nagy bátorságra vall, hogy nem ment el külföldre, hanem itthon maradt. Nem félt, hogy felismeri valaki? Biztosan nem plasztikáztatta magát. Legalábbis akkoriban nem valószínű” – gondolta Tóth. Jól megnézte magának az 1978-as képet. Ez a legfrissebb fotó a huszadik század legnagyobb gyilkosáról. „’78-ban a férfi harmincnyolc éves volt. Csontos arcú, kopaszodó emberke. A kép arányai alapján a magassága olyan 170 centiméter lehetett. Vézna, törekeny emberke, és kinyírta a fél országot.” – gondolta Tóth.

A másik dolog az volt, hogy 1956-ban nem készült tablófotó a városlakókról. „Valószínűleg a forradalom miatt nem volt idejük, vagy lehetőségük ezzel foglalkozni.” – gondolta a rendőr. Lassan visszasétált a bejáratnál álldogáló férfiakkhoz, és a következőt mondta nekik:

– Furcsa egy város a maguké.

Akit sose kaptak el

- Már miért volna furcsa? – kérdezett vissza a biztonsági őr.
- Hát én eddig nem hallottam olyat, hogy egy városban a lakókról tablót készítsenek.
- 1948-ban a város kapott egy fényképezőgépet, de nem használta semmire. Az akkori polgármester ötlete volt, hogy kihasználjuk. Ezért volt ez a tablófotózás.
- Értem. 1956 hiányzik.
- Csodálkozik?
- Annyira nem, csak az érdekelt, hogy a forradalom miatt, vagy más oka volt.
- Ahogy vesszük. A forradalom évében itt felfordulás volt. Főleg, miután ez egy ellenálló község volt akkoriban. Abban az évben mindenre volt idő, meg pénz, de fényképezkedésre, meg tabló készítésre nem.
- Értem. Uraim, köszönöm a segítséget. Viszontlátásra! – fogott kezét mindkét emberrel Tóth, majd kísértelt az ajtón. Amikor odalépett a kocsija mellé olyan érzése volt, mintha a vállát megdobták volna egy apró kaviccsal. Körbe nézett, de nem látott senkit az utcán. Felemelte a fejét, és akkor vette észre, hogy fölötte egy vezeték húzódik, amelyen egy szürke, hétköznapi galamb ücsörög. A zsaruszimat beindult, és egyből a vállára nézett. A megérzése helyesnek bizonyult, mert jól láthatóan megjelölte őt a galamb. Olyan ideges lett, hogy felkapott egy követ, és a madár felé hajította, aki felröppent a veszély közeledtével, tett egy kört, s közben olyan hangot hallatott, mintha kiröhögte volna a fiatal rendőrt. Szerencsétlen galamb édesanyját valószínűleg egy csuklásroham fogta el, mely egészen addig tartott, amíg Tóth le nem pucolta magáról a jelet. De még ha a galambanyukának az lett volna a legnagyobb baja, hogy emlegetik... mert rendőrünk szerencsétlent mindenféle pénzért kéljelő hölgynek elmondta. „Úgy látszik a MaFüSz dolgozójának sose volt hasmenése!” – gondolhatta szegény állat, védve csemetéjét.

* * *

Aranka belépett a hadnagy irodájába, aki még mindig dúlt-fült mérgében, mert ok nélkül lehordta az a nyomorult hatalmaskodó százados. A titkárnő most is, mint az utóbbi napokban mindig, borítékot tartott a kezében, de most csak egyet.

– Uram, ez jött önnek!

- Szemes nevére nem jött?
- Ne legyen mérges, uram!
- Mi történt?
- A leveleket átvevő tizedes megtagadta a levél átadását, mert Pethő százados parancsot adott arra, hogy minden Szemes nevére érkező levelet neki továbbítsanak.
- Hát ez remek! – mondta a hadnagy. Dühösen tépte fel a levelet, amit időközben kivett Aranka kezéből. Ez is egy érdekes versike volt:

x; y; gonoszok; z

Öt kismalac kurjongat,
Mind azt hiszi elbújhat.
Az egyiket a bokorban,
A másikat a házában.
Harmadik és negyedik
Egy ágyba heveredik
Az ötödik sírba száll
El is jött a vége már.

A hadnagy félhangosan olvasta fel a verset, ezért Aranka is hallotta.

- Ez emlékeztet engem Agatha Christie Öt kismalacára. Abban is egy hasonló versike volt.
 - Igen? Lehet, hogy nagy krimi rajongó az emberünk.
 - Meglehet.
 - 1974. Gondolom, öt gyilkosságról van itt szó.
 - Ez több mint valószínű, uram.
- A hadnagy ült egy kicsit a levél fölött, majd megszólalt:
- Kerítse elő nekem Tóthot!
 - Úgy tudom, hogy elment!
 - Hova?
 - Nem tudom. A portán látták kimenni.
 - Értem. Akkor hívja URH-n. Valahogy csak utolérjük.

* * *

Tóth időközben visszaért a központba. Már bezárta az autóját, és bement a főbejáraton, amikor az URH rádió megszólalt. A fiú felrohant a lépcsőn, a hadnagy irodája felé rongyolt. Lendületesen érkezett, bekopogott az ajtón, és amikor hallotta a szabad szót, akkor benyitott.

– Jó napot hadnagy úr!

– Nocsak, maga visszatért? Hol a pokolban volt?

– Azt hiszem ez a találó kifejezés, uram. Pontosan ott voltam.

– Mit zagyvál?

– Megtaláltam a Major teret, és elmentem oda. Ez egy kisvárosban van húsz kilométerre Pesttől – kezdte a fiú, és szépen sorjában elmondott mindent a hadnagnak. Mire befejezte mondandóját, az tátott szájjal ült a bőrfotelében.

– Hihetetlen.

Ebben a pillanatban Aranka feltépte az ajtót.

– Uram, nem lehet elérni...– hirtelen abbahagyta, és óriási szemeket meresztett Tóthra.

– Maga itt van?

– Mint látja.

– Én meg itt rohangálok maga után, mint a pók a falon.

Ezt a mondatot valami olyan követte, ami a parancsnok balesete óta nem volt az irodában. Egy nevetés. Három ember szívből jövő nevetése. Az öröm nem tartott sokáig, mert Pethő százados ismét belépett az irodába.

– Mi ez a klub délután itt? Nem tudják, hogy ez a MaFüSz központ, és nem kocsmá.

– De, uram! Tudjuk. Tóth éppen jelentést tesz.

– Így? Na, mindegy! Választ várok egy igen fontos kérdésre. Mi a fene ez? – vett elő egy borítékot a zsebéből a százados. A címzés szerint Szemes Jenő nevére küldték. A hadnagy szeme felcsillant, amikor meglátta, hogy mi az. Pethő lehajította az asztalra a levelet.

– Ez, uram, a jelenlegi legkomolyabb ügye a gyilkosságiaknak.

– Ez a levél?

– Ez, és a másik tizenhárom üzenet, amit küldtek eddig.

– De hát ez értelmetlen. Néhány betű, meg összefüggéstelen szavak. Maguk ilyen baromságra pazarolják a drága időt, és az adófizetők pénzét?

– Uram, ez az ember követte el majdnem az összes megoldatlan bűntényt a huszadik században. – szólt közbe Tóth, aki közben a zsebében turkált.

- Maga meg ki a franc?
- Tóth Tamás közrendőr, uram!
- Nem mondták magának, hogy fogja be a pofáját, ha a felettesei beszélnek?
- Elnézést, uram!
- Nézze, százados úr. Tóthnak igaza van. Ez az ember a huszadik század legnagyobb bűnözője.
- Bizonyíték?
- A levelek! – kiabált közbe Aranka, de a hadnagy lesújtó pillantása belé fojtotta a szót.
- A levelek, uram. – mondta ki a ő is.
- Ez magának bizonyíték? Ez nem bizonyíték, hanem valami gyerekjáték.
- Uram, én nem gondolom, hogy az, aki ötvenezer forintokat fizet idegen embereknek, hogy feladják a leveleket, az játszik.
- Nem gondolja? Ez összeesküvés! Összeesküvés a parancsnok ellen, és az adófizetők ellen is. Összeesküvés a belügyminiszter úr ellen!
- Uram, a parancsnok tudott a dologról, és engedélyt, sőt parancsot adott az ügy kivizsgálására.
- A parancsnok én vagyok, fogja már fel végre! A másik... értesültem arról, hogy a maga keze alá tartozó osztályon egy ártatlan fiú életét veszttette.
- Az ügyet már lezártuk, nem mi voltunk a felelősek, ezt tudomásom szerint a belső ellenőrzés vezetője is megmondta, hogy...
- Én viszont az ügyet megnyitom, és a körülmények arra kényszerítenek, hogy magát felmentsem a csoportvezetői minősítés alól!
- Micsoda? – ezt hárman kérdezték egyszerre. Három szempár szegeződött döbbenten a századosra. Hat kéz szorult ökölbe hirtelen.
- Milyen indokkal? – kérdezte a döbbent hadnagy.
- Mert pazarolja a munkaerőt és a pénzt, mert nem vállalja a felelősséget a saját hibájáért, és mert van magánál alkalmasabb ember erre a pozícióra.
- Mégis kicsoda?
- Szabados tizedes.
- Szabados? Előbb fogja kiszűrni a maga szemét, hogy ne lássa mit csinál, mint hogy megold egy bűnügyet.
- Miért? Az apagyilkos ügyet ki oldotta meg?
- Senki. A tettes bejött vallomást tenni.

Akit sose kaptak el

– Ez is bizonyítja, hogy Szabados Béla jobban érti a feladatát, mint maga. A tizedest hadnagyi rangba emelem, magát pedig lefokozom tizedessé!

– Ahhoz a miniszter úr engedélye is kell!

– Mindent meg fogok tenni, hogy megszerezsem az engedélyt. Az a vén idióta meg is fogja adni. De ha már itt tartunk, Tóth! Maga jelentkezik porta szolgálaton, most!

– Uram, Tóth jelenleg egy ügyön dolgozik, amiben jelentős lépéseket tett. Nem veheti el tőle az ügyet, amíg nem hibázik.

– Igen? Ki mondja ezt?

– A szolgálati szabályzat, uram!

– Jól van, fiacskám! Figyelni fogom magát! – mondta, ezzel kiviharzott az irodából. Ezt a menetet Nagy nyerte meg, de ha ez sokáig így marad, akkor nem lehet mindig ő a győztes.

* * *

Nagyné idegesen üldögélt a televízió előtt. Összejöttek a dolgok. Nem elég, hogy Szemes parancsnok kórházban fekszik, és szerencsétlen Zsuzsika meghalt, még a család összes gondja az ő fejére hullott. Férje két napja idegbeteg, nem foglalkozik mással, csak ezzel a leveles üggyel, és ráadásul, mióta megtudta mi történt barátjával, azóta még morcosabb lett. Anyja bejelentette, hogy elég volt a gyászolásból, három éve él özvegyen, nem bírja tovább. Úgy döntött, hogy újra férjhez megy. És ezt pont aznap kellett elmondania. Ezután ismét csörgött a telefon. A Heves megyei Központi Ügyeleti Kórházból telefonáltak, hogy nagyapját be kellett szállítani a kórházba, jelenleg az intenzív osztályon fekszik. Ez annyira nem ejtette kétségbe, bár szerette nagyapját, de volt két körülmény is, ami miatt nem hullajtott érte könnyeket. Az egyik, hogy tizenhét éves koráig nem is ismerte a nagypapát, mert az csak néhány forró éjszakát töltött el nagyanyjával, majd elhagyta. Annak az éjszakának természetesen meglett az eredménye, méghozzá Nagyné édesapja, aki három éve tüdőrákban elhunyt.

A nagypapa akarta megkeresni egykori szeretőjét, aki iránt még – állítása szerint – harminc év után is érzett valamit. Természetesen először nem fogadták kellemesen, de a magyarázat, amit adott eltűnésére megfelelőnek bizonyult. Azt mesélte, hogy disszidálnia kellett, mert politikai uszítás miatt keresték őt. Nagyné még emlé-

kezett mit kérdezett apja az ajtóban álló, és izgalomtól reszkető öregembertől:

– Mi volt a bűnöd?

– Semmi. A szomszéd felnyomott mindenféle hamis váddal, mert nem bírta a pofámat.

– És akkor miért nem maradtál itt, hogy megvédd magad?

– Édes fiam, ha te akkor meg tudtál volna azoknak bármit magyarázni, akkor te lettél volna a világ nyolcadik csodája.

A párbeszéd hosszúra nyúlt, de a végeredménye az lett, hogy az ebédlőasztalnál egy pohár bor mellett elmélkedtek a múltról. A nagymama, aki miatt jött az öreg, Alzheimer – kórral feküdt a kórházban. Nem találta meg az asszonyt soha, akit annyi honvágy és szenvedés után keresett. Álmai asszonya másnap meghalt.

A másik oka az volt Nagynénak, hogy a nagypapa szintén tüdőrákos volt, ugyanúgy, mint édesapja, bár ő már tíz éve él együtt a kórral, de már nem fogja sokáig bírni.

Mindezek után felhívta férjét, hogy el kéne menni Egerbe meglátogatni a papát, még mielőtt késő lenne. Megbeszélték, hogy két nappal később megejtik a dolgot, mert hála Pethő százados agyrémének, előbb nem lehet. A hadnagy sem tudott mit tenni ez ellen. Reménykedtek, hogy még időben fognak érkezni.

Nagyné tehát nem volt vidám kedvében, sőt, kifejezetten rossz pillanatokat élt át. És emellett ott volt a kezében még valami. Valaminek az eredménye, amit nem akart. Pontosabban még nem akart, valami, amitől egy kicsit félt eddig.

* * *

A százados távozása után a Tóth, Aranka és a doki csüggedten néztek egymásra. Tudták, hogy ha ez így folytatódik, akkor ennek nem lesz jó vége. A hadnagy tért magához először.

– Itt hagyta a levelet! – mondta és olyan buzgalommal kezdte el kibontani, mint ahogy az elsős kisdíák ismerteti anyukájával, hogy ő igenis tudja az abc-t.

x; y; kétszer is gonoszok
bumm

Akit sose kaptak el

– Kétszer is gonoszok? Kétszer hét az tizennégy. – gondolkodott hangosan Aranka. – Az lehetetlen, hogy 1914-ben ez bármit is csinált volna, hiszen, akkor nem nyolcvan, hanem kilencvenkettő éves...

– Nem, Aranka. – szólt bele az okfejtésbe Tóth. – Nem 14 a kétszer hét. Ha jobban átgondoljuk, szinte időrendben értesít minket a tevékenységéről. Már a hetvenes éveknél tart. Tehát ebben az esetben kétszer hét, az...

– Hetvenhét! – fejezte be a doki. – 1977-ben megint felrobbantott valamit, de mit?

– Hetvenhét? – szólalt meg a titkárnő. – Nem akkor robbantották fel az OGSZ egyik telephelyét? Három hétig nem volt utána gáz.

– Az Országos Gázellátó Szolgálat telephelyét? Lehetséges, bár én akkor még csak hat éves voltam, úgyhogy nagyon nem emlékszem a dologra. – jegyezte meg a hadnagy. – Tóth majd holnap utána néz, ugye?

– Természetesen, uram.

– Együttal nézzen utána az öt kismalacnak is.

– A hordón lévő feliratot üzenetnek értékeljük?

– Mivel ő vezetett el minket oda, ezért, úgy gondolom, hogy igen. Ez egy nyom! – mondta a hadnagy, nagyon komolyan.

* * *

Nagyné már vagy két órája a TV-t bámulta, amit be sem kapcsolt, csak arra volt jó, hogy rábambuljon és eméssze magát, amikor meghallotta, hogy kulcs fordul a zárban. „Attila hazajött!” – gondolta. Mikor férje belépett az ajtón, ő csak ránézett. A doki az első pillantásból tudta, hogy valami történt.

– Mi a baj?

– Semmi.

– Nagyapád miatt vagy ilyen letört? Őreg már, hiszen kereken nyolcvan éves, és ráadásul beteg is...

– Nem csak erről van szó! – szólt közbe az asszony azon angyali hangon, amellyel egy vadállatot is meg tudott volna szelídíteni. Ránézett a férjére, majd hirtelen kivágta:

– Terhes vagyok!

Dr. Nagy Attila, a rendőrség már-már legendás hadnagya csak állt, mint akit fejbe vágtak egy tuskóval legalább háromszor. Tátott

szája szélén egy kis nyálcsepp megjelent. Az a nyálcsepp ébresztette fel a meglepetés okozta sokkból.

– Hogy micsoda? – tette fel az amerikai filmek férjeinek egyik tipikus kérdését.

– Terhes vagyok! – ismételte meg a mondatot a nő.

– De hát... ez hihetetlen! – mondta a doki, majd mondatát olyan reakció követte, melyet felesége nem is gondolt volna. Odarohant hozzá, átölelte és magához szorította a nőt. Rádöbbsent, hogy mi az, ami eddig hiányzott az életükből. Olyan örömet érzett, melyet, még soha az életében.

* * *

Tóth úgy gondolta, hogy kijár neki is egy kis lazítás, ezért miután leadta a szolgálatot, az autóját letette a házuk előtt, és beszólt a nagymamájának, hogy ne várja még, mert leugrik egy-két sört meginni egy általa nagyra tartott szórakozóhelyre.

Mikor már az egy-kettőből három-négy lett, furcsa jelenet zajlott le a bárban a szeme láttára. Egy nagydarab ember kiabált egy fiatal lánnyal.

– Minek jöttél, ide, te szemét, kis ...

– Mi közöd van hozzá, te? – kiabált vissza a lány. Tóth bár nem látta a csaj arcát, mégis felettébb ismerős volt neki a hangja és a stílusa.

– Azt hiszed, hogy te ide bejöhetsz?

– Már mér' ne jöhetnék ide, ha asztat akarom? He?

– Mert én megtiltom.

– És ki vagy te itten, te mocskos kéjenc gazember?

– Én a szomszéd kerület egyik rendőrmestere. – válaszolta a férfi kiabálva. „Nocsak, egy kolléga?” – gondolta Tóth, aki még mindig csak hallgatta a beszélgetést, de nem szólt közbe.

– Akkor toljad vissza a seggedet a szomszéd kerületbe, te?

– Na jó, ebből elég volt! – mondta a férfi, és elővett egy bilincset.

– Maga le akarja tartóztatni a hölgyet? – szólalt meg ekkor Tóth.

– És ha igen, akkor mi közöd van hozzá?

– Tóth Tamás Országos MaFüSz Központ, gyilkossági csoport. – mutatta meg az igazolványát a férfinak.

– Boros Krisztián őrmester, Kőbányai MaFüSz Központ, erkölcsrendészet. – hangzott a válasz.

Akit sose kaptak el

– Mit vétett a szabályoknak a kisasszony? – kérdezte a fiatal rendőr, majd ránézett a lányra. Nehezen tudta leplezni meglepődöttségét, amikor felismerte benne a Fűzfavirág utcai cigánylányt. Az szintén nagy szemeket meresztett a rendőrré.

– Üzletszerű kéjelgés – hangzott a válasz.

– Anyád a kurva! – hangzott a lány véleménye.

– És hivatalos személy sértegetése.

– Az üzletszerű kéjelgésre van bizonyítéka?

– Felajánlkozott nekem.

– Te mocskos...– kezdte volna a lány ismét a szitkozódást, de Tóth egy pillantással bele tudta fojtani a szót.

– Tanúk?

– Én.

– Nem elég. Én láttam bejönni a lányt az előbb, és maga ment oda hozzá. – füllentette Tóth, de szerencséjére bejött a húzás.

– Jó akkor ejtve a vád! De a sértegetés még él, úgyhogy, ha megbocsát, akkor végezném a dolgom – mondta a férfi ezzel félretolta a fiút, és elindult a lány felé, aki rémülten nézett Tóthra.

– Maga szolgálatban van, uram?

– Nem vagyok, miért?

– Mert szolgálati időn kívül maga nem minősül hivatalos személynek, tehát a sértegetés vádja is ejtve van. Ha óhajtja a helyi rendőrségen panaszt tehet, de akkor is legfeljebb távolságtartásra ítélik a lányt.

– Figyeljél már, te okos Tóni. És ha leverek neked egyet?

– Az hivatalos személy szándékos bántalmazása, ugyanis én szolgálatban vagyok – hazudta ismét Tóth.

– Igen? És mi a fenét keresel egy kocsmában szolgálatban?

– Találkozóm volt a hölgygel, aki egy gyilkossági ügyben tud nekem felvilágosítást adni.

– Aha – a férfi nem tudott többet mondani, mert ráértett, hogyha tovább beszél, akkor csak még rosszabbra fordul számára a helyzet. Megfordult, és visszaült a pulthoz. Tóth kifizette a fogyasztását, és jó hangosan, hogy mindenki hallja, ezt mondta a lánynak:

– Lakatos kisasszony, talán menjünk egy nyugodtabb helyre beszélgetni.

– Menjünk! – egyezett bele a lány, mert tudta, hogy ha Tóth elmegy, de ő itt marad, akkor az a nagydarab nem fogja annyiban hagyni a dolgot.

Mikor kiértek, a lány egyből támadóállásba helyezkedett.

– Ha azt hiszi az úr, hogy ezé’ kap valamit akkor tévedik, mer’ én nem adok...

– Nem hiszem, hogy kapok valamit, sőt nem kérek. Ha akarja taksin hazaviszem. – vágott közbe Tóth kedvesen.

– Magáho’?

– Nem. Úgy értettem, hogy haza viszem magát a lakására, majd utána én is hazamegyek az enyémbe.

– Nem akarok még hazamenni.

– Akkor megy egyedül?

– Megyek én.

– Mondja, nem kérhetnék mégis valamit?

– Na, mit akar az úr?

– Ha maga is beleegyezik, és van hozzá kedve, akkor holnap velem vacsorázhatna.

– Há’ én nem tudom. – mondta a lány, de közben elpirult. Talán még soha nem hívták meg így vacsorázni őt. Talán nem is gondolta, hogy azok között, akik őt világéletében csak „kisebbségnek” csúfolták akad akár egy, aki nem így cselekszik. Pedig akad. Nem is egy, hanem akár száz is. Csak nehéz rálelni.

– Tudja mit? – mondta végül a lány. – Nem mehetnénk most?

– De igen. – mosolyodott el Tóth, aki talán még életében nem örült ennyire beleegyezésnek, mint abban a szent pillanatban.

Elindultak egymás mellett az úton, egy kis magyaros vendéglő irányába, amit Tóth kifejezetten kedvelt, és nagyon jól ismert.

* * *

Nagyné, férje karjaiban aludt el a franciaágyon, amit még nászajándékként kaptak. A tudat, hogy gyermekük lesz, derűsebbé tette számukra a jövőt.

A hadnagy reggel korán kelt, mert nem volt biztos abban, hogy a délutáni beszélgetése a századossal semmissé nyilvánította a reggel nyolc órára megbeszélt jelentést. Megitta szokásos kávéját, és autóba ült.

Háromnegyed nyolc előtt tíz perccel már ott volt a központban. Pontosan hétóra ötvenhét perckor kopogtatott a százados ajtaján, remélve, hogy beérkezett már. Néhány másodperces feszült csend után Pethő százados hangját hallotta:

– Ki az?

Akit sose kaptak el

– Nagy Attila hadnagy jelentkezik, uram! – mondta a szokásos, szabványszöveget, amit még a rendőriskolában vertek bele a fejébe.

– Mit akar? – kérdezte a hadnagy legnagyobb meglepetésére a százados.

– Ma reggel nyolc órára beszéltük meg, uram – válaszolta döb-bent hangon a doki, mert nem volt ahhoz szokva, hogy a felettesével egy zárt ajtón keresztül beszélgessen. A háttérben, mintha egy másik hangot is hallott volna.

– Jöjjön be! – mondta kelletlen hangon a százados.

Amikor benyitott érdekes látvány tárult a szeme elé. Az irodában tényleg volt más is a századoson kívül.

* * *

Egy mobiltelefon csörgése zavarta meg az öregember legszebb álmát. Morgolódva vette fel.

– Haló! Mi fenét akarsz már megint? ... Igen! Megcsináltam! ... Nem. Nem érdekel! ... Rendben van! ... Ne hívogass többet, mert nem fogom felvenni! ... Mi? ... Hogy új? ... Jó! Úgy lesz, ne aggódj! ... Megértettem, hogy most azonnal! ... Hagyjál már békén, te vén tetű!!! ... Menj a pokolba!

Az öreg elhajította a mobilt a szoba másik végébe. Morgolódva odament az íróasztalhoz, és elővett egy üres papírt, és egy borítékot. A papírra ráírt valamit, de ezúttal jobb kézzel. A borítékot is a jobb kezével címezte meg, majd reszkető kézzel beletette a levelet. Ezután kitepte az egyik hajszálát, és azt beletette. Végül lenyálazta, és lezárta művét. Kinyitotta az asztal másik fiókját, s egy bélyeget halászott elő, melyet ráragasztott a borítékra.

Azután megfogta a levelet, és elindult vele a legközelebbi postaláda felé. Az mintegy háromszáz méterre volt az öreg vityillójától. Lassan bandukolt az úton. Aki látta, az észrevehette, hogy a bal lábát enyhén húzza maga után. Nem volt már fiatal, nem égett már benne az a tűz, ami régen, ha eluralkodott rajta, a világot is meghódította volna. Egyre rosszabbul látott, egyre többször fájlalta valamijét – ami nem is csoda ismerve meglehetősen különc étrendjét.

Beletelt vagy tíz percbe, amíg odaért a postaládához, amely vörös volt, mint a pokol tüze. Belevetette hát a levelet ebbe a tűzbe, majd megállt egy percre. Nem ábrándozni, aki azt gondolná, az nagyot téved. Egyszerűen csak elfáradt ebben a kimerítő sétában. Álldogá-

lás közben rápillantott a postaláda nyílására, majd meglehetősen hangosan azt mondta:

– Ez az utolsó!

* * *

Tóth kissé mámorosan ébredt fel. Félálomban rápillantott az ébresztő órájára, ami fél kilencet mutatott.

– Te jó Isten! Elkéstem! – mondta. Hangjának hatására a takaró elkezdett mozogni mellette, bizonyítva, hogy kitűnően sikerült az esti vacsora. A cigánylány kinyitotta szemét, és Tóth felé fordult.

– Jó reggelt! – mondta.

– Jó reggelt, Marika! Nekem sietnem kell dolgozni. Így is késésben vagyok.

– Ne menjél ma be.

– Muszáj. Fontos ügyön dolgozom, és most figyel rám a parancsnok helyettes. Kissé pikkel rám.

– Hm. Pedig olyan jó lett volna, ha még maradsz. – mondta vágyakozó hangon a lány, és olyan mozdulatot tett a kezével, amellyel bizonyította, hogy tényleg jó lenne mindkettejüknek, ha Tóth nem menne dolgozni. A fiú néhány másodpercre leblokkolt, hiszen nem volt számára kellemetlen a dolog, sőt...

De akkor sem hagyhatta most, hogy Pethő mindenféle apróság miatt elvegye tőle az ügyet, és beültesse portára. A lány nehezen akarta ezt megérteni, de Tóth megígérte neki, hogy siet haza.

Még mielőtt elindult volna megbeszélte nagymamájával, hogy ki az a lány az ágyában, meg ilyesmi. A nagymama mosolyogva fogadta a hírt, hogy unokája végre talált egy lányt magának, és talán mégis teljesülhet régi álma. Megérheti dédunokája megszületését. Nagyon rendes család volt az övék, ami abból is látszik, hogy a nagymama nem forszírozta a lány hova tartozásának kérdését. Úgy gondolta, hogy ha unokájának ez a megfelelő, akkor neki is jó lesz, hiszen nem szólhat bele az életébe.

Félórával később Tóth lélekszakadva rohant be a központ főkapuján. Az első ember, akivel szembe találkozott Szabados tizedes volt.

– Na mi van, pincsi? – mondta gúnyosan a férfi.

– Mit óhajt, tizedes.

– Több tiszteletet, közrendőr! Én a maga felettese vagyok, és nemsokára a gyilkossági csoport vezetője leszek.

– Azt lesheti! – állt támadóállásba Tóth.

– Igen? A dokikád éppen Pethő százados irodájában van, és ott a belügyminiszter úr is. Az öreg hadnagy már délben tizedes lesz.

– Micsoda? – a fiú köpni-nyelni nem tudott a meglepetéstől. Eloldalgott szomorúan, hiszen tudta jól, hogy az a szemét Pethő képes lesz és kifúrja a hadnagyot még a MaFüSz-ből is. Búslakodás közben belenyúlt az egyik zsebébe. Érezte, hogy valami kemény, négyszögletes dolog van benne. Kivette, megnézte, és amikor meglátta mi az, lélekszakadva odarohant a százados irodájához, és se szó, se beszéd benyitott. A tizedes, aki követte a fiút, csak állt a folyosó végén, és nézte, hogy mi történik. Mosolyogva elindult a büfé felé. Azt, hogy mi volt a közrendőr kezében még ő sem láthatta.

Mintegy félórával később a központ hangosbeszélőjén a következő mondat hangzott el:

– Szabados András tizedest várják a parancsnoki irodában!

A tizedes önelégült vigyorral a képén indult el Szemes Jenő régi irodája felé. „Már ki is rakták mind a kettőt! Én leszek a gyilkossági csoport vezetője!” – gondolta a rendőrtiszt.

Amikor belépett a parancsnoki irodába, mosolyogva megszólalt:

– Jó napot kívánok a MaFüSz új, és tiszteletbeli parancsnokának...

– Hallgasson már el, Szabados! – mondta egy olyan hang, amire nem számított.

– Nagy? – kérdezte a tizedes, szinte sokkot kapva.

– Igen, én. Maga rémhír terjesztéséért, és a kollégák zaklatásáért a következő büntetést kapja. Rangjától megfosztatik, és átkerül a közlekedésrendészetre – mondta a hadnagy olyan hangon, mintha valamilyen isteni ítélőbíró lenne.

– De hát én mindig...

– Vizontlátásra, közrendőr!

– De én...

– Mondom, vizontlátásra!

– Vizontlátásra! – nyögte ki Szabados közrendőr, és lehajtott fejjel kisétált az irodából.

Néhány perccel később újra megszólalt a hangosbeszélő:

– Rátzné Balogh Arankát várják a parancsnoki irodában.

A titkárnő csodálkozott ugyan, mert őt még sohasem hívták be a parancsnokhoz, de mivel ő is alkalmazott volt, teljesítenie kellett a

kérést. Felállt az asztaltól, és elindult. Amikor bekopogott, egy ismerős hang mondta bentről:

– Szabad! – a titkárnő nem akart hinni a fülének. Olyan sebesen nyitott be, hogy majd fellökte Tóthot, aki az ajtó mögött állt.

– Jaj, bocsánat! Maga az, hadnagy úr? – csodálkozott a nő.

– Téved, Aranka! – mondta Tóth vigyorogva. – Ő már nem hadnagy, hanem százados, és ha megoldjuk a leveles ügyet, akkor ezredes lesz.

– Addig is, Tóth tizedes lesz szíves, és csendben marad, mert nem venném a szívemre, ha portára kellene ültetnem. – utánozta a hadnagy Pethő századost, amely valószínűleg jól sikerült, mert a két másik ember csodálkozva nézett rá, majd elkezdtek nevetni.

– De hát ez, hogy történt? – kérdezte Aranka, aki még mindig azt hitte, hogy álmodik.

A hadnagy – illetve már százados – elmesélte a nőnek, hogy ő hogyan jelent meg nyolc órára Pethő irodájában, ahol ott ült a belügyminiszter úr is. Majd elmondta azt is, hogy milyen jelenet játszódott le odabent:

– Jó napot, hadnagy! – mondta a belügyminiszter. – Foglaljon helyet. A százados azt mondja nekem, hogy maga alkalmatlanná vált a feladatának elvégzésére.

– Miért lennék én alkalmatlan? – kérdezte Nagy, színlelt meglepődöttséggel.

– Mert pazarolja az embereket, és a pénzt mindenféle gyerekjátékokra, és mert a maga hibájából halt meg egy ártatlan fiú itt a rendőrségen! – mondta ellenszenves hangon a százados.

– Mi ez a levél história? – kérdezte a miniszter, akin látszódtott, hogy felelősségteljes döntést kíván hozni, ezért meg fogja hallgatni a hadnagyot.

– Uram. Június elsejétől kezdve minden nap kapunk egy rejtélyes levelet, vagy egyéb üzenetet. Egy az én nevemre jött, egy pedig Szemes Jenő nevére. Megfejtettük a levélíró által használt, annyira nem bonyolult kódot, és értelmeztük az utalásokat. Ezek szerint a férfi 1940-től kezdve gyilkolt, rabolt, robbantott, tehát az összes főbenjáró bűnt elkövette, amit lehet. Többek között azt is állítja, hogy ő volt a 69-es gyilkos is.

– Valóban? – erre a szóra felkapta a fejét a miniszter is, hiszen tudta, hogy mennyire sötét folt ez az életükben. – Folytassa!

– A férfi az egyik levelében egy helyszínre is utalást tett, amelyet Tóth Tamás közrendőr megvizsgált. Őt én kértem fel, hogy segítsen ebben az ügyben. Ott kiderült, hogy a férfi 1979-ben megrendezte a halálát, már másodjára, mert előtte 1952-ben is. A városka egyedülálló módon 1951 és 1985 között tablókat készítettek a lakókról. Először '53-ban látható a férfi, utoljára pedig 1978-ban. Az egyik városlakó, aki ismerte őt azt mondta, hogy a rendőrség őt gyanúsította a sorozatgyilkossággal, de mielőtt kiértek felrobbant a gázpalack, ami azért is furcsa, mert a férfihoz be volt kötve a gáz.

– Ez felettébb érdekes, de ez még nem bizonyít semmit. Ettől még szórakozhatnak a hülyegyerek is. – replikázott Pethő.

– Mint már mondtam tegnap önnek, ha hülyegyerek szórakoznának, akkor nem fizettek volna ötvenezer forintokat idegen embereknek, hogy feladják a leveleket.

– Maga ilyet nem is említett, mert szándékosan elhallgatja a fontos dolgokat előlem, csak azért, hogy learathassa a babérokat, és maga lehessen a parancsnok, maga hatalmaskodó szemétláda. – kiabált magából kikelve Pethő, aki úgy látta, hogy ha el akarja érni a célját, akkor jobb lesz, ha taktikát vált. Ekkor jött el az a pillanat, hogy az ajtó kitárult, és beviharzott rajta Tóth. Hárman is csodálkozva néztek rá, de ő nem törődött semmivel.

– Miniszter úr, a hadnagy komolyan foglalkozik a leveles üggyel, és biztos vagyok abban, hogy ez nem játék – zihálta.

– Jó-jó, de ki maga?

– Tóth Tamás közrendőr, gyilkossági csoport, uram.

– Maga az, aki újoncként már segíti a hadnagyot?

– Igen, uram.

– Ahelyett, hogy a dolgát végezné, és nem ezt a hatalmaskodó hadnagyocskát pesztrálná – ordította magából kikelve Pethő százados.

– Hogy a hadnagy hatalmaskodó lenne? – kérdezte Tóth, majd elővette a magnetofont a zsebéből. Azt a kis felvevőt, amivel a zálogházban készített felvételt, és ami előző nap délután a zsebében volt, amikor a százados jelenetet rendezett az hadnagy irodájában. Benyomta a lejátszás gombot, de az első mondat után ki is kapcsolta. „*Mi ez a klub délután itt? Nem tudják, hogy ez a MaFüSz központ, és nem kocsma?*” – hangzott a felvételről.

– Ezt ugye maga mondta tegnap délután, amikor bejött a hadnagy irodájába? – kérdezte a fiú.

– Én. És?

– Akkor hallgassuk tovább. – mondta a fiú, és elindította a lejátszót. Felvétel a teljes előző esti párbeszédet felvette, és most le is játszotta. A miniszter döbbenten hallgatta a beszélgetést. Amikor ahhoz a mondathoz jutottak, hogy: „Az a vén idióta meg is fogja adni”, akkor a miniszter felhorkant, Pethő arcán pedig megjelent egy kevéske nem alaptalan rémület.

Ezek után a belügyminiszter azonnali hatállyal felmentette Pethő századost, sőt lefokozta tizedessé, és parancsot adott Nagynak, hogy helyezze át a közlekedésiekhez. A hadnagyot kinevezte századossá, és a MaFüSz megbízott vezetőjévé.

A titkárnő döbbenten hallgatta, hogy mi történt. A végén pedig Tóth hozzátette:

– A hadnagy... akarom mondani a százados úr pedig engem előléptetett tizedessé.

– Gratulálok! – mondta Aranka, az örömtől még rekedtebb hangon.

– Tóth! Előrébb jutottunk valamivel?

– Nem, uram, de még ma utána nézek mindennek. Rendben van. Estig választ várok, mert holnap elutazom. A feleségem nagyapja kórházban van.

– Értem, uram.

– Aranka nézzon utána, hogy jött-e levél.

– Indulok, uram.

Körülbelül negyed órával később megérkezett a nő, és egy borítékot hozott.

– Csak egy? – kérdezte Nagy százados.

– Igen, uram, nem jött több.

– Ebben az esetben, nézzük meg. – mondta a doki. Meglepődött, amikor a következőt látta a levélben.

1; 9; 8; 2

Fenyves

– Leírta az évszámot! – mondta. – Vajon most miért?

– Talán azért, uram, mert nem biztos abban, hogy megfejtettük az eddigieket, és most felfedi a kódját.

– Ez az elmélet csak akkor állja meg a helyét, ha...

– Ez az utolsó levél! – fejezte be a mondatot Aranka.

Akit sose kaptak el

– Igen. Juttassa el Tóthhoz ezt is, és mondja meg neki, hogy es-tére mindent tudni akarok.

– Igenis, százados úr!

Ez után Nagy a telefonhoz nyúlt, hogy közölje feleségével a fejle-ményeket. Nem szívesen vállalta a parancsnoki rangot, de gondol-nia kellett arra, hogy ez valamivel több fizetést biztosít neki, és a születendő gyermek sok pénzt visz majd el. Ha nem így alakul meg-gondolta volna a dolgot, mert annak, hogy parancsnok lett az az átka, hogy az irodában csücsül, és csak figyeli az ügyeket, nem vesz részt a megoldásban, hacsak nem muszáj. Pedig Nagy Attila éppen a nyomozást szerette az egészben. Logikus, hogy nem a hul-lák látványa inspirálta őt, hogy nyomozói munkát végezzen, mikor beszélgethetne dilisekkel is valami harmadrangú pszichiátrián. Nagyné annyira boldog volt, mikor meghallotta, hogy férje lett a parancsnok, hogy még a kezében lévő vázát is eldobta örömeiben. Viszont azt nagyon is jól tudta, hogy Dr. Nagy Attila minden akart lenni, de parancsnok nem.

– De... biztos, hogy nem fogod megbánni? – kérdezte aggódó hangon.

– Miért bánnám meg?

– Te mondtad mindig, hogy a világ minden kincséért sem lennél parancsnok.

– Úgy látszik, hogy két kincs is van, ami miatt lennék.

– Mik azok?

– Nem mik, hanem kik... te meg a kicsi. – mondta a százados nyugodt, szeretetet sugárzó hangon. – Most az a legfontosabb, hogy neki mindent meg tudjunk adni.

Nem látta, hogy erre a mondatra felesége elmosolyodik. Kétség-telen, hogy egy nőnek ennél szebbet nem is mondhat férfi... de leg-alábbis kevés olyan mondat van, mely ennél többet ér.

* * *

Tóth mielőtt nekidurálta volna magát a nyomozás folytatásának, felhívta a nagymamáját telefonon. Ő is elmesélte, hogy előléptették, amire a nagymama kifejezetten büszke volt. Néhány szót beszélt a lánnyal is, aki először haza akart menni, de a nagymama hatására úgy döntött, hogy marad. Mindketten örültek neki, hogy ilyen ha-mar karriert futott be a fiú, még ha csak az elején is járt a dolog-

nak, de akkor is. „Ez már teljesítmény!” – hallotta Tóth órákkal később is nagymamája dicsérő szavait.

Miután a beszélgetést befejezte, egyből elkezdett dolgozni. Serényen jegyzetelt és kutatott. Egyetlen percre sem állt meg. Közben azért felderengett benne, hogy mennyi értelme van ennek a nyomozgatásnak, hiszen úgy tűnik, hogy a levél küldözgetője előbb utóbb nyomra vezetni őket. Ha nem tettek volna eddig sem semmit, akkor is elvezeti őket saját magához. Ezzel csak annyit érnek el, hogy mindent tudni fognak róla, egyetlen kivétellel... hogy hol van.

Hat órán keresztül dolgozott, de mindent megtalált. Elindult Nagy irodájához. Már majdnem odaért, mikor eszébe jutott, hogy a doki már másik irodában dolgozik. Ezért visszafordult a „parancsnoki híd” felé. A dolgozók évtizedek óta így becézték azt a folyosót, ahol a parancsnok irodája volt.

Bekopogtatott az ajtón, és amikor Nagy engedélyt adott, akkor belépett azon.

– Uram! Megvan minden.

– Igen?

– Igen.

– Hallgatom, aztán én is mutatok magának valamit.

– 1974. január 7.-én egy férfit gyilkoltak meg a Margitszigeten. A hullát két nappal később, egy bokorban találták meg. Május 11.-én a saját házában egy fiatal nőt végeztek ki, Július 15.-én szintén egy nőt és a szeretőjét, végül november 1.-jén egy öreg özvegyasszonyt, aki a férje sírjára vitt virágot a temetőbe. Sehol tanú, sehol nyom, a tettest azóta sem kapták el.

– Nagyszerű.

– Ami 1977-et illeti, úgy tűnik, hogy Aranka véleménye helytállóan bizonyult. Az egyetlen ismeretlen okból bekövetkezett robbanás az Országos Gázellátó Szolgálat központi telephelyén történt. Az eseménynek egyetlen következménye, hogy három hétig nem volt gáz Budapest központi kerületeiben.

– Remek.

– 1979-ben tudjuk mi történt.

– Gázpalack a Major téren.

– Így van! 1982-ben viszont a kamaraerdei fenyves gyulladt fel. Egyetlen halottja volt az akkor balesetnek vélt eseménynek, egy hajléktalan, aki az erdőben talált magának valamilyen menedéket. Ennyi.

Akit sose kaptak el

– Jó akkor nézze meg ezt a levelet, ami nem egészen fél órája érkezett. – mondta Nagy százados.

A levél tartalma eltért a többitől, ugyanúgy, mint a kézírás is, amivel írták.

Elakarják kapni a tettest? Nyissák ki a szemüket. Ne legyenek vakok, mert akkor nem fognak látni.

Tóth ámulva nézett a levélre, majd elmesélte Nagynak, hogy min gondolkodott, miközben a kutatást végezte. A százados egyetértett a fiúval.

– Ezért nem is hívogattam a postán kapott számokat. Viszont ezt a levelet leküldtem a labiba, és már megjött a válasz. Olvassa.

„A levélen és a borítékon ujjlenyomatok vannak, melyek Torma Ákostól származnak. A férfi többször is börtönben volt okirat-hamisításért. Bárkinek az írását le tudja utánozni. Jelenleg felfüggesztett büntetés van kiszabva rá. Címe: Budacsongrádi, Budapesti út 231. Életkora: 79.

A borítékban egy hajszálat találtunk, mely szintén a fent említett személytől származik.”

– Mi a véleménye?

– Uram, hadd menjek oda. – kérte izgatottan a fiú.

– Pontosan ezt akartam én is kérni, de magával megyek.

– Rendben, uram.

– Induljunk.

Odaértek a megjelölt címhez. Nem volt a kis ház valami épületes látvány. Az oldalai épp hogy nem dőltek még be annak a vityillónak, amelyben az öreg lakott. A kertben a parlagfűvön kívül talán csak a csalán virágzott. Becsöngettek. Az öreg eléjük sietett.

– Mit akarnak az urak?

– Nagy Attila százados vagyok, a MaFüSz parancsnoka. Kollégám Tóth Tamás tizedes. Maga Torma Ákos?

– Ez a nevem. – válaszolta az öreg kelletlenül. – Maga nem csak hadnagy?

– Ma reggel óta nem.

– Százados – szólította meg Tóth a felettesét.

– Mit óhajt, tizedes?
– Nem ő a mi emberünk.
– Micsoda?
– Uram, én láttam a fényképét a gyilkosnak, és ez nem ő.
– Plasztikáztatott! – erősködött Nagy.
– 1979-ben? Hol él maga ember? – kérdezte az öregember, majd felröhögött. De ez a röhögés inkább egy vonyításra emlékeztette a rendőröket, mintsem nevetésre. A hideg futkosott a hátukon az öreg hangjától.

– Honnan tudja, hogy 1979-ben tűnt el a gyilkos, ha nem maga az? – kérdezte Nagy.

– Onnan, hogy én írtam az összes levelet.

– Miért?

– Nem mondom meg.

– Ha nem mondja meg, akkor feljelentem rendőri munka akadályozásáért, és akkor szépen lecsücsüli azt a meglévő négy évet.

– Pénzért.

– Kinek dolgozik?

– Fogalmam sincs!

– Ne hazudjon!

– Nem hazudok! Kaptam egy csomagot. Volt benne egy levél, harmincezer forint, meg egy ilyen mobiltelefon.

– Megvan a levél?

– Meg.

– Hozza ide.

– Jöjjenek be, nem fogok itt szaladgálni. Öreg vagyok én már.

Érdekes látványt nyújtott a két rendőr számára a ház belülről. Legszívesebben kirohantak volna onnan, akkora ganéj volt odabent, de nem tehették. Még nem.

A levél valóban előkerült.

Torma úr!

Azt hallottam, hogy maga tudja a legjobban utánaizni az emberek kézírását. Küldök önnek egy telefont, amin el tudom magát érni. Május 25.-én hívom. A fáradozásaiért harmincezer forintot kap előlegebe. A további bérét a jelölt napon megbeszéljük.

Tartsa a telefont bekapcsolva!

- Ez minden? – kérdezte a százados.
- Ez. Miért nemzetközi összeesküvést várt, uram?
- Ne viccelődjön. Nincs abban a helyzetben. Felhívta?
- Felhívott.
- Hol a telefon?
- Odavágtam a sarokba.
- Mikor?
- Mit mikor?
- Mikor vágta oda?
- Reggel.
- Ma?
- Ma.

Tóth közben odament megnézni a telefont. A kezébe vette, megforgatta, majd a következőt jelentést tette:

- A telefon összetört.
- Miért dobta oda? – fordult az öreghez a doki.
- Mert ezt kérte.
- Ki?
- Hát ez a P.R.
- Nem tud róla semmit?
- Nem. Csak annyit, hogy megkért, hogy adjak fel egy pár levelet.
- Mennyit fizetett a harmincezren felül?
- Levelenként húszat.
- És a kazetta?
- Azt ő küldte, hogy adjam fel.
- Mi volt pontosan a feladat?
- Megírni a magának, vagy annak a Szemesnek szóló levelet, meg két másikat. Feladni egy találomra kiválasztott címre mindkettőt.
- Mi volt a „másik” – levelek tartalma?
- Utasítások, hogy mikor adják fel a levelet, illetve ügyvédeknek a pénz átadásáról szóló levél.
- Ügyvédeknek? – kérdezte értetlenkedve a doki, aki eddig nem hallott semmiféle ügyvédről.
- Igen. Egy eset kivételével ügyvéden keresztül intéztem a pénzek kifizetését. Az szerepelt minden levélben, hogy ha megkapja az ajánló szelvényt, és az embernek küldött levelet, adjon át a jelentkezőnek ötvenezer forintot.

– Mi volt a kivétel?

– Egy aranylánc.

– Ennyi, amit mondani tud?

– Ennyi. Nem akar bevenni, ugye?

– Uram. – szólt közbe Tóth. – Szerintem felesleges bevenni. Végül is nem követett el bűnt azzal, hogy leveleket írt. Ráadásul segítette a munkánkat.

– Ez igaz...– gondolkodott el Nagy. – Nem visszük be, de ha eszébe jut valami, akkor telefonál. Ha megtudom, hogy elhallgatott előlem valamit, akkor visszamegy a dutyiba. Érti, öregem?

– Értettem.

Mivel egy autóval szálltak ki a helyszínre, és a parancsnoknak semmi kedve nem volt már visszamenni a központba, megkérte Tóthot, hogy vigye haza.

– De uram, ha nem a saját kocsiján megy haza, holnap hogy megy Egerbe?

– A feleségem kocsijával.

– Ja, értem.

Így végül Tóth hazavitte főnökét. Útközben megbeszéltek egy-két hétköznapi dolgot, például Tóth eldicsekedett új barátnőjével, és megkérte a századost, hogy adjon parancsot annak a két rendőrnek a letartóztatására. Az nem mondott ellent a fiúnak, akit nagyon megkedvelt. Nagy még beinvitálta egy kávéra a fiút. Az nem ellenkezett. Mikor bementek, Nagyné azonnal eléjük jött. Miután túlestek a szokásos bemutatkozáson, elkezdett kávéfőzni. A két férfi addig leült a nappaliban. Komorak voltak, hiszen a gyilkost nem sikerült elfogniuk. Megint egy zsákutcába vezette őket. Talán nem is fogják soha elkapni. Talán nem is akarta őket nyomra vezetni, csak fel akarta hívni magára a figyelmet. Talán csak híres akart lenni úgy, hogy közben a háttérben meghúzódik. Lehet, hogy csak az újságban akart szerepelni, mint a huszadik század ismeretlen gyilkosa, akit soha nem kaptak el. Túl sok volt a feltételes mód.

– Én csak azt nem értem, hogy minek küldte a leveleket ez az ember, ha nem akarta, hogy a nyomára jussunk. – mondta Tóth.

– Ezt még a pszichiáter iskolában is tanítják. Az ilyenek fel akarják hívni a figyelmet magukra. Az eset csak annyiban egyedülálló, hogy általában elkövetkezendő bűntényekről van szó. Ebben az esetben azonban rég megtörtént, sőt sok esetben régen elfelejtett eseteket közöl velünk. Az is lehet, hogy nem is a levél írója volt, hanem csak játszik.

Akit sose kaptak el

– De uram. Egyértelmű. Legalábbis a két ál-öngyilkosság időpontja, és a tablóképek közötti összefüggés alapján.

– Ez nem bizonyíték, ezt maga is tudja. Legfeljebb ok a kutakodásra, de nem bizonyít semmit.

– Igaza van, uram! – mondta felettébb gúnyos hangnemben az újdonsült tizedes. – Az is lehet, hogy egy unatkozó ember kutatásokat végzett a múlt század megoldatlan esetei között. Elment abba a porfészekbe, ahol rábukkant arra, hogy tablókat készítenek a város lakóiról. Felfedezte ezt a Kovács Robit, és azt, hogy csak 53 és 78 között élt a városban, és úgy tesz, mintha ő lenne az az ember, aki valójában harminc éve halott. Nekem ez egy kicsit kacifántos. Magának nem?

– De igen. Mégse tudunk semerre lépni. Végig kutathatjuk az összes embert, akiknek ez a Torma levelet írt, de azok mind azt fogják mondani, hogy csak feladtak egy levelet a postán. Miért? Pénzért.

– Ez az. Aki játszik, az nem fizet ki több mint egymillió forintot csak úgy.

– Ha nagyon beteg az ürge, akkor igen.

– Szerintem annyira nem lehet senki sem beteg.

– Fene tudja!

Közben Tóth nézegette az asztalon álló családi fényképeket, majd nagy szemeket meresztve felemelte az egyiket.

– Ez kicsoda?

– Az? A feleségem nagyapja. Miért?

– Mert ő az.

– Mi? Maga meggárgyult?

– Nem uram! Megesküszöm rá, hogy ez az ember szerepel a tablón.

– De hát az nem lehet!

– Higgyen nekem, uram! Én láttam. Hány éves a férfi?

– Most volt...

– Mennyi?

– Nyolcvan.

– Hogy hívják?

– Pintér Róbert.

– P.R. – mondta ki a két kezdőbetűt a tizedes, de olyan hangon, mintha ő lenne a halál személyesen és azt közölné a századossal, hogy: „Érted jöttem!”.

– Ez hihetetlen! – mondta Nagy.

– Nem lakott a nagypapa Érden?
– Nem tudunk róla sokat.
– A nejem tizenhét éves korában ismerte meg. Ez pedig még csak kilenc éve. Igazából kétevente egyszer, ha találkoznak.
– Azt mondta, hogy beteg?
– Igen. Rákos. Miért?
– Lehet, hogy azért írta most ezeket a leveleket, mert tudta, hogy közel a vég, és...
– Idefigyeljen, Tóth. A feleségem előtt egy szót se! Még ne!
– Igenis, uram!
– Én holnap úgyis lemegyek hozzá, és kikérdezem. Maga pedig vegyen ki egy nap szabadságot. Holnapután mindent megbeszélünk!

– Igenis, uram!

Közben Nagyné behozta a kávé. Megitták, közben még néhány semleges szót váltottak, majd a tizedes megköszönte szépen a vendéglátást, és elindult haza.

Otthon finom vacsora várta, amit nagymamája, meg Viki – mert, hogy így hívták a lányt – készítettek neki. Pezsgőt is bontott a nagymama, aki nagyon büszke volt egyetlen kisunokájára.

Vacsora után a fiatalok bevonultak Tóth szobájába, és azt tették, amit már reggel is jó lett volna. Egy félórával később egymás karjaiban pihentek. A lány megszólalt:

– El kell mondanom valamit.

– Mondjad.

– De ki fogol dobni, mint ahogy az eddigi pasijaim is.

– Miről van szó? Férjnél vagy?

– Nem. Férjnél nem. De van egy fiam.

– Anyuka vagy? A kis Gazsi? Ó a fiad?

– Ja. – bólogatott a lány, majd ijedten kérdezte:

– Most kidobsz?

– Nem. Engem nem zavar, hogy van gyereked. Egy kis idő múlva talán lesz még egy. – mondta sejtelmes mosollyal az orra alatt a srác, majd ismét magához húzta a lányt.

* * *

Nagy nem akarta elhinni, hogy nejének a nagyapja lenne a tettes. Aznap este alig szólt feleségéhez, akinek ez fel is tűnt.

– Valami baj van, drágám? – kérdezte.

Akit sose kaptak el

- Nincs semmi. – hazudta a férfi.
- Az ügy idegesít?
- Igen.
- Ne foglalkozz vele most. Most foglalkozz velem.

Az egykori hadnagy nem ellenkezett. Hosszú és kellemes együtt-létük volt.

Másnap reggel kissé el is aludtak ennek köszönhetően, mert a telefon csörgése keltette fel őket. A kórházból telefonáltak, hogy a nagypapa nem érte meg a reggelt, de mindenképpen be kell menni-ük, mert egy vastag borítékot hagyott az egyik nővérnél azzal, hogy azt feltétlenül jutassa el Dr. Nagy Attilához, ha nem tudna vele személyesen beszélni. A doki furcsállta, hogy neki szól a levél, és nem a feleségének, de nem tudott mit tenni.

Miután letette a telefont, közölte a feleségével, hogy mi történt. A nő szabályosan felháborodott azon, hogy a nagyapja nem neki hagyott valamit, hanem a férjének. Annyira mérges lett, hogy kijelentette, hogy ő nem is hajlandó elmenni Egerbe ezek után, inkább otthon marad. A százados semmivel nem tudta rávenni feleségét, hogy kísérje el. Nem vesztek össze semmin végül is, és mivel nem is akart összeveszni a nővel, végül beadta a derekát, és egyedül indult el a Heves megyei Központi Kórházba.

Két és fél óra alatt jutott le oda. Amikor belépett a kapun, a portán megállították, hogy nincs látogatási idő.

– Nem látogatóba jöttem. A feleségem nagyapja tegnap este halt meg, és hagyott nekem egy levelet. Megbeszéltem az orvossal, hogy ekkorra jövök. – mondta Nagy, mire a portás felszólította telefonon. Amikor megkapta a választ, jelezte a századosnak, hogy bemehet.

„Ide nehezebb bejutni, mint a Nemzeti Bank széfjébe” – gondolta magában a doki.

Egy megnyerő kinézetű, fiatal orvos fogadta.

- Jó napot, kívánok! Dr. Imre Dániel vagyok!
- Jó napot! Dr. Nagy Attila.
- Maga is orvos?
- Eredetileg pszichiáter, de a MaFüSz megbízott parancsnoka vagyok.

– Értem. Tessék, itt van a levél, amiről beszéltem. – nyújtott át egy nagyon vastag borítékot a századosnak. – Érdekes körülmények között halt meg a nagypapa.

- Miért?

– Először is. Tegnap reggel kivitette magát egy nyilvános telefonhoz, és nagyon durva hangnemben beszélt valakivel.

„Torma!” – gondolta Nagy.

– Valóban? – kérdezte fennhangon.

– Igen. Reggel mikor megtaláltuk már nem élt. Az infúzió, amit éjszakára kapott ki volt húzva a kezéből. Azt hittük, hogy a nővér felejtette el beszúrni a karjába, de a medika is, és a szomszéd ágyon lévő beteg is váltig állította, hogy beszúrta. Ez a gyógyszer, amit azon keresztül kapott egy újfajta oldat, amely olyan módon lassítja a rákos betegek elhalálozását, hogy segíti újra termelni a rák által elpusztult sejteket. Nagyon kezdeti stádiumban lévő beteget már gyógyítottak meg vele, de még nem elterjedt a módszer. Meglehetősen drága, mert nem támogatott.

– Értem. És ezt kihúzta magából?

– Feltételezzük, hogy minden éjjel megtette, csak a vizit idejére szúrta vissza.

– Ez lehetséges.

– Elméletileg igen.

– És gyakorlatilag?

– Gyakorlatilag nem bizonyítható.

– És a nővérnek nem tűnt fel, hogy az infúziós tasakban több gyógyszer van, mint amennyinek lennie kéne?

– Tulajdonképpen nem, mert a tasakban nem volt több oldat. Valószínűleg az ágyszivacsba dugta át az öreg a tűt.

A doki megköszönte a felvilágosítást, és a levéllel a kezében elindult vissza a kocsijához. Rájött, hogy nem fogja megvárni, amíg hazaér, ezért visszafordult, és megkérdezte a portást, hogy van-e itt a közelben egy kávézó. Az készségesen megmutatta, hogy merre van egy. A százados útba ejtette a helyet. Egyszerű, köznapi presszó volt, nem túl nagy, de nem is zsúfolt. Bement, leült, kért egy kávé, és egy kólát, majd feltépte a borítékot. Nem véletlen, hogy vaskos volt, mert bitang hosszú levél került elő belőle. De nem is az volt a legnagyobb gond, hogy hosszú volt, hanem az, ami szerepelt benne:

Életem története, mely úgy igaz, ahogy én már nem élek, ha ezt valaki olvassa. Nevem: Pintér Róbert

1926-ban születtem meg Magyarországon, méghozzá Érden. Az ott van Budapesttől nem messzire. Orosz Róbert néven láttam meg a

napvilágot. Boldog életem volt, addig, míg el nem kezdtem gondolkodni. Mert amikor rájöttem arra, hogy a világ gonosz, és a világban a leggonoszabb az én apám. Ivott, vert, aztán megint ivott. Anyám elhagyott minket, mert talált egy gazdag embert, aki nem verte, hanem valami mást csinált vele. Ugyanazt, amit néha az én öregem is csinált velem. Szerencsémre tartalékos ezredes volt, ezért 1939-ben el kellett mennie jó messzire. Én voltam az egyetlen gyerek, akit ott hagyott a tanyán. Ott volt négy-öt tyúk, két tehén, három ló meg a kutya. Meg azok a rohadt tetves macskák. Nem a mi macskáink voltak, de ott szartak a mi pajtánk tetején. Bekölykeztek még a pottyantósba is. Rájöttem, hogy a macskatelep a falu szélén volt. Onnan mi nyolcszáz méterre laktunk. Azok a bűdös dögök meg csak jöttek és jöttek. Éjjelente hallottam a bagzásuk hangját. Tudtam, hogy két öreg a tulajdonosa a telepnek. Ismertem is őket. A férfi az mindig büszkélkedett, hogy őt Horthy Miklós vitézzé tüntette ki a kilencszázhuszonötben. Éppen ezért örvendeztem, amikor 1940. augusztus ötödikén Vitéz Nagybányai Horthy Miklós Érdre látogatott, hogy buzdítsa a népet, meg hogy kinyalassa azt a kerek seggét a birkákkal. Odalopakodtam a macskapecér házához. Jól sejtettem. Nem volt ott senki, csak azok a rohadt rüves dögök. Nem vittem magammal semmit sem. Azt se tudtam, hogy mit fogok ott csinálni, de azt tudtam, hogy az összes macskát eltüntetem. Az öregember kint hagyta a metszőollót a kertben. Megfogtam. Aztán nem tudom pontosan, hogyan kezdtem neki a dolognak, de azt tudom, hogy minden macskát, amit értem először megvakítottam, majd kibeleztem. Utána lenyúztam a bőrüket, és felhajítottam a fenyőfára. Mikor végeztem kiabálva futottam hazáig. Nem a rémület, vagy a lelkiismeret furdalás hatására kiáltottam. Nem! A felszabadultság, és az öröm hozott önkívületi állapotba. Otthon aztán bezárkóztam, mert féltem attól, hogy esetleg rám fogják. Eltelt vagy két nap. Alig mertem kijönni a házból. Aztán látom, hogy közelít az öreg vitéz. Bekopogtatott az ajtón, én hamar rájöttem, hogy ha nem megyek ki elé, akkor elővesz és megvádol, ezért kinyitottam a kaput.

– Te Robi kölyök! Nem láttál erre semmi furcsát a tegnapelőtt? Vagy valami idegent? – kérdezte tőlem nagy komolyan.

– Nem én! – válaszoltam a lehető legnyugodtabban. Pedig vert a szívem rendesen. – Miért?

– Mert valami gazember kiirtotta a fele macskaállományomat!
„Csak a felét?” – gondoltam magamban.

– Én nem tudok semmit! Tudhassa a Géza bácsi, hogy én itt az állatokkal elvagyok egésznap.

– Tudom, kölyök, tudom! Csak reméltem, hogy láttál valamit, mert a gazfickó nem a faluból jött, hanem csak erről jöhetett.

Azzal elment valamerre, nem is nagyon láttam utána. Két évvel később, akkor már tizenhat éves legényke voltam, átjött a másik szomszéd tizenkét éves lánya, a Kató. Azt mondta anyukája küldte, hogy nem tudnék-e nekik kölcsönadni hat tojást. Nem szívesen adtam kölcsön azoknak, de végül azt mondtam, hogy adok. Adtam is. Pár hétre rá az én tyúkjaim is bevarrták a seggüket, nekem is szükségem lett volna a tojásokra, ezért átsétáltam, és megkértem őket, hogy adják vissza a kölcsönt, mert szükség van rá. Azt mondta az öregasszony, hogy majd délután átküldi valamelyik lányával.

Vártam én egész délután, aztán olyan öt óra magasságában csak megjelent, ezúttal az idősebbik lányka, az Annus. Szép szőke lányka volt, és ő már tizenöt éves. Mikor odaért, látom, hogy nincsen nála tojás. Azt mondta nekem:

– Anyukám küldött, hogy megmondjam, nem tudjuk máma megadni a tojásokat, mert nekünk se tojnak a tyúkok. Ha tojás kell, akkor várj rá egy-két napot, de ha jó neked, akkor én megfizetlek természetben.

Néztem a lányra, mert nem értettem, hogy mit zagyvál össze. Mi az, hogy természetben? Fogalmam sem volt. Aztán meg is kérdeztem tőle, hogy az mit jelent.

– Én sem tudom pontosan. Azt mondta az anyukám, hogy mind a ketten vetközzünk le, és akkor rájövünk, majd, hogy mi az.

– Próbáljuk meg, de ha nem jövünk rá, akkor holnap kérem a tojásokat. – mondtam én. Levetköztünk néztük egymást. Ahogy nézegettem észrevettem, hogy megkeményedik a pisilőm. Néhány perccel később rájöttem, hogy mi az a természetes fizetség. Nem is volt olyan rossz. Abban az időben nem volt ritka falun, hogy a szegénység miatt ilyenekre vetemedtek a nők, akiknek a férje háborúzott, vagy magukat, vagy leányaikat adták el. Annus tehát megfizette a tojásokat.

Nekem fiatal kölyöknek nem volt ez olyan jó. Már nem a fizetség, hanem úgy éreztem, hogy beleszerettem a lányba. Mikor viszont legközelebb láttam, már egy másik srácnak fizette meg valami árát. Na, akkor a nőket is megutáltam.

1943-ban, tehát tizenhét éves koromban elutaztam egy hétre Kecskemétre. Mit utaztam? Saját szekéren mentem, szénát eladni.

Azért oda, mert ott tíz pengővel többet kereshettem az egészen, még úgy is, hogyha beleszámítok egy-két olyan megállást, ami pénzbe kerül. Ott a főút mellett volt egy kis ház, ahol három lány élt. Mind a hárman az ősi mesterséget űzték. De még hogy! Szinte náluk laktam két napig. Érdekes volt. Őket utáltam, de amit csináltak, az jó volt. Egyik éjszaka egymás után megfojtottam mindhármat, legalább nem kellett fizetni se, meg így jobban is éreztem magam. Tudtam, hogy nem hagyhatom ott őket, mert akkor a ház tulaja rájön, hogy én voltam, ezért felraktam őket a széna alá, és elvittem Debrecenbe. Ott a várostól nem messze egy kis erdő szélén elástam őket. Direkt úgy, hogy előbb-utóbb megtalálja valaki a hullákat. Aztán visszamentem Kecskemétre, eladtam a szénát, és hazamentem Érdre. Így lett az egy hétből kettő. De nem bántam, mert a lányoktól is szereztem kétszáz pengőt a széna árán felül. Újabb két évre rá elfogyott minden pénzem, meg kezdett lemenni a pengő értéke. Úgy döntöttem, hogy megpróbálok valamit. Odahaza a pajtában már kísérleteztem anyagokkal, amik jól robbannak. Volt egy jó vegyületem, ami aztán durrant. Szétvitte a pajtát.

Bementem Budára, a legnagyobb bankhoz. Kifigyeltem mindent. Láttam, hogy a pénzt hova teszik, láttam, hogy ott áll az újjáépítésre váró ház, én meg kihasználtam a helyzetet. Elhelyeztem a bombát a házban, meggyújtottam a kanócot, és szépen beszéltem a Bankba, és beálltam az egyik sorba. Jött a BUMM, majd mindenki kiszaladt. Még az őr is. Én meg odasétáltam a széfhez, kinyitottam azt, és kivettem hatszázezer pengőt. Valamennyit ott hagytam, hogy ne vegyék észre hamar a dolgot. Kisétáltam, mintha mi se történt volna, még csak észre sem vették, hogy volt bent valaki, aki nem intézett semmit. Sajnos nem tartott sokáig a boldogságom, mert még kétszázezer volt ugyan belőle, amikor bevezették a milpengőt, meg a milliós címleteket. Na, akkor az én kétszázezrem aprópénznek számított. Azután meg bevezették a forintot. Én azért éldegéltem valahogy, meg nem mertem semmit tenni, nehogy elkapjanak. Hat éven keresztül pihentem, amikor úgy gondoltam, hogy megint pénz kéne.

Hódmezővásárhelyre kellett mennem, mert eladtam egy marhát, és annak meg ott volt jó ára. Visszafelé Szegeden megálltam és beültem egy kocsmába. Ott találkoztam egy helyi nővel, aki nagyon rézszeg volt. Elmondta, hogy a férje megcsalja, és nem is titkolja előle a dolgot. Én meg rávettem a nőt, hogy csálja meg ő is a férjét. Sikerült meggyőződnöm. Fel is mentünk hozzá lerendeztem a dolgot, aztán megöltem. Kivágtam a szemét, és a nyelvét, levágtam a kezét, és

elvettem az összes pénzt, amit találtam nála. Kilencszáz forintot. Szegény férjet ki is végezték, mert ráfogták, hogy ő volt. Én meg vígan éltem a pénzecskémrel egy ideig. Aztán azon gondolkodtam, hogy mi lesz, ha valaki rájön, hogy én voltam. Ezért kipróbáltam, hogy milyen az, ha megölöm magam. Rájönnek-e. Eladtam az állatok, hogy legyen pénzem. Bementem a tanácshoz, hogy elveszett minden iratom, még az anyakönyv is. Elküldtek a fűszikhez, hogy szerezzek egy papírt, miszerint nem vagyok nyilvántartott bűnöző. Nem mentem el. Egy haverom, akit Kovács Robinak hívtak, éppen azelőtt egy nappal volt hasonló ok miatt náluk. Elloptam tőle a papírt, és bementem azzal a tanácshoz. Ki is állították a papírjaimat. Éppen mikor kifele mentem a tanácstól, szembe jött velem a Robi. Megvádolt, hogy előző este megloptam. Nem tévedett sokat, de nem hagyhattam, hogy keresztülhúzza a számításaimat, ezért leütöttem. Volt odahaza arzénom, ami a patkányok ellen kellett, hát egy keveset leöntöttem annak a patkánynak a torkán. Aztán levágtam az ujjait, meg szétszedtem a képét. Még volt két lovam, fogtam megraktam a szekeret, és levittem a Duna partra, ami olyan húsz kilométernyire volt. Ott elástam a tetemet, miután ráadtam a ruháimat, meg az órámat is. Visszamenet kimentem a piacra eladtam a szénát, a szekeret, meg a lovakat. Haza sétáltam, megvártam, míg beesteledik, felgyújtottam a házamat, majd visszaindultam a Dunához. Hajnalban értem oda, kiástam a Kovácsot, és bedobtam a vízbe. Jóval később találták meg. Azt hitték én vagyok. Aztán vettem Budapest másik felén egy kisvárosban egy házat. Mire mindent rendbe szedtem, kitört a forradalom. 1956-ban mindenki küzdött. Ki ezen, ki azon az oldalon. Én csak odamentem, úgy tettem, mintha én is, és tizenhatezerháromszáz forintot szedtem össze üres házakból, és halottak zsebeiből. Jó is volt megint vagy hat évig.

Volt egy ismerős nő, az megkért, hogy segítsék neki, hozzak egy gázpalackot. Hoztam. Mindig vittem neki palackot, ő meg szívesen volt együtt velem cserébe. Ő volt az egyetlen, akit nem akartam megölni rendes nő volt. Egyszer próbáltam meg megtenni, de valami miatt mégsem tettem. Így hát inkább vittem neki a palackokat. A kölcsönzőben viszont bunkók voltak velem, hát gondoltam, én is bunkó leszek. Fogtam egy üveg petróleumot. Bemásztam a telepre, bementem a házba, ahol a teli palackokat tartották. Leraktam a földre a petróleumos üveget, beletettem egy kanócot, megvártam, amíg átsz-sza magát, és meggyújtottam. Aztán két palackot megnyitottam. Tudtam, hogy kell egy kis idő, amíg a gáz eléri a tüzet. Igazam lett.

Én már a kerítésen kívül voltam, amikor robbant. De jó volt nézni! Egyre nehezebben viseltem, ha nem ölhettem, vagy nem csinálhattam valamit. Égetett a vágy, a pénzért, meg a vérért. Izgalmamban kiötlöttem, hogy összekötöm a kellemest, a hasznossal. Volt egy ismerősöm, egy pesti haver, aki mindig mesélte, hogy milyen jó spórolni, és hogy neki a Budai Hitelbanknál már ötszáz forintja van le-téve. A banknak rosszul ment akkoriban, már a csőd szélén állt. A sráccal itattam egy kis arzént, majd elvettem a fizetését, ami három-százhetven forint volt. A személyijét átalakítottam kissé... kicseréltem az én fényképemmel. Nem is tűnt fel a bankosoknak. Aztán hal-lottam, hogy csak az a vállalkozó mentheti meg a bankot, és pont aznap kell fizetnie, amikorra terveztem a pénzfelvételt. Ezért figyeltem. Előtte találkoztam egy kis kölyökkel. Barta Petinek hívták, ti-zenöt éves volt. Elmesélte, hogy tetszik neki egy lány, de nem tudja, hogyan környékezze meg. Mondtam vegyen neki egy szép csokor virágot. Azt felelte, hogy nincs erre pénze, mert a szülei nem adnak neki. Erre mondtam, hogy ha megtesz egy apró szívességet, én adok neki száz forintot. Elmondtam, miről van szó, meg azt is, hogy mit kell mondania, ha bárki kérdezőgeti. Beleegyezett.

Mint már említettem, figyeltem a vállalkozót. Autón jött. Mikor ki-szállt, mögé settenkedtem, és egy régi injekciós tűvel, amit még az orvosomtól loptam, arzént fecskendeztem a seggébe. Ügyes voltam, mert azt hitte darázs csípte meg. Reméltem, hogy gyorsan hat a do-log. Közben besétáltam, és felvettem a haver számlájáról az ötszáz forintot. Bejött a vállalkozó, összeesett. Odarohantunk többen is, közben kigyulladt a függöny. A srác megtette a dolgát. A dolgozók elkezdtek tüzet oltani, én meg megléptem a pénzzel. A Barta gyerek olvashatta az újságban, hogy mi történt, mert keresett engem. Aztán véletlenül összefutottunk. A srác közölte, hogy ha nem akarom, hogy elmesélje mindenkinek, hogy mi történt, akkor fizetnem kell neki ezer forintot. Roppantul feldühített, ezért elhatároztam, hogy elkapom. De tartottam attól, hogy mi van, ha elmondta a tesókáinak. Láttam, hogy van neki három is. Úgy döntöttem, hogy nem várom meg ennek az eredményét. Hozzáteszem, ha biztos lehettem volna abban, hogy nem árul el, ha fizetek, akkor nem teszek semmit. Így viszont nem engedhettem meg magamnak azt a luxust, hogy az a nyavalyás kö-lyök, vagy valamelyik testvére elárul engem. Soha! Meglátogattam őket egy éjszaka. Kifigyeltem, hogy ha jó az idő, akkor nyitva hagy-ják az ablakot a szobájukban éjszaka. Vittem magammal arzént, kést és kloroformot. Hamar elintéztem mind a négyet. Nagy balhé is

volt belőle. Megint egy ártatlant, ezúttal a kölykök apját fogták el. Ezen hetekig röhögtem magamban. Aztán pihentem egy ideig megint.

1967-ben kinéztem egy kis benzinkutat. Nem kellett a pénz, csak az élvezet. Bumm! Akkorát robbant, hogy még a határnál is látták. Jó volt nézni. Jó volt. Ahogy néztem a tüzet, arra gondoltam, hogy szalonnát kéne sütni. Otthon aztán meg is tettem. Erre kifejezetten emlékszem.

Aztán eljött a legszebb év az életemben. 1969. A termékenység éve volt. Az első január tizenkettedikén volt. Valahol voltam, már nem emlékszem pontosan, de arra igen, hogy stoppoltam. Egy teherautó fel is vett. A sofőrje velem egyidős lehetett. Örültem a szerencsének, mert sok pénz volt a kocsiban. Beesteledett, amúgy is késő volt, amikor felvett. Megbeszéltük, hogy félre áll, és alszunk egyet. Ő többet aludt, mint én. Mert ő azóta egyfolytában alszik. Aztán február harmadikán a csöves, aki meg akart verni három forintért. Végül én vertem szét a fejét. Kifigyeltem, hogy az egyik óvodánál az anyuka mindig késik, amikor a kislányaért kell menni, hát március 18.-án megelőztem. Nem fáj a kicsinek. Annnyira nem, mintha kétszer annyira fáj volna. Áprilisban jött az a boszorkány. Az is a szeretőm volt egy hétig. Aztán eltűnt. Én tudtam, hogy hol van. Más azonban nem. Őt két hónappal később találták meg. Addigra pedig én már túl voltam a májusi nőn is, az se volt semmi. Harminchárom éves volt. Mielőtt leszúrtam, mondtam is neki, hogy örüljön, Krisztus is ennyi idős volt, csak ő többet szenvedett.

És túl voltam a stoppos tinilányon is. A kis lázadó, aki elszökött otthonról, hogy megkeresse álmai hercegét. Ő sem találta meg soha. Azután jött az rohadt kis kölyök, aki nem volt képes megérteni, hogy nem játszom vele az elrablóst, hanem tényleg elraboltam. Össze is törtem apró darabokra, és közben röhögtem. Megállás nélkül csak röhögtem. Viszont volt egy nővére is. Azzal milyen jót játszottam. Egyszer mikor élt, és egyszer, mikor már nem! Isteni jó volt. Talán az a csaj volt közülük a legjobb. Szeptemberben megint egy ilyen harmincas maca jött. De arra meg azért emlékszem kifejezetten, mert csak feküdt, szétrakta a lábát, és várta, hogy megszállja a szentlélek. Őt még meg is vertem, mielőtt megöltem. Ennek meg még tetszett is. Aztán eljött az október. Találkoztam egy öregasszonnyal, aki elkezdett panaszkodni, hogy nem volt már hat éve férfival, meg hogy ő mindent megadna, ha csak egyszer még az életében magáévá tenné valaki. Hát én megadtam neki kétszer is. Örült. De még egyben igaza volt... én voltam az utolsó az életében. Vele csak egy gond volt, hogy

egy lakóházban éldegélt, ahol a házmester egy mogorva tuskó volt. Észrevette, hogy jövők lefelé, és megkérdezte, hogy honnan jövök, én meg mondtam, hogy az unokaöccsémnél voltam látogatóban. A baj az volt, hogy a vénasszonyt nem találták meg, csak november 22.-én. Én megijedtem, hogy a házmester emlékezni fog rám, ezért becsengettem hozzá, direkt este tizenegy után, mintha későn értem volna oda. Megismert.

– Megint az unokaöccséhez jött az úr? Nem szólt nekem senki se.

– Igen, kérem. Én az unokaöcsémhez jöttem.

– Itt nekem szólni szoktak, ha valaki későn jön valakihez. Melyik lakásban lakik a rokona?

– A harmadikon. A kettesben.

– De hát ott az öreg Gizi néni lakott. Tegnapelőtt találtam meg a hulláját.

Ez volt a házmester utolsó mondata. Nem érte meg a következőt. A szeme közé dőftem a disznóölő-késsel. Kimúlt a disznó.

A következő pedig karácsonykor volt, méghozzá 25.-én. Egy fiatal házaspár volt az áldozat. A férj dolgozni volt valami sógornál, a feleség pedig elment szórakozni. Találkozott velem, felvitt magához, ahol elmesélte, hogy a férje aznap sok pénzt fog hazavinni. Mire én megfojtottam a nőt, és vártam a férfit. Amikor bement a szobába, és meglátta a hullát, kiabálni akart, de én lecsaptam hátulról egy serpenyővel. Utána nem kiabált. Aztán pihentem egy kicsit.

Sétálgattam egy erdőben, ahol sátorozni is szoktak az emberek. Gondoltam megviccelem őket. Az egész erdő leégett, de két pechem is volt. Az egyik, hogy valaki látott kijönni onnan, a másik pedig, hogy aznap valami sáskariadó miatt csak egyetlen szerelmes pár sátorozott ott. Nem volt nagy élvezet. De azért olyan rossz se volt. Amiatt, hogy megláttak meg kellett állnom egy időre. Nem is volt baj, mert így rájöttem, hogy tudok önmérsékletet tartani. Nem kellett félnem attól, hogy elkapnak a fűszik. Amúgy is ostobák, de ha nem figyelek, akkor elkaphatnak. Négy évre leálltam, pedig voltak olyan pillanatok az életemben, amikor alig bírtam visszatartani a vágyamat. Ilyenkor kifejezetten örültem, ha egy macska bepofátlankodott a kertembe és bele tudtam egy hatalmasat rúgni a nyomorult dögbe. Ez olyan volt, mint a narkó. Nem tudtam leállni róla teljesen, és ha nem kaptam meg a rendes adagomat, akkor rosszul éreztem magam. Szörnyű volt. Álmatlanul forgolódtam, és elképzeltem, hogyan belezek ki valakit. Nem tudtam másra gondolni, csak a vérre. Ugyanakkor élveztem valamit. Méghozzá azt, hogy kínozhatok. És magamat kínoztam.

Magamat fojtogattam, pedig az ember állítólag nem tudja megfojtani magát. Én mégis megtettem. Azzal, hogy a vágyaimat elfojtottam, mintha a saját hús-vér nyakamat szorongattam volna. Néha tényleg megszorongattam, de sose öltem meg magam. Négy éven keresztül élveztem a saját kínomat, majd felkeltem, hogy most eljött az ideje hogy más kínját is élvezzem. Megtaláltam a következő pozitív dolgot az életemben. Mikor a szünet után kivégeztem azt a majmot ott a Margitszigeten, akkor azt éreztem, hogy így sokkal jobb. Ha hosszú ideje vágysz valamire, és utána megteszed, akkor az ezerszer boldogítóbb, és kielégítőbb lesz, mintha naponta megtennéd. Erre jöttem rá. Ugyanakkor annyi kihagyás után még valamit tennem kellett. Találkoztam azzal a huszonkét éves kis céddával. Az volt a mániája, hogy minél idősebb férfival legyen együtt. Én voltam a harmadik legöregebb az életében. De hogy az utolsó az biztos. Pedig isteni jó volt az ágyban, és ő volt az első, aki megtette a szájával is. Felemelő volt. Azon gondolkodtam, miközben csinálta, hogy ha most ölném meg milyen jó lenne, de nem mertem, mert attól tartottam, hogy leharapja. Úgyhogy megvártam, amíg befejezi. Mikor végzett, én is végeztem vele.

Ez se volt még elég. Még kellett. Megint találtam egy nimfolányt egy bárban, aki azt magyarázta nekem, hogy szeretné két „pasival” – ő mondta így – kipróbálni, és hogy az egyik legyen idősebb, meg hogy a pasija ebben benne van. Én is benne voltam. Egy dagadt vigyori hülyegyerek volt a barátja. Huszonhét éves volt a kölyök és azt hitte, hogy övé Európa legnagyobb dákJa. Pedig még én is lefőztem. Aztán leszúrtam. A nő csukott szemmel, sikongatva élvezett, amikor a férfiba beledöftem a késemet. Aztán a pedig azért sikongatott, mert meglátta a vért. Utána már nem sikongatott. Ez minden. Már kezdek kielégülni megint egy időre, de tudtam, hogy ha még egyet megteszek, az lesz az igazi. Halottak napja volt. Esett az eső, mindenki sírt. Én persze csak röhögtem. Odamentem a temetőbe. Kerestem egy eldugott helyen lévő sírt, amit még gondolnak, és a közelben várakoztam. Aztán jött az öregasszony. Letette a virágot férje sírjára, majd ő is ráfeküdt. Ezzel vége volt. De vége volt Kovács Robinak is. Csak azt nem tudtam még, hogy miképpen legyen vége. Aztán rájöttem. Újabb öt évig terveztem a dolgot, mire aprólékosan kifundáltam minden részletet. Közben kikapcsolták a gázt nálam 1977-ben, mert nem fizettem be egy számlát. Én meg úgy döntöttem, hogy kikapcsolom a gázt az egész városban. Elrontottam, mert nem azt a telepet robbantottam fel, amelyikről hozzánk jött a gáz, hanem azt, amelyik

Akit sose kaptak el

a budapesti Belváros kerületeit látta el. Nem próbáltam meg még egyszer. Vettem egy gázpalackot, mindent elkészítettem ugyanúgy, mint amikor a palackkölcsonzót intéztem el. Petróleum, és egy gázpalack. És bum!

Istenem mekkorát robbant a ház! De jó volt nézni! Persze nem volt üres. Egy hajléktalannak felajánlottam, hogy aludjon nálam. Adtam neki ruhát, meg neki adtam az órát. A gázpalack mellé fektettem le. Félttem, hogy meghallja idő előtt a gázszivárgásának hangját, ezért mondtam neki, hogy itt nem lehet aludni, csak füldegóval, mert éjszaka nagy a zaj. Szerencsémre bevette. Én pedig 1982-ig bujkáltam. Akkor találkoztam egy fiatal sráccal, akit Pintér Róbertnek hívtak. Elmesélte, hogy a kamaraerdei fenyőerdőben él magányosan. A három év bujkálás, és üldözési mánia elvette a kedvemet a gyilkolástól. De az is lehet, hogy megöregedtem. Ez már a szenilitás lenne? Ilyeneken gondolkodtam. Amikor megtudtam, hogy őt is Robinak hívják nem gondolkodtam. Nem a vágy miatt, hanem a túlélés miatt öltem meg. Aztán rágyújtottam az erdőt. Ezután nem öltem meg senkit, csak a macskákba rúgtam bele mindig.

És most... most tudtam meg, hogy én is szenvedni fogok, mert rákos vagyok. Még nem tudom, mit kezdek a jövőmmel, amit most nem tudok olyan távolinak értékelni. 12 éve nem öltem. Az utóbbi kettőben, még a macskákba sem rúgtam bele. Nem is érdekel már ez az egész, csak az, hogy élhessek, amíg meg nem találom...

Említettem azt a nőt, akit nem tudtam megölni. 1963-ban láttam utoljára. Úgy döntöttem, hogy megkeresem őt. Már egy éve kutatok utána. Hátha nekem is lehet még egy kis ideig normális életem...

De csak akkor, ha sose kapnak el.

1994. szeptember 17.

Pintér Róbert

* * *

Dr. Nagy Attila, a Magyar Felügyeleti Szerv Országos Központjának megbízott vezetője dermedten ült felesége mellett, aki sírva olvasta el aznap este a levelet. Nem akarta elhinni, ez az ő nagyapja. Nem volt más megoldás, mint az, hogy kitörlik életükből a nagyapával

folytatott összes kapcsolatot. A huszadik század legnagyobb gyilkosáról szóló bizonyítékot elsüllyeszti a rendőrségi akták közé, és reménykednek, hogy egy napon nem azzal fogják gyermeküket csüfolni, hogy az ő rokonuk volt a legalávalóbb, legbetegebb gyilkos a huszadik századi Magyarországon. Vagy nyilvánosságra hozzák a dolgot, és kiállnak, hogy ők nem tudták, de most ők kapták el. Nem tudták, hogy mi legyen. Még nem tudták eldönteni...

* * *

A doki álmatlanul forgolódott. Nagyon zavarta ez az egész ügy, hiszen mégis csak a saját rokona volt az, akit majdnem egy hónapig üldözött. Ugyanaz a vér fog gyermekében csordogálni, mint a XX. század legnagyobb gyilkosáé.

Ráadásul másnap telefonált a nagypapa ügyvédje, hogy unokájára hagyta minden vagyonát, hárommillió forintot. Nem volt nagy összeg, de nem jött volna rosszul nekik. Két napig szinte csak erkölcsi kérdésen veszekedtek.

– Azon a pénzen mások vére folyik! – mondta a feleségének.

– Az lehet, de nekünk meg gyerekünk lesz, és az a pénz nem jön ilyenkor rosszul! – mondta a nő.

– Nézd! Szemest nemsokára kiengedik a kórházból, de már nem lehet a rendőrség főparancsnoka. Meg fogom kapni a végleges kinevezést, és akkor keresek annyit, amiből szépen megélhetünk.

– Akkor mit tegyünk a pénzzel? – kérdezte Nagyné, aki rádöbent, arra, hogy férje komolyan nem akarja elfogadni a pénzt. – Hagyjuk ott az ügyvédnél?

– Utána nézek, hogy azoknak, akiket megölt hány családtagja él még, és szétosztjuk köztük.

– Rendben van. – egyezett bele a nő egy idő után.

A hadnagy nagyon örült, hogy sikerült feleségét és saját magát a helyes úton tartania, és nem csábította el őket a pénz. Pintér Róbert emléke mély nyomot hagyott bennük. De nem csak a Nagy család életében, hanem egy egész ország rendőrségére hatással volt. Jó lecke volt ez a történet mindenkinek. A történet egy férfiről, aki büntetlenül ölt évtizedeken át. A férfiről, aki ennek ellenére szabad emberként halt meg.

A dokit azért zavarta valami. Ez az ember kétszer is megrendezte a halálát. Mi van, ha ezúttal is csak színjáték volt az egész. Ha nem is halt meg, hanem megint csak megbolondította a MaFüSz nyomozókat.

Akit sose kaptak el

zóit, mint már annyiszor az elmúlt hatvan évben. Lehet, hogy Pintér Róbert él?

Lelki békéje érdekében törvényszéki vizsgálatot rendelt el, melynek eredménye megnyugtatta. Hiszen ezt a vizsgálatot nem tudja átverni senki.

A levél egyik másolata valahogy eljutott a sajtóhoz, akik nem szégyelltek részletek leközoelni belőle. Különösen az 1969-es történésekre haraptak rá. A dokit és feleségét jó ideig zaklatták. Hiába, mert Nagy csak annyira volt hajlandó belemenni ebbe a kérdésbe, amennyire parancsnoki minősítése megkívánta tőle.

Tulajdonképpen az ügy lezáródott, hiszen akárhogy is, de lezárták a XX. század megoldatlan bűnügyeinek jelentős részét.

Az egyik magazin, mely egyébként az egekbe magasztalta Nagyt, felvetette a kérdést: Mi történik, ha jövőben is lesz egy ilyen ember, mint Pintér Róbert? Őt is hatvan év után kapják majd el?

A doki erre így válaszolt: „A jövőben igen kicsi az esély ilyen jellegű bűncselekmény sorozatos elkövetésére, hiszen tudjuk jól, hogy jelentős technikai előrelépések történtek, melyek könnyítik a munkánkat. És meg kell jegyeznem, hogy Pintér Róbertet nem mi kaptuk el, hanem ő adta fel magát. Nyugodtan nevezhetik őt annak az embernek, akit sose kaptak el.”

Epilógus

Csendes kis magyaros étteremben ültek. Dr. Nagy Attila ezredes, a Magyar Felügyeleti Szerv kinevezett parancsnoka, Tóth Tamás hadnagy, a gyilkossági csoport frissen megbízott vezetője, akiknek oldalán egy-egy gyönyörű hölgy ült. Nagyné, és Tóth jegyese. Ott ült még az asztalnál a parancsnok titkárnője, Aranka, Szemes Jenő egykori parancsnok, és Marika kisfia, a kis Gazsi is.

Hangulatos beszélgetés közepette várták, hogy a pincér kihozza a gulyáslevest.

– Mikorra is várjátok? – kérdezte Szemes Nagynétől, akinek már látványos pocakja volt. Marika, aki éppen a fiának a száját törölte meg, nem látta, hogy a kérdés nem neki szól, ezért megelőzte az új parancsnok feleségét, és így szólt:

– Még hat hónap.

A válaszon mindenki jót derült, különösen Nagy, aki örült, hogy barátja is hamarosan apai örömek elé néz.

– Nekünk meg már csak kettő van hátra. – mondta nevetve a Nagyné.

– És hogy fogjátok hívni? – kérdezte Tóth.

– Mivel ikrek lesznek, és állítólag mind a kettő fiú, ezért az egyiket Jenőnek, a másikat Tamásnak. És ti?

– Mi még nem tudjuk a nemét, de ha fiú, akkor az Attilára gondoltam.

Nyugodt beszélgetés volt, mindenki vidámnak tűnt, kivéve talán Szemest. Ő kicsit szomorkásabb volt, hiszen neki nem adatott meg, hogy együtt legyen szerelmével. Aranka ezt az enyhe szomorúságot észre is vette, és erősen, együtt érzően megfogta Szemes kezét, aki erre mélyen belenézett a nő szemébe. De nem a fájdalom látszódott abban a tekintetben, hanem valami egészen más. Talán az, hogy ő is képes lenne újra kezdeni?

Akit sose kaptak el

Szerzői utószó

A legtöbb Szerző a regény elejére ír valamiféle általa fontosnak tartott bevezetőt, és köszönetnyilvánítást. Én úgy gondolom, hogy ha tudatni szeretném a véleményemet, akkor azt csak azután engedhetem meg magamnak, ha a Kedves Olvasó (a továbbiakban K.O.) már ismeri a regényt.

Mindenekelőtt fontosnak tartom közölni, hogy a MaFüSz, mint olyan nem létezik. Így annak szerkezeti felépítése, és szolgálati szabályzatai csak egy beteg elme szüleményei (az enyémé). A MaFüSz feladata és hatásköre természetesen megegyezik bármely magyar rendőr főkapitányságéval.

Ugyanúgy a szereplők, és azoknak nevei kitaláltak, bármilyen egyezés csakis a véletlennek köszönhető, ezért mindennemű követeléssel, vagy váddal kéretik hozzá (a véletlenhez) fordulni.

A történetben szereplő települések részben megfelelnek a valóságnak (például Budapest egy létező város), de vannak azok között is kreáltak (például Budacsongrádi). Ha mégis létező várost állítottam volna be úgy, mintha csak fikció lenne, vagy pedig földrajzilag máshova helyeztem, kérem, nézzék el nekem, mert lehet, hogy csak a történet kedvéért alakult így.

Ez egy olyan regény, amely csak arra jó, hogy elhitesse azt, ami történik benne (TEHÁT: ami benne van az nem igaz, csak mese). Ha a K.O. olyat szeretne, amiben valós dolgok történnek, kérem, nézzen utána, hogy kapható-e a boltban valamilyen életrajzi regény vagy a Történelmi Enciklopédia.